NICOLAE STOE

ACUZATUL DIN CAMERA 13

NICOLAE STOE

ACUZATUL DIN CAMERA 13

EDITURA DACIA
CLUJ 1973

Criminalul coboară cu paraşuta ca să risipească bănuielile îndreptate cu graţie împotriva corpului său preţios şi a bunelor intenţii ale chipului său spaţios şi împlineşte crima în 10 atitudini brutale şi pitoreşti".

(TRISTAN TZARA)

Partea întâia:

ACUZATUL DIN CAMERA 13

I

De dincolo de geamuri, prin perdelele mari din dantelă de Olanda, autentică, lucrate cu migală şi ornate cu amoraşi rotofei care zburau prin aer sunând din alămuri (în sinea lui chiar Mitran Bunea se îndoia de oportunitatea lor, acolo, dar se încăpăţâna să le păstreze mai mult din spirit de contradicţie, pentru că nu exista şedinţă în care şeful să nu-l mustre calificându-i insistenţa drept o „bizară şi nemaiîntâlnită extravaganţă"), lumina după-amiezii de aprilie se prelingea în interior blând, ca un ulei fin şi exotic.

Aşezat la biroul său modest, maiorul era absorbit cu totul de gândurile care-l frământau. Cafeaua preparată cu aproape o jumătate de oră înainte într-un aparat de construcţie proprie şi după o reţetă proprie, se răcise. Alături de ea, la un lat de palmă, scrumiera „doldora de filtre". „Ţigara este adevăratul şi marele ucigaş al secolului. Ca el să se afle pentru totdeauna după gratii, ar merita ca noi toţi, să ne investim entuziasmul şi forţa de muncă, în ore şi ore de anchete şi deliberări, presupunând că cineva s-ar hotărî să ne încredinţeze o misiune de o astfel de importanţă", gândise, într-una din zile, cu voce tare, colonelul în timp ce se afla, întâmplător, în biroul lui

Bunea. Colonelul se oprise tocmai în faţa scrumierei, la fel de încărcată ca şi acum şi, de bună seamă, judecase că o aluzie subtilă nu poate fi dăunătoare într-o atare situaţie. Mai ales că, exact în acel moment, colonelului îi reveni în memorie imaginea de coşmar a unui afiş enorm care domina, de pe unul din pereţii laterali, salonul cofetăriei „Lăcrimioara de plastic”. O cofetărie destinată exclusiv grupei mari de la grădiniţă şi preşcolarilor, dar care – prin forţa împrejurărilor – se afla peste drum de Miliţie. Afişul înfăţişa o ţigară enormă. Fumul subţire şi albăstrui se desfăcea în sus, devenind din ce în ce mai gros şi monstruos, închipuind un balaur negru cu mai multe capete. Toate scoteau limbi roşii îndreptate spre un craniu de duzină, în genul celor imprimate pe plăcuţele galbene şi fixate pe unii dintre stâlpii de înaltă tensiune, spre a ne avertiza: „Nu atingeţi firele căzute la pământ! Pericol de moarte!”.

Mitran Bunea reacţionă cât se poate de docil faţă de colonel, atât de profund mişcat de modul în care se expune unul din cei mai buni anchetatori din oraş. Găsi chiar de cuviinţă să se manifeste mai mult de cât amabil şi a doua zi, pe un colţ al biroului, a lipit cu pastă „Pescăruş” următorul bilet: „Tutunul conţine: oxid de carbon, acid cianhidric, alcool metilic, amoniac, benzipiren, acroleină”, efectul a fost neaşteptat. Oricine parcurgea textul, ca înţepat de un ac cu gămălie, stingea repede ţigara, aruncând mucul în scrumieră. Astfel că, deşi acesta redusese în mod simţitor numărul ţigărilor fumate în

timpul orelor de serviciu, spectacolul pe care biroul său îl oferea colonelului, ori de câte ori acesta deschidea uşa sau chiar păşea înăuntru, nu era cu nimic mai puţin dezolant. Bunea se hotărî, deci, să nu mai umble cu temenele şi să fumeze liniştit, la fel ca şi înainte. Prietenul său, doctorul radiolog Mirel Tandru îl asigurase, încă o dată, că are plămâni de bou.

Acum, însă, ţigara picotea uitată în scrumieră şi vălurelele de fum pluteau în rotocoale galbene, verzui, deasupra cheliei maiorului ca nişte aureole din icoanele zugravilor anonimi din Fofeldea. Bunea se îndârjea cu toată fiinţa asupra unei coli albe, pe care scrisul său nervos o umplea, în viteză, cu rânduri dese, înghesuite. Din când în când, se oprea din scris. Ştergea un cuvânt, îl înlocuia cu altul. Şi din nou scrisul lui nervos secondat de ţăcănitul ritmic al acelor arătătoare ale ceasornicului electric din perete, care săreau din trei în trei minute: tic, tic, tic, îşi relua cursul.

„Stimaţi colegi! (oare nu e prea mult pentru nişte studenţi aflaţi la primul lor contact cu practica criminalistică! gândi Bunea. Dimpotrivă. Le voi câştiga stima acordându-le-o eu, mai întâi. Pedagogia, frate, cere tactică! Ş-apoi mai e şi celălalt aspect. Al încrederii acordate noii generaţii. Realitatea este că a-i trata de sus, înseamnă a-i face să păşească dacă nu timoraţi, oricum cu sfială, într-un domeniu care prin definiţie solicită spiritul de iniţiativă, abilitatea şi adaptarea rapidă la situaţii neprevăzute. Solicită – de ce n-aş recunoaşte-o! –

capacitatea de a risca, ştiinţa jocului pe ultima carte şi înţelepciunea de a şti să pierzi – când nu mai există altă soluţie – în mod elegant. Ca un lord. Şi fruntea i se lumină de un zâmbet. Aşadar e bine, din punctul ăsta de vedere, îşi zise). Circulă din păcate o imagine destul de convenţională şi facilă despre anchetator. Romanele poliţiste, sub acest aspect, sunt o adevărată pacoste. Ele pun la dispoziţia marelui public de cele mai multe ori, un tip atletic, dispus să escaladeze zidurile mai ceva ca Jean Marais, să tragă cu pistolul şi cu tot felul de obiecte aruncătoare de plumb, mai abitir decât Ness. Prostii! N-are nevoie de panoplie, ci de inteligenţă şi spirit de analiză. El nu este un aventurier, care aleargă cu limba scoasă după tot felul de infractori şi criminali, ci o persoană de prestigiu, care veghează la aplicarea cât mai judicioasă şi echitabilă a legii. Prezenţa lui în teren, atunci când este necesară, se face sub semnul unui atare imperativ şi are ca rezultat o cât mai bună cunoaştere a realităţii. O condiţie sine-qua-non a activităţii anchetatorului, dar care singură nu rezolvă nimic. Munca lui este oarecum asemănătoare aceleia pe care o face pictorul cubist, când descompune realitatea în părţile-i componente şi apoi o realcătuieşte după o anume logică, cu totul nouă. (Se opri din scris, făcu o pauză, timp în care ar fi trebuit, dacă discursul ar fi avut loc în realitate, să se consume ropotul de aplauze al celor patru studenţi de la Facultatea de ştiinţe juridice din Cluj, care urmau să facă practică în M. şi care îi fuseseră repartizaţi lui Mitran

Bunea. Îi aştepta să sosească luni dimineaţa şi se gândise că este necesară o primire cât mai festivă. E drept că tocmai aici intervenea elementul cu adevărat dificil. Mitran Bunea se pricepea la festivităţi tot atât de mult ca şi, să zicem, o vânzătoare de hribi la dichisul şi ordinea de succesiune a elementelor care compun ceremonialul de decernare a premiului Nobel pentru literatură. Nu-i nimic, o s-o-nvăţ şi pe asta, omul e dator să le ştie pe toate, îşi făcu Bunea curaj şi refuză un bilet la un simpozion, pe care i-l procurase tot vechiul său prieten, jurnalistul. Ştia că tema îl interesează peste măsură, delicatele vieţuitoare constituind pentru anchetator un adevărat hobby. Îşi sacrificase aşadar sâmbăta după-amiază şi venise la birou cu gând să încropească o schemă cât mai completă a sumarei alocuţiuni, pe care avea intenţia s-o rostească luni dimineaţa la ora opt fix, în faţa celor patru studenţi. Se uită încă o dată pe lista cu numele lor: Paula Amfian, Severin Mavru, Doru Măduţă şi Rinel Schmidt. Apoi privirea lui se mută spre acele ceasornicului electric, care arătau ora optsprezece fără cinci. Târziu, constată şi se întoarse la discurs).

„Nu stă în intenţia mea să vă ţin o prelegere. De la cursuri veniţi. Vreau doar, aşa cum arătam, să vă atrag atenţia...“

Şirul gândurilor îi fu întrerupt brusc de uşa care se izbi cu brutalitate (cel puţin asta a fost senzaţia avută de maior) de perete. În prag îşi făcu apariţia plutonierul, ofiţerul de serviciu Gligor. Abia îşi ţinea răsuflarea, iar

ochii săi măriţi trădau o evidentă emoţie. Surprins, Bunea se gândi că o glumă poate fi cu siguranţă utilă:

— Uşurel, Gligore, uşurel, că nu dau turcii!

— Ba, tocma!

— Ce s-a întâmplat?!

— Stai o ţâră să-mi vie graiu.

— Ţi-e rău cumva? îl chestionă în continuare Bunea.

— Mie nu. Rău-i al lumii, că-i răbdătoare şi-i ţine pe ăştia care vă dau dumneavoastră şi mie de lucru.

— Potoleşte-te omule, doar n-o fi dat chiar peste dumneata vreunul din ăia...

— Ba chiar...

—*?.*

— Unu jos. Îmbrăcat ca toată lumea, întreg la cap şi la fire, după cum se vedea de departe. Da numai atât. Că de-aproape seamănă a nebun. Venea de pe strada cealaltă. Îl văz că trece drumul pe unde nu-i zebră şi arată ca un om înghesuit. Da gândeam că numai mi se pare. Când colo, ce să vezi? Necuratul îl aduce oblu la poarta noastră. Şi niciuna, nici alta, pune degetul pe sunătoare. „Ce vrei", zic şi ies către poartă. „Deschide o dată, n-auzi? Ce făceai, dormeai în gheretă..." Zice. „Ce te priveşte pe dumneata" zic. „Mă...", zice. Văzându-l că umblă la şmecherii mi-am zis că-i o ţâră făcut şi mai bine să-l las în plata Domnului. Dar el, nu şi nu, că vrea să intre.

— Astăzi nu-i slujbă, zic.

— Şi eu ce fac? zice.

— Treaba dumitale...

— Din păcate nu-i numai a mea, zice.

— Ai vreo plângere? îl întreb.

— Da, se răsteşte ca apucat.

— O urgenţă? zic.

— Fulger, fulger. Am nevoie de un miliţian bun.

— Ce-i atât de urgent?

— Am omorât un om, zice.

Auzindu-l şi văzându-l în ce hal se află, m-am gândit, ştiind că dumneata te afli aici, să...

— Unde-i acum? se interesă Bunea, nu precipitat, ci calm, aproape plictisit, cu credinţa că Furtulea exagerează.

— Lângă punctul de, control, Dacă nu s-o fi pornit pe urmele mele că-i vijelie, nu om.

— Trimite-l sus. Şi fără să vrea Mitran Bunea a simţit o adiere de vânt răcoros umezindu-i faţa. Era gândul că peste o clipă, avea să se afle singur, într-o clădire pustie (Nea Gligor era mai mult suflet decât om), cu un individ care a săvârşit un omor. Duse mâna spre pachetul de ţigări.

II

Inginerul Paulete Stamatin nu era deloc un om fioros la înfăţişare. Mai degrabă, comic. Pe vârful nasului avea un neg enorm, sanguin, care la emoţii se umfla şi se făcea roşu ca la curcan. Prezenţa lui acolo îi schimba ca prin

minune fizionomia, făcându-l de nerecunoscut în unele situaţii. De pildă, cum stătea în faţa lui Mitran Bunea aproape ghemuit pe scaunul pe care maiorul de miliţie avusese amabilitatea să i-l ofere, şi sorbea cu nesaţ din paharul de apă adus de Gligor Furtulea, părea un clown într-o scurtă pauză dintre un număr şi altul.

„Mi-a trebuit destul timp ca să mă decid a-l lua în serios“ avea să recunoască, mai târziu, Bunea. Stamatin, însă, se purta astfel numai din cauza spaimei, care – se ştie – poate provoca la diverşi indivizi cele mai bizare şi mai inexplicabile reacţii.

— Notaţi, vă rog, totul. Absolut totul, se văicări el, şi cuvintele pe care le scotea din gâtlejul răguşit se loveau unul de altul, sunând strident, ca un pumn de pietricele zornăite într-o cratiţă de tablă, de un copil.

— Deci?! Se hotărî, în sfârşit, maiorul să ordoneze fluidul incoerent de propoziţii enorme, proliferând una din alta, fără noimă, ca versurile într-o poezie, pretins, modernă. Încercarea se dovedi pripită:

— Deci?!! Niciun „deci” tovarăşe maior! L-am găsit mort. Asasinat. Asasinat într-un mod oribil. O imagine dizgraţioasă şi imposibilă care o să mă urmărească toată viaţa. N-o să mai am linişte de azi încolo, înţelegeţi? L-am găsit, acolo, mort, atârnând pe jumătate din pat şi mi-am simţit măduva din şira spinării furnicată de milioane de înţepături, de parcă un roi de termite mi-ar fi năvălit în sus prin coloana vertebrală, spre creier. Asta am simţit văzându-l şi dumneavoastră mă întrebaţi: „Deci?” M-am

îngrozit. Am crezut că paralizez. N-am mai putut face un pas.

— Aţi ajuns totuşi aici, remarcă cu răutate Bunea. Şi mai mult, Nea Gligor, portarul care v-a adus la mine, îmi spunea că aveaţi un demaraj destul de vioi. Prea puţin compatibil cu un om aflat pe punctul de a paraliza.

— Vă bateţi joc de mine?

— Nu. Vreau doar să pornim metodic. Altfel dă miezul nopţii peste noi. Instinctiv, maiorul cercetă cadranul ceasornicului. Arăta optsprezece şi treizeci de minute. Oftă, încercând să alunge golul care i se cuibărea sub coşul pieptului.

— Fie. În fond dumneavoastră hotărâţi, se resemnă Stamatin, calmându-se.

— Mă bucur că sunteţi de părerea mea, se înveseli de adevăratelea Bunea şi scoase din buzunarul vestonului pachetul de ţigări şi bricheta pistolet (era singura armă de foc pe care maiorul ştia s-o mânuiască fără să se intimideze), primită cadou, cu foarte mulţi ani în urmă, de la un inginer. Pe atunci nu apăruseră în comerţ şi constituiau o raritate.

— Astăzi nu mai dă nimeni doi bani pe ele. Au un defect, undeva la rezervorul de benzină. Atunci când sunt încărcate inundă piatra şi poţi să apeşi mult şi bine, simţi Bunea nevoia să se justifice, în timp ce încerca, fără succes, să-şi aprindă ţigara.

— Mai bine de mine că nu fumez, se felicită Stamatin.

— Mai bine, şi Bunea îi atrase atenţia asupra biletului din colţul biroului.

— Oho! exclamă Stamatin după ce-l parcurse. Autoasasinare conştientă!

— E preferabilă oricărei crime din categoria celor care nu încep cu „auto“ cum ziceaţi dumneavoastră.

— Autostop, îl scăpase gura, fără să vrea, pe Stamatin şi Bunea se convinse în acel moment, că are în faţa lui pe unul din acei oameni, stăpâniţi de impulsuri interioare neînţelese. Maiorului începuse să-i devină din ce în ce mai accesibilă starea lui Paulete Stamatin. „Cu asemenea aiuriţi ori eşti mână forte, ori te dai peste cap“, îşi luă seama şi, într-un fel, se înfurie de această constatare: „Prea mă exprim în panseuri ca o domnişoară de pension. Numai sclerozaţii sau senilii cultivă excesiv aforismul, îşi zise şi îşi aminti numele unui tip care se autonumea scriitor, fără să fi scris un rând. N-am timp de scris, nici de citit – declara tipul – îmi pregătesc memoriile şi mausoleul. Toată opera lui se rezuma la un astfel de panseu tipărit la rubrica „Picături“ a ziarului „Zori noi“ şi care, fără a fi, ce-i drept, din cale-afară de prost, suna astfel: „Marile iubiri sunt ca florile, dacă le atingi prea mult, îşi scutură petalele". Tâmpită memorie mai pot avea, constată, din nou, Mitran Bunea, care folosea acest sistem al autoanalizei, ca pe o armă de apărare atunci când era obligat să audieze vreun individ greu de temperat şi năbădăios ca Paulete. Oricum ar interpreta trebuie să-l întrerup, gândi Bunea şi îşi abandonă amintirile prin a

căror ninsoare albastră autorul aforismului cu florile păşea demn şi plin de sine spre casieria fondului literar.

— Aşadar, la ora cincisprezece, cincisprezece şi zece aţi ieşit din cameră...

— Exact. Foarte exact, aprobă Paulete fericit la culme că nu-şi răcise gura degeaba.

— Cum de aţi reţinut cu atâta exactitate ora?

— Păi, să vedeţi...

— Cât mai concret şi cât mai precis, vă rog. E în interesul meu şi al dumneavoastră. Şi al victimei, presupunând – prin absurd – că pe aceasta ar mai putea-o interesa ceva.

— Aveam o...

— Întâlnire, da?

— Aproape.

— E secret? se interesă Bunea aruncând o privire spre mâna stângă a lui Paulete ornată cu o verighetă lată cât o şosea şi împodobită cu floricele firave.

— Într-un fel, însă...

— Bine. Nu insist, se hotărî anchetatorul să evite stânjeneala interlocutorului. Oricum e bine. Aveţi un alibi, dumneavoastră. Ceea ce vă exclude de la început din cauză.

— Nu am.

— Nu?

— Cea care trebuia să vină la întâlnire, n-a mai venit.

— Plasă, cu alte cuvinte. Să trecem peste ea. N-a venit şi în consecinţă jenându-vă să vă reîntoarceţi atât de repede

la hotel, v-aţi hotărât să faceţi o scurtă plimbare. Apropo. Unde aţi avut stabilit locul întâlnirii?

— Lângă statuia...

— A!.., „Turismul”.

— Poftiţi?

— „Turismul” am spus. Va să zică, nu departe de locul crimei.

— Nu, recunoscu Paulete. O expresie penibilă i se întipări pe faţă iar vârfurile urechilor i se aprinseră de ai fi zis că e vorba de un elev silitor care a fost surprins cu fiţuica. Buburuza din vârful nasului i se umflase, semn că ea începea să existe independent. Faptul sporea jena lui Paulete, complexându-l şi făcându-l să se simtă inferior de două ori: o dată pentru că era suspectat de crimă, iar a doua oară pentru defectul fizic, oribil şi neplăcut.

— Dumneavoastră singur v-aţi acuzat, nu eu! îi ghici Bunea gândurile.

— Eu?

— Da! aţi spus, că aţi omorât un om.

— Imposibil! Niciodată n-aş fi capabil de o asemenea declaraţie. Sunt om serios. Mai mult, inventator. Stimat şi preţuit la locul meu de muncă şi trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră, care bănuiesc, sunteţi obişnuit eu spectaculosul, locul meu de muncă e cu totul aparte.

— Nu v-am cerut autobiografia. Încă nu e cazul. La ce oră aţi revenit la hotel?

— La şaisprezece treizeci. Oricum după şaisprezece.

— Şi?

— Am luat cheia de la recepţie, am urcat la etaj şi...

— Dumneavoastră aţi lăsat cheia la recepţie?

— Nu.

— Atunci de unde ştiaţi că se află acolo?

— Aşa. Bănuiam.

— De ce bănuiaţi? Victima obişnuia să iasă după-masă din cameră?

— Nu. De obicei după-masa dormeam amândoi, ca doi îngeraşi.

— Bun. Odihna e bună, şi Bunea căută din nou ţigările furios că mai „născuse" un aforism. Bine că nu-l stenodactilografiase, gândi şi-şi aminti de noua lui asistentă, Rodica Vertebră, care avea obiceiul să stenodactilografieze cuvânt cu cuvânt, absolut totul. E nouă, o să se obişnuiască ea, conchise, apoi cu voce tare se întoarse spre celălalt.

— Doar că începând de astăzi colocatarul dumneavoastră va rămâne pentru totdeauna printre îngeri. Cine ştie, dată n-o fi avut păcate prea multe. Poate, n-ar fi rău să-i aprindeţi o lumânare.

— Vai, sări ca ars Stamatin. Dar ce credeţi despre mine? Sunt un ateu convins.

— Nu mă îndoiesc. Deşi, sincer vorbind, unora dintre noi le-ar trebui ceva mai mult din ceea ce am putea numi „frica lui Dumnezeu".

— Doar nu credeţi, cumva, că eu...

— Nu cred nimic. N-am dreptul să cred, spre deosebire de dumneavoastră, care sunteţi ateu din convingere

(ironia şi autoironia constituiau alte două auxiliare de preţ, pe care Bunea le vehicula, modelând dispoziţia sau indispoziţia celui anchetat, în funcţie de cerinţele anchetei. N-am nevoie de bâlbâiţi şi nici de timoraţi, îmi plac martorii dezinvolţi şi pe cât posibil inteligenţi, chiar dacă dezinvoltura şi inteligenţa lor m-ar obliga să trenez cercetările, să prelungesc în mod nejustificat interogatoriile. Dar prostia şi spaima mă inhibă. Şi apoi trebuie să cădem de acord asupra unui principiu: în criminalistică nu e ca în geometrie: drumul cel mai scurt dintre două puncte nu este linia dreaptă, ci, adeseori, o potecă sinuoasă, ocolind şi aventurându-se prin hăţişuri. Viaţa nu-i alcătuită numai din evenimente de importanţă capitală, firul miraculos al ei nu există numai prin „esenţe“. Nimicul şi banalul, insignifiantul şi anostul aparţin vieţii cu drepturi egale faptului extraordinar. Un tip, de pildă, nu-şi poate rupe, în semn de iubire faţă de soţia lui, toate fotografiile făcute în copilărie sau adolescenţă, cu mult înaintea clasicei, anostei şi inexpresivei, dar întotdeauna formidabilei „poze de nuntă“, numai sub pretextul că aceasta ar fi imortalizat unul din cele mai importante momente ale vieţii. Existenţa acestui nou moment nu le exclude pe celelalte, care l-au precedat, nu este suficient pentru a defini un adevăr sau o minciună, mă rog, în funcţie de modul în care e trăită viaţa).

Tusea semnificativă a lui Paulete îl readuse la realitate. Consultă din nou ceasul şi se îngrozi de-a binelea: nouăsprezece şi jumătate.

Se întoarse spre Paulele Stamatin Era decis să fie expeditiv, începea să se pasioneze. Iată o nouă crimă, aparent fără autor, deocamdată. Întocmai aşa gândea, fixându-se asupra ultimelor întrebări pe care avea de gând să i le adreseze lui Paulete.

— Cum se numea victima?

— Neagu Blebea.

— Profesia i-o ştiţi cumva?

— Nu.

— Când l-aţi cunoscut?

— Acum două zile, după-amiază, când am venit şi am fost repartizat în camera treisprezece.

— Ghinionul!

— Într-adevăr.

— Asta înseamnă, îşi răsfoi Bunea calendarul de pe birou, că aţi venit în după-amiaza zilei de şaptesprezece aprilie. În ce scop?

— Am adus un studiu despre un nou principiu constructiv al vehiculelor bazate pe perna de aer, la revista „Icarus“.

— Şi cum aţi obţinut locul acela, în camera treisprezece?

— Nu înţeleg.

— Întrebarea e foarte clară, se enervă Bunea. Mă refer la faptul că începând din cincisprezece aprilie şi până mâine

seară, în barul hotelului se desfăşoară festivalul de muzică uşoară „Floarea de chimen“ şi cu greu se poate obţine...

— A, da! Aveţi perfectă dreptate. Uitasem să spun că m-au ajutat cei de la „Icarus“.

— Cine anume?

— Un tip pe care l-am cunoscut în ziua venirii, în biroul redactorului şef. Criticul muzical al revistei, Agripin Roşunchis, care – pare-mi-se – semnează „Dioscur“.

— Totuna.

— Aţi spus ceva?

— Nimic. Mă gândeam la tipii ăştia, se explică maiorul, care folosesc pseudonimele. Nu zic, uneori sunt necesare. De cele mai multe ori, cred, de fapt, că e vorba de o lipsă. Lipseşte curajul răspunderii.

— Poate, dar în general e chestia mai mult de păsărele.

— Ce păsărele?

— Alea de se zice că le au ei, artiştii şi criticii de artă, prin cap. Noroc mare avem noi tehnicienii, oamenii metalului. Nu suntem atinşi de orgoliul numelor sonore, nu ne interesează eternitatea. Deşi, se mâhnise Paulete, avem şi noi păsărelele noastre, dacă e vorba de ele.

— Păsărele ca păsărele. Să nu fie ciori vopsite.

Paulete simţi propoziţia ca pe o insinuare, un nou atac şi se zgribuli şi mai tare pe scaun.

Negul de pe nas i se făcu vânăt, apoi se stinse.

— Şi ultimele întrebări, reluă Bunea. Când aţi avut întrevederea la redacţie? De ce aţi mai rămas în continuare? Cunoşteaţi oraşul de mai înainte? În cele

patruzeci şi opt de ore de convieţuire cu Neagu Blebea, ce v-a reţinut în mod cu totul şi cu totul atenţia? Vă rog, scurt.

— Da. Întrevederea am avut-o în data de optsprezece, adică ieri. M-am hotărât să mai stau două zile.

— Pentru festival?

— Nu.

— Întâlnirea?

— Nu. Pur şi simplu să mă odihnesc. Oraşul îmi place şi îmi evocă unele amintiri, nu din cele mai plăcute, dar amintiri. Şi cu aceasta vă răspund la a doua întrebare. Acum vreo câteva decenii am făcut armata aici. Şi ştiţi, amintirile din armată... chiar dacă oraşul şi-a schimbat foarte mult înfăţişarea. E de nerecunoscut.

— Nu v-am cerut o lecţie de geografie, ci un răspuns. Răceala bruscă, severitatea neaşteptată, îl decepţionă pe Paulete.

— Aveţi dreptate. Nimic deosebit. Doar că era din cale afară de taciturn. Din momentul cunoştinţei, de convenţie, n-a mai schimbat o vorbă, deşi au fost zile, mai precis alaltăieri când am stat mai toată după-amiaza în cameră. Împreună.

— Mulţumesc. Întinzând mâna spre telefon Bunea mai puse o ultimă întrebare. —Aţi atins vreun obiect din cameră?

— Nu.

— Aţi mai anunţat pe cineva de moartea lui Blebea?

— Nu. Cheia e la mine.

— Foarte bine. Lăsaţi-o aici pe masă. Mergeţi la hotel şi mă aşteptaţi în hol. Într-o jumătate de oră vin şi eu. Sper să nu faceţi vreo prostie.

— Fireşte, răspunse Paulete şi în clipa următoare uşa grea din stejar sculptat, ce despărţea biroul lui Bunea de anticameră, se închise în urma sa.

Mitran Bunea ridică receptorul şi discul uzat al aparatului telefonic umplu camera cu un sunet dogit, ca o râşniţă de piper.

III

Înalt, spătos ca un mamut, în uniforma sa verde, cu fireturi galbene şi epoleţii bucălaţi, majordomul de la Albamont făcu o plecăciune. Avea stimă pentru miliţieni în general şi pentru Mitran Bunea în special. Acesta îl întâmpină ca de obicei:

— Bună, Nelson! (Majordomul avea un ochi de sticlă, iar celălalt îi era de asemenea în pericol datorită unei miopii progresive. Ceva ereditar, se pare. Numai din acest motiv reuşise să obţină postul de la Albamont, pe care se bătuseră mulţi, cu două luni în urmă, la inaugurarea hotelului. În treacăt fie spus îl şi merita fiind un om cu inimă. Bunea, la rându-i manifesta o oarecare slăbiciune pentru tip). Nu s-ar putea spune că n-ai treabă!!

— Peste cap, găsi omul prilej să se plângă. Ieri, spre exemplu, vin câţiva în faţa intrării. Unu: „Ştiţi, măă?? Astea-s calculate să se deschidă, aşa cum se deschid, la limita inferioară de greutate. Dacă n-ai peste şaptezeci de kilograme, te-ai ars. Nu intri. Cică pentru a asigura perpetuarea tipilor cu abdomen evoluat.“ Altul: „Tot ce se poate. Am auzit că-ntr-o ţară s-a construit o bibliotecă cu astfel de uşi. Cu celulă fotoelectrică. Nu se deschid decât la un anumit număr de circumvoluţiuni în sus“. „Pe dracu! scuipă un al treilea până la dalele de marmoră, înţeleg să pui obstacole în calea omului care vrea să-şi toace chenzina-n cârciumi, dar să-i pui beţe-n roate când vrea să se facă mai deştept, e absurd”. „Sunteţi cu toţii pe-afară – sări al patrulea, cel mai pirpiriu. Mă mir cum nu vă dă cineva o rubrică de „Sport” în vreo revistă literară. Uitaţi-vă la mine". Şi ca să le arate cum devine chestia, îl văzui că se avântă spre mine. Uşile pornesc să se deschidă şi el ţanţoş, printre ele, ca un cocoş. I-am arătat eu până la urmă. Şi Nelson desfăcu palma dreaptă şi o vârî sub nasul maiorului, clătinând-o semnificativ. Avea şi el dreptate. Prea mulţi gură-cască în fiecare zi.

Dacă hotelul Albamont cu restaurant şi bar de noapte constituia o adevărată perlă a arhitecturii moderne în întreg ansamblul său, atunci holul de marmură albă, ornat cu cinci coloane pe care se sprijinea o cupolă din sticlă albastră, conceput ca un imens salon de primire, stârnea curiozitatea zecilor, dacă nu sutelor de trecători. Uşile mari din sticlă masivă, imitând cristalul şi manevrate

automat prin pârghii electronice constituiau „punctul forte” al atracţiei. Uneori, Nelson spre a-i pune la punct pe unii care doreau să se edifice cât mai concret asupra „detaliilor tehnice” ale funcţionării, trebuia să facă rabat de la proverbiala-i politeţe. Bunea nu-l acuza, dar – acum – n-avea timp să-i asculte trăncănelile.

Salvarea veni din partea lui Caramfil Olimp, şeful biroului de recepţie. Zărindu-l pe maior, tipul veni în întâmpinarea sa.

— Salut spiritul dreptăţii! (erau amici vechi), credeam că nu mă vezi.

— Nu eu, ci zeiţa dreptăţii are ochii legaţi, se apără Bunea. Celălalt ridică mâinile.

— Gata. Mă predau. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— O informaţie.

— Numai?!

— Deocamdată, precizează Mitran şi cu coada ochiului îl caută pe Paulete Stamatin. Inginerul îl zărise şi el pe maior şi întrerupsese contemplaţia celor trei Flori de chimen: floarea de cristal, floarea de sticlă şi floarea de bronz. Se mai aflau încă expuse în hol. Erau acolo din cincisprezece, dimineaţa, prima zi a festivalului. Nelson le curăţa în fiecare dimineaţă de praf să strălucească bine ca să incite spiritul, competitiv al cântăreţilor.

— Tâmpită idee, remarcă Bunea întorcându-se spre Olimp.

— Poftim?

— Zic, repetă maiorul, că un nume mai puţin inspirat nici că se putea. Auzi? Să numeşti „Floarea de chimen“ un festival de muzică uşoară. Lipsă de imaginaţie, dar şi de spirit comercial.

— Da. Asta însă nu a prejudiciat sub niciun fel prestigiul manifestării. Dovadă că deşi e ceva „local” are mult răsunet de vreme ce vedete cu renume acceptă invitaţia de participant de onoare. Şi la urma urmei, trebuie să se simtă într-un fel şi contribuţia celui de al treilea organizator. (Festivalul avea caracter anual şi era rodul colaborării Direcţiei administrative a hotelurilor din M., Filialei compozitorilor şi Asociaţiei pentru cultivarea şi ocrotirea plantelor medicinale, a cărei insolită prezenţă era greu de priceput).

— Nu te mai scuza. Am auzit eu că nu eşti străin de poveste, râse Bunea. Dar să revenim la oile noastre.

— Aştept. Vii la mine în birou?

— Nu-i nevoie.

— Te-aş fi tratat cu o cafea şi o ţigară... bună. Olimp părea sincer decepţionat.

—Fumăm şi de astea. Maiorul scoase pachetul de „Snagov“ şi pistoletul-brichetă. Ia spune-mi, te rog, aveţi o cameră treisprezece?

— Din păcate.

Te pomeneşti că se ştie! De ce-ar fi minţit Paulete?!.

— Eu le-am spus, continuă Olimp, că regulile elementare de politeţe... N-ar fi anormal. În aviaţia americană, probabil ştii, numărul treisprezece nu există.

— Asta nu-i împiedică pe patrioţii vietnamezi să le doboare aparatele.

— Văd că eşti necruţător cu mine. Ce-ai păţit? se interesă Caramfil. Vreau să spun că în materie de ospitalitate turistică e cu totul altceva. Ce să-i faci. Mai există şi oameni superstiţioşi. Am ridicat problema, însă nu m-au înţeles. Ba m-am ales şi cu o muştruluială.

— Şi eu aş fi făcut-o.

— Treaba ta. Principalul e că eu am găsit soluţia. Nu închiriez nimănui camera treisprezece.

— Cum? Bunea rămase perplex. Înseamnă că am venit degeaba.

— Ce spui?

— Tocmai aveam o adresă...

— Pentru profesor?! Îl cunoşti? Se schimbă situaţia, reveni Olimp.

— Cum? ce profesor?! Bunea era derutat cu totul. Vocea i se crispa şi cuvintele deveniseră răspicate.

— Uite, ce e, amice, n-am timp de pierdut. Vin în mod oficial şi-ţi cer relaţii în legătură cu cei doi tipi care stau acum, în aceste zile, adică astăzi, ieri, alaltăieri şi probabil mâine şi poimâine în camera treisprezece. Scurt, te rog!

— Am înţeles, să trăiţi! sări Olimp ca să-şi tachineze amicul, în sinea lui dându-şi seama, însă, că e vorba de ceva grav. Deveni aproape oficial. Dispăru un minut şi se întoarse cu un registru. Notaţi, vă rog, zâmbi ironic, dar mai mult cu ciudă pentru că îşi dădu seama că va petrece

o seară singur. Voia să-l invite pe maior la un poker-mecanic, jos în bar.

— Nu-i nevoie. Notează „amigos“ (aşa îşi botezase Bunea magnetofonul portativ, marcă japoneză) şi din buzunarul interior al hainei sale răzbătu până la urechile lui Olimp zgomotul specific al unei benzi magnetice în derulare.

— Atunci ascultă: locatar numărul unu: ing. Neagu Blebea, după câte se pare se ocupă, în prezent, de ceva vehicule cu pernă de aer. Locuieşte în Bucureşti pe strada Clădirea albastră numărul unu. A dat personal telefon în data de doisprezece din F. unde se afla la un simpozion privind vehiculele cu pernă de aer. A vorbit cu mine. M-a rugat să-i cumpăr un set de bilete la toate serile festivalului şi să-i reţin o cameră cu un singur pat. Îţi dai seama că mi-ar fi fost imposibil să-l servesc dacă n-aveam rezerva mea. E bună, deci şi superstiţia la ceva. A sosit, punctual, aşa cum se anunţase, pe data de cincisprezece, la ora cincisprezece. L-am instalat în camera treisprezece. Nu s-a supărat că n-are baie şi n-a făcut nazuri că în cameră sunt două paturi. Asta m-a făcut să-l stimez şi mai mult, deşi e un tip foarte interiorizat, rece, în relaţiile cu ceilalţi. Nu l-am mai văzut din data de şaptesprezece, orele cincisprezece sau şaisprezece.

— De ce ţii minte aţât de bine ziua şi ora?!

— Pentru că atunci l-am vizitat din nou pe profesor, aşa i-am zis de la sosire. Poate părul său alb şi morga lui distinsă m-au obligat.

— În ce scop?!

— În ce scop l-ai vizitat? sublinie Bunea.

— A? ca să-i cer voie, să-l rog să nu se supere, deoarece mă vedeam obligat să-l deranjez. Redactorul şef de la „Icarus“ intervenise prin Agripin Roşunchis, pentru un alt tip. Tot un inginer, după câte am fost informat, Paulete Stamatin.

— Şi?

— Şi profesorul, bineînţeles n-a sărit în sus de bucurie, dar nici n-a protestat.

— O. K. În regulă. Te rog să mă scuzi, bătrâne!

Mitran Bunea se întoarse brusc şi se îndreptă aţă spre Paulete Stamatin, care se mişca nerăbdător de pe un picior pe altul, de a-i fi zis că e apucat. Părea un dansator modern şi însingurat, rătăcit în furnicarul acelei mulţimi, în premanentă agitaţie, care pulsa în holul Albamontului, zumzăind ca un stup de viespi înainte de a roi.

*

— V-aţi plictisit? îl întrebă Bunea, inutil, formal. Urcară la etajul întâi şi se opriră în faţa camerei treisprezece. Se uitau unul la altul într-o tăcere penibilă.

— Cheia, te rog, i se adresă din nou Bunea lui Paulete.

— Cheia?! Inginerul se căută câteva minute prin buzunare cu mâinile tremurânde. Negul din vârful nasului se lumină ca o veioză. Cheia? făcu el de parcă ar fi descoperit pentru prima dată curentul. Cheia v-am dat-o.

Între timp, Bunea o descoperi în buzunar şi, după ce trase o înjurătură secretă la adresa propriei sale memorii, care uneori dădea semne de oboseală, o vârî în broască. Uşa era însă deschisă. Privirile maiorului se întâlniră cu ale lui Paulete.

— Doar am...

— Sunteţi sigur? Amintiţi-vă bine.

— Precis, am încuiat-o. Precis. Nu se poate să n-o fi încuiat, repetă Paulete, parcă mai mult spre a se convinge pe sine. Oare ce ar putea însemna „precis" în cazul unui tip atât de ciudat, sensibil şi care acţionează sub impulsul traumei provocate de descoperirea cadavrului „profesorului" Neagu Blebea? Dar dacă minte?? Încă nu-i vremea să-mi pun aceste întrebări, se hotărî Mitran Bunea, şi se întoarse spre Paulete Stamatin.

— Să intrăm, domnul meu!

IV

— Levănţică! a fost prima remarcă făcută de Mitran Bunea de îndată ce intrară în micul hol care trebuia traversat ca să ajungă în cameră.

— Aud?! Paulete Stamatin, alb ca varul, venea mişcându-se dezarticulat ca o stafie, în spatele maiorului.

— Levănţică. Parfum de levănţică. Duhneşte al dracului. Nările lui Bunea, iritate de mirosul puternic, se mişcau ritmic, la fel ca la un iepure într-o tarla de varză.

—N-am miros, se scuză Paulete şi după o scurtă pauză adăugă, mă mir, însă, nici eu, nici Blebea nu foloseam...

Lui Mitran Bunea amănuntul i se păru preţios.

— Stai, i se adresă. Dibuind întrerupătorul, apăsă pe buton. Lumina, de un alb crud, destul de puternică a lustrei cu trei braţe se revărsă dintr-o dată, ca o aversă de vară.

În camera spaţioasă şi destul de frumoasă, domnea, după cum se putea observa la o primă privire, ordinea. Deci totul a fost fără violenţă, cu artă, reflectă Bunea.

Cadavrul nu arăta nici mai fioros, nici mai deosebit de altele. Cel puţin pentru Bunea care se obişnuise în cele peste două decenii de practică pe teren, să ia act de existenţa lor, cu răceală şi multă luciditate. I se întâmpla foarte adesea să nu facă nicio deosebire între ele şi manechinele pe care se făceau, mai întotdeauna, reconstituirile.

— E ca o păpuşă, conchise şi Paulete, căruia prezenţa maiorului îi crease o nebănuită siguranţă de sine. Ai crede că doarme dacă n-ar fi acolo, instrumentul acela odios, mai zise şi o lacrimă de nuanţă verde, căci în ea se reflecta culoarea tapetului cu care erau acoperiţi pereţii camerei, i se prelinse pe unul din obraji. Pe Bunea scena îl dezgustă:

— Ieşiţi pe coridor. Aveţi nevoie de aer. Vin si eu în cinci minute, spuse, şi, când Paulete plecă, făcu o sumară

trecere în revistă a camerei. Mai mult umblând în vârful picioarelor, să nu deranjeze, să nu lase urme. De cadavru nici nu se apropie. Nici n-avea ce să vadă. Fostul „profesor” era acum un corp inert, aşezat cu faţa în jos, în diagonală, pe patul din dreapta faţă de intrare. Picioarele atârnau încă, pe marginea patului în jos, mâna stângă, îndoită sub corp, iar dreapta era întinsă pe lângă pernă cu palma chircită, ca o broască râioasă conectată la o sursă puternică de curent alternativ. Faţa nu se vedea, dar era posibil să fi arătat aidoma, doar părul cărunt, creţ şi bine întreţinut încă, era groaznic de burzuluit. Parcă mâna cuiva ar fi fost înfiptă în el şi l-ar fi zgâlţâit zdravăn, pe muribund. Nefirească într-adevăr şi cu totul incredibilă, o realitate de necontestat, era cuţitul. Cuţitul, înfipt până în plăsele prin haina pijamalei, în carnea uşor puhavă dintre omoplaţii victimei. Puţin, chiar surprinzător de puţin sânge, în jurul rănii. O pată vişinie de două laturi de palmă, dând pijamalei un aspect scorţos. Atât.

Înainte de a ieşi, atenţia lui Mitran Bunea fu atrasă de un mic pacheţel mototolit, rostogolit şi uitat, din nebăgare de seamă, lângă unul din picioarele mesei. Se aplecă şi ridică o mănuşă de cauciuc roz-alburie.

Buun, foarte buun, se bucură şi inima începu să-i bată ca un ciocan pneumatic de parcă ar fi tras un Fiat 850, la loz în plic. Stinse lumina şi ieşi.

— Să coborâm, i se adresă lui Paulete Stamatin. Dumneata mai rămâi o jumătate de oră la dispoziţia noastră. Am luat legătura la telefon cu medicul legist şi

laboratorul miliţiei. Vor veni şi ei. Să nu suflaţi o vorbă despre recunoaşterea făcută. Nimănui.

— Nu-s copil.

— Nu fumaţi? Bunea scoase din nou pachetul de „Snagov”.

— Nu.

—Iertaţi-mă. Mi-aţi mai spus.

Ajunseră în hol. Lumea se îngrămădea în jurul unui afiş de dimensiuni apreciabile, pe care era trecut programul fiecărei zile a festivalului.

— Trebuie să fi început, cam de mult, spectacolul, jos în bar.

— Mai mult ca sigur, aprecie Paulete, consultându-şi ceasul.

— Nu-i o treabă rea. Poate într-un fel se mai saltă şi muzica noastră uşoară. Avem cântece catastrofale. Nu atât melodiile, cât textele... „Am fugit de la părinţi / Fiindcă tu m-ai scos din minţi”. Ce enormitate! exclamă Bunea.

— Ce părere aveţi? interveni Paulete Stamatin rezemat de o banchetă cu spătar înalt de piele şi nu mai ştia ce să facă. Realmente se simţea stânjenit şi îşi consulta mereu ceasul. Încă zece minute până la venirea medicului legist.

— Proastă, nu v-am spus.

— Nu despre cântece v-am întrebat, despre crimă.

— Aaa! Despre asemenea lu-cru-ri (silabisi în mod intenţionat cuvântul), domnul meu, nu obişnuiesc să am păreri. Îmi plac mai mult certitudinile.

— Şi?

— Curiozitatea strică, chiar dacă nu suntem noi prea frumoşi, renunţă maiorul la dialogul protocolar. Şi pe deasupra e bine să fiţi informat că unele lucruri pe care le discutăm împreună, constituie secrete ale anchetei, iar vânturarea lor în locuri sau societăţi prea puţin adecvate, poate constitui o infracţiune pasibilă de pedeapsă. Cu atât mai mult, părerile şi certitudinile mele constituie un strict secret profesional şi... personal, deocamdată. Da?!

— Da, încuviinţă inginerul, tulburat de noua şi neaşteptata întorsătură a lucrurilor. Începuse să se considere partenerul maiorului în ancheta abia începută şi iată că totul s-a întors cu dosul în sus.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, vă rog să nu plecaţi prea departe de-aici. Să ştiu unde vă găsesc peste cinci minute. Am puţină treabă.

Depărtându-se câţiva paşi, Mitran Bunea se aşează într-un fotoliu ascuns sub frunzele tremurânde ale unui ficus aşezat lângă una din coloanele laterale. Crengile arbustului se clătinau atinse de curenţii repezi pe care-i stârnea un ventilator ingenios mascat într-un fel de nişă, sculptată chiar în coloană. Maiorul scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un carneţel minuscul şi pe una din filele sale, începu să noteze, fără grabă, cu meticulozitate, ca un ţăran obişnuit să-şi rememoreze ziua de muncă:

1. Crima a fost comisă între cincisprezece şi zece şi şaisprezece treizeci (bănuit: Paulete Stamatin).

2. În acest răstimp, cineva, după toate probabilităţile persoană de sex feminin (memento: Levănţică) l-a vizitat pe Blebea.

3. Aceeaşi persoană sau poate asasinul a pierdut mănuşa. (Nota bene: acest „corp delict” se va anexa dosarului cu menţiunea „strict secret”).

4. De neînţeles:

a.) cine a dus cheia la recepţie?

b.) a fost sau nu cineva ulterior în camera crimei sau Paulete a uitat să închidă uşa?!

— O là, là! Iată că şi maiorii meditează în scheme. Nu numai noi, ăştia, contabilii sau administratorii. Oameni insensibili, abrutizaţi de cifre.

Mitran Bunea tresări. Îşi reveni când îl descoperi în spatele său pe Olimp. „Te-am prins, te-am prins” repeta într-una şeful biroului de recepţie, fără ca să-şi poată stăvili accesul de bună dispoziţie. Mitran Bunea avea obiceiul să se laude că în nicio anchetă, oricât ar fi ea de alambicată, nu pune mâna pe creion şi hârtie, lucrează exclusiv cu memoria.

— Te-am prins, îi repetă într-una Olimp, sincer fericit că i se ivise ocazia să-şi înhaţe amicul la „strâmtoare”.

— În locul tău n-aş fi atât de vesel, chiar astăzi.

— Nu mai spune? Şi de ce „chiar astăzi”? intră de-adevăratelea la idee Olimp.

— De ce? pentru simplul motiv că mi se pare nefiresc şi aşa este, ca un administrator de hotel să împartă în toate

părţile zâmbete cordiale, liniştitoare, când într-una din camerele hotelului, pe care-l conduce, se află un cadavru.

— Un ceee? Ochii lui Olimp se făcuseră cât cepele. Fugi de-aici! Nu gust umorul negru la ora asta

— Nici eu.

— Nu mă-ngălbeni, frate!

— E necesar oare, să ridic tonul ca să te fac să înţelegi că nu-mi arde de bancuri? Ascultă-mă. Vorbesc româneşte, aşa că te rog să pricepi: în după masa acestei zile, în hotelul tău, mai precis în camera treisprezece a fost ucis un om.

— Profesorul! exclamă Olimp.

— Exact. Profesorul. Vezi că şi contabilii au intuiţie de criminalişti?!

— Cum, ce? Asta-mi trebuie. Şi, ce, oare, cum, începu să se bâlbâie Caramfil Olimp, iar faţa i se schimbă dintr-o dată la culoare de parcă cineva i-ar fi acoperit-o cu o pânză albă.

— Lasă! Îţi explic peste o jumătate de ceas. Aşteaptă-mă în biroul tău, încercă Bunea să-l liniştească.

Imediat însă se întoarse şi-l căută pe Stamatin. Zărindu-l la câţiva paşi numai, îi făcu semn discret să fie gata. Pe lângă Nelson, care-i urmărea cu privirea-i bolnavă, dar nu lipsită de bunătate, treceau medicul legist şi doi băieţi de la laboratorul secţiei de criminalistică a miliţiei. Bunea îl luă pe Paulete şi le ieşi în întâmpinare.

V

Echipei, formată din tânărul medic legist Aristotel Pahonţiu, sergenţii Boacă şi Corciu, amândoi buni specialişti în culegerea informaţiilor din teren şi interpretarea lor în laborator, îi trebui mai puţin de trei minute ca să parcurgă distanţa din somptuosul hol până la etaj.

— Operativi, ca de obicei, se mulţumi să remarce Mitran Bunea. Păşea cu modestie în dreapta medicului.

—Şi dumneavoastră primul, tot ca de obicei, îi răspunse acesta.

La câţiva paşi, în spatele lor, Paulete Stamatin, nebăgat în seamă de nimeni. Şi nu se simţea rau. Se folosea de situaţie ca de un răgaz trimis de providenţă: Retras în sine se chinuia sî alcătuiască un pronostic al întrebărilor probabile care - bănuia - aveau să-i fie puse de noii veniţi, însoţindu-le cu răspunsurile respective. „La ce ora aţi părăsit camera"? „La cincisprezece şi zece" „Cum de aţi reţinut cu atâta exactitate?". „Păi, săă.... vedeţi..." se pomeni Paulete dialogând de unul singur cu voce tare şi instinctiv îşi duse mâna la gură, fără să-si dea seama că nu făcuse altceva decât, pur si simplu, să reia fragmentar convorbirea cu Mitran Bunea, desfăşurată cu numai câteva ore în urma. Olimp fără a fi fost chemat şi fără să

ţină seama de sfatul maiorului, sosise şi el şi acum sta ca o mumie lângă Paulete.

—Cine a descoperit cadavrul? Anstotel socotea absolut necesară întrebarea, în acel moment, înainte de intrarea în cameră.

—Eu, răspunse Paulete, neaşteptat de prompt şi vioi, de parcă ar fi răspuns „prezent”.

— La ce oră?

— La şaisprezece şi jumătate, aproximativ. Deşi nu mai participase la nicio anchetă, inginerul folosea - credea el - o terminologie cât mai adecvată. Nu spunea trei după masă, ci ora cincisprezece. Nu era un caz unic. Aproape toţi martorii procedau astfel, de parcă ar fi fost vorba de o convenţie colectivă.

— De-atunci a mai fost cineva înăuntru?!

Paulete tăcu. Nu pentru că i-ar fi venit peste mână să mintă, dar simţise, după aerul cum fusese pusă întrebarea, că Aristotel Pahonţiu se adresase tuturor.

— Iată un răspuns care m-ar interesa şi pe mine. Mitran Bunea avea excelentul dar de a şti să aleagă întotdeauna cel mai potrivit moment spre a-şi face simţită prezenţa. Nu ştim, doctore. Dintre cei prezenţi, şi făcu un gest sumar cu mâna dreaptă, nimeni. Nu putem avea aceeaşi certitudine şi în cazul în care ar veni vorba de... Dar să intrăm. După câte sunt informat uşa e deschisă. Da, tovarăşe Caramfil?

Luat cu totul pe neaşteptate, Olimp încuviinţă mai mult printr-o înclinare a capului. Maiorul îi făcu semn să se apropie.

— După câte observ, se întoarse Bunea spre medic, aţi uitat un amănunt important, pentru mine cel puţin, prezenţa unui fotograf este absolut necesară.

— Da. Uitasem să vă spun că nu l-am găsit pe specialistul miliţiei, se scuză Aristotel. I-am lăsat vorbă acasă şi să sperăm că într-o jumătate de ceas, un ceas, va fi aici. E destul de punctual. Soţia lui ne-a promis că va face tot posibilul să-l anunţe în timpu oportun.

— Daţi-i telefon să renunţe! Vom proceda altfel. Ce-i drept, mai puţin legal. Principalul e să ne descurcăm, spuse Bunea. Apoi i se adresă lui Olimp: Trimite, te rog, pe cineva jos în bar. Trebuie să fie acolo fotograful de la „Zori noi“. Să i se comunice că am nevoie urgentă de aparatul lui. Şi de el, desigur.

În secunda următoare, doi dintre cei de faţă părăsiră grupul. Olimp, aproape în fugă, spre scările care coborau la parter (fiind vorba de etajul întâi folosirea liftului ar fi fost incomodă, ducând la pierdere de timp), iar Corciu spre telefonul de serviciu de pe coridor.

Paulete era sincer impresionat de prestigiul maiorului. „O, dacă şi-n uzine, cuvântul inginerului ar fi respectat întocmai”, se gândi el.

*

— Putem începe? ceru dezlegare Aristotel Pahonţiu. Fără să aştepte răspunsul deschise uşa şi păşind în micul hol, aprinse lumina.

— Poftiţi, îi invită, apoi, pe ceilalţi.

— Vin. Mai târziu se îndreptă spre geamul mic, aşezat vis-à-vis de camera treisprezece, ceva mai la dreapta. Un fel de hublou, în realitate un luminator, care oferea o vedere panoramică a imensului hol. Vânzoleâla de jos îl amuza, deconectându-l.

Se ieşea de la spectacol. În mulţime, individuali-zându-se pregnant, Agripin Roşunchis. Fusese o seară mare pentru Agripin. Pe scena festivalului s-a produs celebrul trio vocal pe care-l alcătuiau cunoscutele mini-vedete: Minodora, Nimfodora şi Mi-trodora. Toate trei descoperite şi îndrumate de Agripin Roşunchis.

Magistrul se afla în compania altei tinere speranţe, Achilina Iorest. Suavă ca un fir de lămâiţă, cântăreaţa sublinia valoarea fiecărui panseu emis de Agripin printr-o dezvelire lipsită de prejudecăţi a danturii. În jurul lor un cerc de pasionaţi ai cântecului. Grupul ajunse sub luminator.

— Cum vi s-a părut „Quand je m'endors contre ta bouche" a lui Hustin, în versiunea grupului nostru?

— Există teme inaccesibile textului de muzică uşoară?

— Ce părere aveţi despre reuşita afirmaţie a lui Alain Barriere, privind aşa-zisul cântec „la-la-la“ sau „Melodia pentru fredonat în baie*?

Ca într-un meci de scrimă împunsăturile veneau care de care mai ascuţite şi mai subtil plasate. Drept gardă Agripin folosea zâmbetul Achilinei Iorest. În faţa acestuia blitz-ul lui Veniamin Pomadă, fotograful „Zorilor noi”, dădea evidente semne de oboseală. Dar Pomadă n-avea de gând să capituleze.

— Cu ce-şi pierde timpul nătăfleţul şi pe mine mă arde la degete, reflectă Bunea.

— A leşinat, auzi în acel moment, Bunea, o voce în spatele său. Se întoarse şi-l descoperi acolo pe Boacă.

— Cum?

— A leşinat inginerul, îl lămuri sergentul. Când s-a apropiat de patul victimei a căzut pe parchet ca un butuc.

— Şi?

— L-am trezit. Două căni de apă şi opt palme. S-a ridicat, dar e impasibil să-i smulgi un cuvânt.

— Nu-i nimic. Lasă-l în plata domnului. Mâna maiorului schiţă în aer un gest de plictiseală.

Dinspre scări, gâfâind, îşi făcu apariţia Veniamin Pomadă:

— Să trăiţi!

— Trăim şi fără să ne-o spui, îi răspunse Bunea. Apoi către Boacă: Ia-l în primire şi arată-i ce ne interesează. Să facă muncă de calitate; Are de la mine-o bere.

— Se poate?! făcu Pomadă. Ştiţi doar. Nu colaborăm pentru prima dată.

Fotograful se referea la faptul că uneori la rubrica „Din sălile tribunalului” a „Zorilor” mai apărea şi câte-o fotografie semnată de el.

— Perfect. Înseamnă că treaba va merge strună, îl încurajă Bunea şi apoi se îndreptă spre Aristotel Pahonţiu. Doctorul trăgea cu sete dintr-un Pall-Mall. Nu era fumător, dar avea totdeauna la el un pachet de Pall-Mall.

— Aş vrea să plec. Sunt uşor obosit! i se adresă maiorului.

— Toţi vrem. Depinde de dumneata, cât de lung sau scurt vei fi în ceea ce doreşti să ne comunici. Bunea ştia însă care e dictonul preferat al lui Pahonţiu: „Vorbă lungă, sărăcia omului”.

— Îmi pare rău că sunt obligat să ţi-o spun, într-un fel să te descurajez (între Pahonţiu şi Bunea, deşi Bunea era mai în vârstă, se sudase un fel de amiciţie care se manifesta, frust, refuzând zorzoanele şi preţiozităţile dialogurilor oficioase), dar am certitudinea că ne aflăm în faţa unei morţi care va rămâne pentru totdeauna o enigmă.

— Mă subapreciezi, doctore, nu se putu abţine Bunea.

— Nu. Nu-i vorba de aşa ceva. Nu mă-ndoiesc o clipă, doar nu ne cunoaştem de ieri, alaltăieri, că cercetările pe care le vei întreprinde, vor duce în cele din urmă la descoperirea ceilui care, cu un gest imposibil de calificat altfel decât odios, a înfipt custura, ce e o rablă nu un cuţit

pe care sa-i foloseşti spre a ucide, deci nu pun la îndoială că individul va fi prins până la urmă. Dar...

— Da, aşa na! Era cât p-aci să nu te recunosc. Te ştiu fire optimistă. Din când în când maiorul clipea din cauza blitz-ului, a cărui lumina dureros de crudă, răzbătea până în micul hol, unde se afla ei şi doctorul.

— Din păcate, reluă Aristotel, optimismul meu nu va putea niciodată să decidă asupra momentului în care a survenit decesul. Asupra cauzei, propriu-zise a morţii. Toate semnalmentele pledează pentru un atac subit şi fulgerător de cord. Să se fi produs acesta înainte ca asasinul să lovească? Foarte posibil. Pledează pentru o asemenea ipoteză aspectul cadavrului. Sângele îngheţase deja în vine. Dovadă că singura pată este cea de pe pijama. Or, dimensiunile ei sunt nefiresc de reduse.

Dar ipoteza este contrazisă de aspectul rănii. Culoarea epidermei, modul în care s-au alterat celulele din jurul rănii, arată clar că acelaşi cuţit a fost înfipt de două ori. Şi la intervale de cel puţin câteva minute. Ce l-a determinat pe ucigaş să facă un asemenea lucru, greu de presupus. O singură explicaţie ar mai putea exista. Prima lovitură nu a fost fatală. Profitând de întâmplare, ucigaşul şi-a chinuit în mod bestial victima. În scopul, probabil, de a-i smulge vreo mărturisire, un secret. Nereuşind, şi-a dus la îndeplinire fapta mârşavă, dându-i lovitura de graţie. Mă rog, atacul de cord, ar fi survenit simultan loviturii la care mă refer. Hai să ne uităm în jur. Ordine perfectă. Nimic din ce ne-ar îndreptăţi să afirmăm că aici s-a dat o luptă pe

viaţă şi pe moarte. Mai mult, după câte am înţeles, din sumarele şi deocamdată incompletele cercetări ale sergentului, asasinul, sau poate asasinii, au avut grijă să nu lase indicii hotărâtoare în alegerea unei piste.

— Dumneata ce propunere faci?

— O, niciodată n-am avut veleităţi de detectiv.

— Încearcă. Părerile profanilor sunt din cele mai preţioase. Sunt directe şi mai aproape de real, uneori. Nu există tentaţia interpretării savante, spre care se îndreaptă cel mai adesea profesioniştii, într-un fel, spre a-şi etala de la început competenţa.

— Dacă ţii morţiş?! Doctorului îi era teamă ca nu cumva Bunea să se ambaleze într-o nouă teorie. Cred că asasinul este un cunoscut al inginerului Blebea. Dacă nu neapărat cunoştinţe vechi, – este sigur că ei, victima şi ucigaşul, luaseră contact, dacă nu cumva convieţuiseră, cu cel puţin două-trei zile înainte. Înfăptuirea crimei a fost pentru victimă o surpriză. L-a mirat poate mult gestul absurd al celuilalt înspăimântându-l. Numai aşa putem explica atacul de cord.

— Perfect! Mai spui că nu te pricepi.

— Ironie?

— Nu. Absolut deloc. Şi Bunea nu făcea o afirmaţie de circumstanţă. Împărtăşea cu adevărat, în multe privinţe, părerea doctorului.

VI

Plecarea lui Aristotel Pahonţiu a avut asupra maiorului acelaşi efect pe care putem presupune că l-ar avea asupra unui temerar explorator aflat în junglă, dispariţia bruscă şi neaşteptată a unicului tovarăş de drum cu experienţă. Moment neprevăzut în care toată responsabilitatea REUŞITEI sau NEREUŞITEI expediţiei se mută asupra celuilalt, obligându-l la decizii de importanţă capitală. Nu era o simplă senzaţie cauzată de oboseală. Opinia lui Aristotel (îl cunoştea bine pe doctor şi ştia că în persoana omului destul de pirpiriu, cu faţa asiatică, sălăşluia un bun profesionist capabil să interpreteze cu mare fineţe şi pertinenţă, datele realităţii şi – în ciuda modestiei fireşti, nedisimulate – un tip capabil de concluzii valoroase purtând în miezul lor grăuntele meditaţiei filosofice), privind decesul victimei, precum şi celelalte păreri asupra asasinatului, nu ofereau încă nicio ieşire. Totul părea un drum înfundat într-un hăţiş obscur. Poteci întunecate colcăiau ca nişte şerpi, fără a oferi nicio şansă. „Câştigă totdeauna cel care are curajul riscului”, îşi aminti Bunea una din maximele preferate ale lui Olimp. Contabilul o folosea totdeauna în după-amiezile ploioase când, uneori, îl vizita acasă şi jucau amândoi table.

— Ei, ce mai ai de spus? reuşi Bunea să se smulgă din starea de pesimism ce ameninţa să-l înghită, asemeni unei mlaştini. Mă interesează elementele esenţiale, adică indicii, se adresă sergenţilor.

— Unul singur ar fi. Dar e de natură psihologică. Apăsând pe ultimele cuvinte, Corciu făcu un semn discret spre Paulete. (Inginerul se afla în stadiul de inconştienţă, iar faţa lui alb-vineţie o concura pe cea a cadavrului, acoperit cu o pătură în celălalt pat). Era clar că sergentul făcea aluzie la leşin.

— Lăsaţi fleacurile! Probe materiale v-am cerut. Speculaţiile psiho-detectiviste păstraţi-le pentru volumul întâi al memoriilor.

— Vă rog să mă scuzaţi. N-am vrut şi nu stă în intenţia mea şi desigur nici a colegului meu (Corciu se întoarse spre Boacă), să influenţăm mersul anchetei.

— Da, într-adevăr, orice indicaţie insuficient susţinută prin probe poate dăuna anchetei, făcând-o să bată pasul pe loc. Şi cum în momentul de faţă, datorită condiţiilor deosebite şi cu totul speciale, suntem obligaţi să procedăm cât mai urgent, vă prop... să luăm în consideraţie numai elementele de absolută certitudine. De pildă: rezultatele analizelor dactiloscopice, interpretarea fotografiilor (maiorul îl privi încurajator pe Veniamin Pomadă), audierea suspecţilor şi a martorilor, inclusiv investigarea universului intim al profesorului. Viaţa lui personală din orele care au premers crimei. Şi cum de un real folos ne

pot fi, înainte de orice, obiectele de uzanţă personală aflate asupra victimei, v-aş ruga să vă referiţi la ele.

— Înţeles, să trăiţi! şi Corciu entuziasmat de logica maiorului porni să dea citire listei sumare pe care Boacă o şi vârâse sub nasul său: un costum, stofă englezească, în dungi; una pereche pantofi, talpă bună, marcă străină; un aparat de ras cu baterii, producţie indigenă, preţul 180 lei; un...

— Treci peste amănunte. Mă interesează obiectele deosebite, actele, interveni Bunea.

— ... una carte, coperţi galbene, din carton obişnuit: „Frate-meu, Iluţ", autor: Toni Albaru. Buletin; un carnet C.E.C. şi biletele astea de spectacol. Sunt pentru festival, le cunosc după culoare, adăugă sergentul.

— Numai atât? Bunea care în alte împrejurări refuza, din principiu, să audieze astfel de „pomelnice", cum le numea, era acum de-a dreptul stupefiat.

— Un stilou şi... asta. Corciu se aplecă peste masă şi ridicând o coală de hârtie o întinse maiorului. E scrisul profesorului, l-am confruntat cu semnătura de pe buletin.

Spre şi mai grozava uimire a lui Mitran Bunea. Textul era o adevărată aiureală: „Unde-i infinitul? / În stânga, în dreapta? / În jos? / În sus? / Nu, / din toate părţile mă înconjoară".

„Pare poezie, gândi Bunea. Şi de fapt, dacă ar fi citit-o în vreo revistă literară, modest cum era Mitran Bunea şi-ar fi imputat sieşi o serie de lucruri legate de faptul că nu încercase niciodată să depăşească – zicea el – o anume

limită în înţelegerea artei moderne. Realitatea era alta: deşi nu era unul din acei care se înghesuiau, foarte mulţi, mai mult din snobism, la vernisajele oficiale şi nici nu se dădea în vânt după autografele poeţilor, numiţi „moderni" (unii, în treacăt fie spus, cultivau mai mult propria lor semnătură decât poezia), maiorul înzestrat cu o intuiţie nativă deosebită reuşea să deosebească foarte repede valoarea de non valoare, manifestarea sensibilă şi sinceră de imposturi. Cât priveşte poezia „profesorului „- o evaluase dintr-o ochire, cu precizie de cântar electronic: O simplă chichiţă. În loc să lipească abţibilduri, în orele sale de destindere, bătrânelul compunea versuri".

— Reţineţi ceva la dumneavoastră? se interesară, aproape într-un glas, Corciu şi Boacă, derutaţi de atenţia pe care o acordase textului respectiv. „Iată unde era indiciu şi să mai zici că iepurele nu sare de unde nu te aştepţi" se gândiră ei, fiecare în parte, reproşându-şi lipsa de fler. Răspunsul pe care îl primiră, fu de natură să-i deruteze şi mai mult:

— Da. Biletele de spectacol.

Sergenţii nu mai avură timp să pună întrebări. Paulete Stamatin începuse să dea semne de viaţă şi Bunea privindu-l, cum se ridică buimac, ca un om trezit dintr-o beţie groaznică şi care încearcă să identifice locul unde se află, li se adresă:

— Nu uitaţi să-i luaţi amprentele!

În clipa următoare, parcă amintindu-şi de prezenţa lui Veniamin Pomadă, Mitran Bunea – deşi tot timpul îl studiase pe fotograf – simulă o amnezie:

— Tot aici eşti? Credeam că l-ai însoţit pe doctor.

— Se poate? Fără permisiunea dumneavoastră? Poate mai aveţi nevoie de...

— De nimic. Luni dimineaţa, cel târziu la zece, aş vrea să intru în posesia fotografiilor.

— La şapte fix le aveţi, precizâ Pomadă şi făcu un pas spre uşă. Se opri imediat strigat de maior.

— O clipă! Mergi la ziar?

—Nu chiar acum. Dar trec. Trebuie să predau filmul.

— Fii drăguţ, aşteaptă o clipă. Te-aş ruga să-i duci redactorului de serviciu un bilet. E vorba de un fel de ştire. Să-i spui că l-am rugat să apară în ziarul de mâine. Neapărat. O să-i dau un telefon şi eu redactorului şef.

Scoţându-şi carnetul din buzunar, acelaşi pe care cu puţin timp înainte, în hol, încercase o exprimare schematică a situaţiei, Mitran Bunea aşternu pe una din file, următorul text: „Cu adâncă durere, membrii familiei anunţă încetarea din viaţă a eminentului cercetător, inginer Neagu Blebea. Moartea a survenit ieri după masă, în urma unui fulgerător atac de cord, în timp ce defunctul se afla în camera sa de la hotelul Albamont“.

— O mai stilizaţi voi, se adresă apoi lui Veniamin şi rupând fila din carnet se pregăti să plece.

— Noi?! Sergenţii care urmăriseră cu sufletul la gură fiecare gest, păreau a fi destul de surprinşi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— V-am spus, repetă Bunea, îndreptându-se spre ieşire. Luaţi amprentele inginerului Paulete Stamatin. Luni dimineaţa vă aştept la şapte fix. Amprente, analiza tuturor urmelor suspecte şi, eventual, o reinterpretare a datelor printr-o mai strânsă subordonare a elementelor din teren, concluziilor de laborator. Şi sper să vă pot mulţumi şi pentru această nouă, fructuoasă colaborare. Noapte bună!

— Dar cadavrul?

— Am eu grijă...

Deşi obosit, simţea un sentiment de satisfacţie. Era convins că se afla pe drumul bun. Principalele indicii, care aveau să-l ajute în descoperirea asasinului, se aflau în mâna sa.

*

Olimp era de o jumătate de oră în biroul său, aşteptându-l pe maior. Combinaţii ingenioase de sticlă şi aluminiu îi dădeau încăperii aspect de laborator spaţial. Dintr-un colţ, o veioză tip arbust, cu oglinda reglabilă arunca spre masa contabilului firişoare subţiri de lumină, de toate culorile, imitând curcubeul. Jocul lor crea o surprinzătoare senzaţie de fragilitate, făcând aerul să vibreze uşor, asemeni „apei morţilor“ deasupra unei câmpii umede într-o zi de primăvară. Intrând Mitran

Bunea a avut tentaţia să se abandoneze ciudatului spectacol de lumină.

— Frumos, foarte frumos, a remarcat, convins că-i face un compliment amicului său. Caramfil Olimp era mândru de funcţia sa de administrator al hotelului Albamont şi „director” (aşa se autointitulase) al oficiului de recepţie.

— Nimicuri. Indispensabile, totuşi, unei bune propagande turistice, formulă pofesional Olimp, dar mai ales pentru a se scuza. Bunea îl vizita pentru prima dată la locul de muncă.

— Mda! o să fie un loc ideal pentru interogatorii.

— Ce? Doar n-ai cumva de gând... Pe Olimp intenţia nemărturisită a maiorului îl înspăimânta. Gândeşte-te ce-o să fie! Toată mulţimea asta de aici (mâna dreaptă a lui Olimp zvâcni ca o aripă rănită lovind aerul în direcţia holului) o să şuşotească. Nu-i în joc numai reputaţia celui mai modern complex hotelier al oraşului, o anchetă aici, în aceste zile, va avea, sunt convins, consecinţe nu din cele mai fericite asupra festivalului. Gândeşte-te bine. Desfăşurarea lui nu este numai un eveniment de cultură, aş zice, dar şi un prilej pentru creşterea numărului turiştilor. Muzica uşoară, oricât de sus am privi-o noi, intelectualii „subţiri” cu lecturi din Kafka sau Joyce, rămâne cel mai important fenomen artistic de masă al secolului. Gândeşte-te bine.

— M-am gândit şi mă bucur că avem opinii identice.

—?!

— Nu în ce priveşte muzica uşoară, desigur, precizează Bunea. Dar m-am hotărât să fac singur investigaţiile şi într-un mod mai puţin uzitat. Tocmai pentru că îţi bănuiam frământările. Voi proceda, şi mărturisesc, nu numai de dragul tău, cât se poate de discret. Cum? În primul rând renunţ a-l aresta pe Paulete Stamatin, deşi toate bănuielile se îndreaptă spre el.

—Sincer vorbind, pe aiuritul ăsta nu-l cred în stare, găsi Olimp momentul potrivit să-şi expună punctul de vedere.

— Nu putem şti. Înclin doar să cred că, dacă totuşi a făcut-o, nu-i singur. E aceasta, bineînţeles, o ipoteză. O afirmaţie fără temei.

— Diavolul a luat şi încă nu o dată chipul îngerului blajin, tot aşa cum perla stă ascunsă în trupul putred şi gelatinos, rău mirositor, al scoicii.

Bunea zâmbi. Era bucuros că prietenul său se dovedea om de spirit, capabil să se detaşeze de situaţie. Se hotărî să-l „perie“.

— Să presupunem, îi spuse, că te-ai afla în situaţia mea. Trebuie să descoperi, deci, criminalul. Indiciile sunt puţine şi conduc spre Paulete. Dar în sinea ta ai serioase îndoieli. Cum ai proceda?

— Ştii cum?

— Nu. De aceea te şi întreb.

— Uite, se aprinse Olimp. Apăsă pe butonul unei sonerii (Bunea nu pricepu gestul), apoi luă o bucată de hârtie şi începu. Întâi desenă un râu şi apoi nişte tufişuri.

— Să presupunem, continuă Olimp, că suntem undeva pe câmp, de pildă, aici, pe malul râului (vârful pixului său desenă rapid două mogâldeţe pe coala de hârtie), la o vânătoare de raţe sălbatice. Câinii sunt plecaţi să hăituiască. Noi ce facem?

— Aşteptăm, răspunse Bunea.

— Da! Aşteptăm. De departe se aud lătrăturile câinilor şi nu peste mult timp, pe deasupra noastră, apare prima raţă sălbatică. Ce faci?

— „Bum“, făcu maiorul.

— Asta-i, vezi? Nu trebuie făcut „bum“. Ce altceva? Foarte simplu. Nimic. Orice vânător de raţe sălbatice ştie următorul secret: Nevinovatele dar atât de delicioasele păsări nu zboară decât în cârd. Totdeauna cârdul are forma unui „V“ care poate lua în funcţie de situaţie, diverse aspecte: „V“ cu vârful înainte, „V“ cu vârful înapoi sau chiar dublu „V“. Pentru că totdeauna în fruntea acestui „V“ la o distanţă de câţiva metri zboară paznicul cârdului. În cazul nostru momeala vânătorului. Ai tras, rămâi cu momeala. Cârdul îşi va schimba imediat forma şi direcţia de zbor.

— Şi? Ce-ai vrut să-mi demonstrezi cu asta?

— Nimic deosebit, să-ţi întăresc şi prin acest exempul convingerea că procedând aşa cum te-ai hotărât este cât se poate de înţelept.

— Merci. Ai de la mine o cafea.

— Deocamdată dă-mi voie să-ţi ofer tot eu una, râse Olimp, în clipa în care uşa se deschise şi în birou intră o

fată cu două cafele şi două pahare cu apă minerală. Purta o mini-jupă portocalie şi de la gât, mişcându-se ritmic, ca un şarpe domesticit, îi atârna un colier uriaş, de culoare maro. Avea mijlocul strâns într-o centură de metal.

— Mai doriţi ceva? întrebă fata, după ce aşezase tava pe biroul lui Olimp.

— Te-aş ruga, îi răspunse administratorul, să mai întârzii în seara asta. Eventual să rămâi la bar. E aglomeraţie mare. Juriul s-a retras în salonul mare şi va trebui să mai întrebe cineva, din când în când, dacă vreunul are nevoie de cafea.

— Nu s-ar putea să reţineţi pe altcineva? Vă rog să mă credeţi, sunt obosită şi mă doare capul. Arăta într-adevăr palidă.

— Nu. Dumneata eşti singura care ştii să te descurci. Lasă că de luni... Olimp se referea la faptul că fata avea să intre în concediu de căsătorie.

— Frumos exemplar! ţinu să constate Bunea, de îndată ce rămăsese cu Olimp.

— Da, o fiinţă interesantă.

— Te cred şi mă bucur că ştii să-ţi alegi secretarele. Vezi să n-ajungi rău până la urmă.

— Nicio grijă, îl linişti Olimp. Şi nici nu mi-e secretară. N-are decât puţin peste optsprezece ani. A crescut fără tată, fără mamă. S-a apucat de drăcii. Se pare că avea degete lungi şi o interesau buzunarele celor care beneficiau de serviciile transportului în comun.

— Şi eu m-aş lăsa buzunărit, ai văzut ce degete are? se înfierbântă maiorul, pe care, în asemenea împrejurări, dioptriile, se vede treaba, nu-l stânjeneau.

— De chelneriţă. Asta e de fapt meseria ei. O ţin acolo cu intenţia să se califice. Ce-i drept nu prea face treabă. Ar fi trebuit s-o dau afară. Dar cum ştie destul de bine franceza, lucru ciudat, o ţin şi o folosesc pe post de „fată în casă“ ca să mă exprim astfel. Bună la toate şi la nimic, într-un fel. Norocul ei că săptămâna viitoare se mărită. Şi-a găsit un tehnician, de la abator, se pare. Principalul e că poate fi utilă, uneori ai nevoie de structurile astea ieşite din comun, nonconformiste. Produc impresie. Pot surprinde. De aceea am şi trimis-o de câteva ori şi la „profesor”.

— Nu mai spune! Îl cunoştea? Iată deci, încă un client. N-ai vrea să-mi spui şi numele zânei?

— Dora Melinte, cred că nu mă-nşel, adăugă Olimp, spre a sugera că e o simplă întâmplare faptul că-i reţine numele. În realitate manifesta o puternică simpatie pentru fată. Nu cred că-l cunoştea pe îşi notă numele fetei în carnet, sub schema principalelor indicii şi ipoteze. Aşa cum spuneam, continuă el, voi face singur cercetările. Pentru aceasta am nevoie şi de sprijinul tău.

— Şi acum să revenim de unde am plecat, şi profesor.

— Ţi l-am şi dat, sublinie Olimp. Spune-mi ce mai doreşti şi se face.

— Bun! S-o luăm ca la carte. Sistematic şi-n ordine. Unu: Cadavrul lui Neagu Blebea să fie dus urgent, cu o dubiţă a

hotelului, în cel mai mare secret, la morgă. Îl scoateţi cum ştiţi, fără să se simtă nimic. Eventual prin spate. Doi: Să nu se sufle o vorbă despre crimă. Explicaţia oficială: atac de cord. Trei: Camera să fie cât mai repede pusă la punct. E de preferat ca Paulete Stamatin să doarmă tot acolo.

— Nici n-ar avea unde. Toate celelalte camere sunt ocupate.

— Foarte bine. Dacă inginerul refuză, i se face frică, să-i aranjaţi o companie. Patru: Cum ţi-am spus, de mâine mă instalez aici. În cea mai mare discreţie voi face interogatorii fulger. Primul interogat, tu. Apoi în ordine: Paulete, fata şi toţi care vor putea să-mi ofere, cât de cât, o relaţie despre inginerul Blebea, despre cum şi-a petrecut timpul cât a fost oaspetele Albamontului. Ce zici?

— Mai e loc pentru vorbe? se miră Olimp.

— Atunci, la revedere? Pe mâine.

Înainte ca maiorul să poată protesta, avea de gând să facă drumul pe jos până acasă, Olimp luă receptorul şi formă numărul.

— Alo, şoferul de serviciu? Tu eşti Mitică? Trage maşina în faţă. Iese acum maiorul Mitran Bunea. Condu-l te rog.

VII

Rămas singur, Olimp Caramfil apăsă pe soneria aflată în colţul biroului, aşa cum făcuse şi în prezenţa lui Mitran Bunea. După câteva clipe, apăru, din nou, Dora Melinte.

— Încă două cafele te rog, şi pentru că fata era nedumerită, Olimp adăugă: le laşi aici pe birou. Pe urmă eşti liberă. Mergi acasă, dar mâine te prezinţi de dimineaţă.

— Poftiţi?!

— Mâine te prezinţi de dimineaţă, am spus. Va fi nevoie de tine.

— Dar am zi liberă!

— N-are importanţă. Vei primi compensaţie. E o situaţie de excepţie.

— Ce e? Olimp se înfurie de-a binelea. Nu suporta impertinenţa, iar insistenţa fetei i se păru necuviincioasă.

— Dracu e! În carne şi oase, la noi în hotel. Un om mort lângă noi şi ţie îţi arde de întrebări idioate.

— Mort?! Dora dădu ochii peste cap şi Olimp avu senzaţia că e pe punctul de a leşina. Asta mi-ar mai trebui, se căină. Cine ştie ce vorbe mi-ar mai ieşi.

— Profesorul suferea cu inima şi se pare că a făcut o prostie. Sigur e că a murit.

— Doamne păzeşte! Bine că nu i s-a întâmplat atunci, când m-aţi trimis să-i duc ceaiul. Lumea s-ar fi gândit... S-

au mai văzut cazuri la ăştia, de suferă cu inima. Dar celălalt din cameră ce-a păzit? De ce n-a chemat doctorul. Faptul că Dora Melinte devenise, subit interesată de caz, i se păru curios lui Olimp. Şi ca să înţeleagă substratul curiozităţii excesive, se gândi să prelungească discuţia.

— O fi fost plecat. După treburi, omul. N-o fi venit în oraş ca să stea în cameră tot timpul.

— După treburi! După cai verzi pe pereţi, nu după treburi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pe unii dintre „oaspeţii dumneavoastră", cum le spuneţi, ăstora care vin la noi, ar trebui să-i mai învăţaţi şi cum să se poarte. Mi-a dat o întâlnire, boşorogul!

— Poftim?

— Mi-a dat întâlnire, repetă Dora. Azi după masă la trei. Nu m-am dus.

— Foarte bine, foarte bine, îngăimă Olimp. Se bucura pentru informaţie. Avea de gând să-l înştiinţeze cât mai repede pe Bunea. Să vadă maiorul că nu participă numai din obligaţie la anchetă, îşi zise şi, conducând-o pe Dora, ieşi cu gând să dea curs dispoziţiilor lăsate de Bunea. Avea presimţirea că punctul dificil urma să fie convorbirea cu Paulete Stamatin. Şi într-adevăr...

*

— Nu se poate, refuz! Categoric, refuz! striga Paulete Stamatin, un sfert de oră mai târziu, în biroul lui Olimp.

— Vă rog, înţelegeţi, n-avem altă soluţie.

— Puţin îmi pasă ce aveţi! O elementară politeţe, dacă termenul ăsta face parte din lexicul dumneavoastră, vă obligă să procedaţi altfel. Cum credeţi că voi putea închide ochii într-o cameră unde, până acum un sfert de oră se afla cadavrul unui om?

Ori e într-adevăr speriat, ori face pe nebunul îşi spuse Olimp. Şi dacă face pe nebunul, înseamnă că are un interes. „... pe unii dintre oaspeţii dumneavoastră,... Ar trebui să-i învăţaţi şi cum să se poarte”... Cuvintele rostite de Dora Melinte la adresa lui Paulete Stamatin stăruiau în memoria lui Olimp. Bâzâiau ca nişte bondari şi zborul lor sporea suspiciunea administratorului pentru omul din faţa lui. E o canalie, gândea. Totdeauna pisica blândă zgârie rău. Ochii i se fixaseră pe negul de pe nasul lui Paulete.

— Îmi îngheaţă sângele în vine numai la gândul că voi dormi acolo. Este imposibil, imposibil! Ca o placă uzată, Paulete repeta: „imposibil, imposibil, îmi îngheaţă sângele în vine”. Fii liniştit, ar fi vrut Olimp să-i arunce cu tifla, o să ţi-o trimit pe Dora Melinte, să ţi-l dezgheţe. Ce zici, savantule? Dar se abţinu. Condiţia de gazdă nu-i permitea o asemenea insultă.

Da, „insultă”, ăsta e termenul se convinse Olimp. În numele a ce şi pentru ce m-aş amesteca eu în viaţa lui? Îl priveşte. Nu-s plătit pentru postul de detectiv particular. Nici să descopăr asasini. A vrut s-o cucerească pe Dora, treaba lui. E o chestiune care ţine de viaţa lui intimă. Nu-mi dă dreptul să-l acuz de crimă. Un lucru e sigur: A vrut aventură, iată a găsit aventură. Sfântul din cer nu stă degeaba.

— Aţi spus ceva? Vocea lui Paulete răsună neaşteptat de calmă. Inginerul se plictisise sau poate obosise să mai fie isteric.

— Mă gândeam la o soluţie, să vă ajutăm cumva...

— Deocamdată văd că mă ajutaţi din plin. Îmi daţi cafea la ora asta. Mai bine mi-aţi fi dat un somnifer sau un ceai din coji de mac. Paulete avea prejudecata că ceaiul din coji de mac este cel mai agreabil şi eficient somnifer.

— Aveţi dreptate. Şi Olimp îşi aminti cum îi spusese Dorei Melinte în mod automat: „Adu două cafele”. Poate şi pentru că în concepţia lui cafeaua îşi pierduse proprietăţile concrete, existenţa ei dobândind exclusiv o atribuţie abstractă, ca „element de protocol”.

— O să mă intoxic într-o bună zi. Beau câte zece, dacă nu cincisprezece cafele. Şi totdeauna ca acum. Fără să-mi dau seama.

— Nu-i bine, îl mustră Paulete şi negul de pe vârful nasului său se coloră spre albastru.

— Ştiu. Păcat că i-am dat liber fetei. Aş fi cerut un vin.

— Un vin bun, nu-i glonţ de tun. (La un asememenea răspuns Olimp nu se aştepta. E într-adevăr nebun, conchise. A ucis pentru că e nebun. Poate nici nu ştie că l-a trecut pe profesor în lumea drepţilor). Administratorul avu o senzaţie de frig şi constată cu uimire că pe mâini îi apăruse pielea găinii.

— Dacă stăm aici, vinul nu vine la noi, găsi, în sfârşit o soluţie Olimp. Dar Paulete, ca şi când ar fi uitat subiectul diferendumului dintre el şi celălalt, se eschivă.

— Sunt obosit. Prefer un somn bun. Camera treisprezece e raiul pe pământ pentru un om ca mine. Multă linişte.

Salută respectuos şi ieşi înainte ca administratorul să se dezmeticească.

— Doamne, parcă visez! Vru să iasă în hol, dar uşa se deschise şi în prag apăru Mitică, şoferul.

— L-ai dus pe maior?

— Nu.

—?

— Nu acasă, repetă şoferul. L-am lăsat pe şosea. A zis că vrea să ia aer.

— La ora asta aer?

VIII

Aleea cu salcâmi. Noapte senină de primăvară. Cu cerul înalt. Ţârâitul greierilor, un foşnet nedesluşit de gâze şi gâzâitul gândacilor de mai (fusese o primăvară timpurie), ale căror aripi, desfăcându-se la intervale regulate, pocneau prin aer ca nişte păstăi de mazăre. Toate aceste zgomote urcau până la stele făcându-le să tremure. Numai mirosul greu al florilor de liliac se târa pe pământ ca un şarpe blând, multicolor.

Mitran Bunea avea senzaţia unei uşoare ameţeli. O ameţeală cu totul neobişnuită. Reconfortantă şi stimulativă. Nu moleşitoare şi greţoasă ca aceea pe care i-ar fi procurat-o alcoolul. Dar Bunea n-avea de unde să ştie. Evita băuturile sau le consuma cu mare cumpătare. Nu simţise niciodată vipera perfidă a tăriei încălzindu-i sângele. Mersul ei anesteziant din stomac, prin sânge, şi apoi prin măduva spinării, până în creierul mic, îi era străin. Cum străină îi era şi muşcătura de graţie, acea lovitură moale, ca un sac de nisip în ceafă, care atinge cerebelul beţivului, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să se legene ca într-un balansoar. Nu.

Acolo, însă, păşind îngândurat pe sub salcâmii, în trunchiurile cărora clorofila imita cântecul ielelor, Mitran Bunea îşi simţea fiecare celulă împrospătată cu oxigen. Trupul său vibra ca un viespar, cuprins de delir. Dar

mintea îi era lucidă. Păşind cu nările umflate de plăcere, semăna cu un cal întors – după ore de trudă pe asfaltul oraşului – în plin câmp.

Aleea cu plopi mângâia ca o tangentă cartierul vechi al oraşului, ţinându-se mai aproape de tarlaua de trifoi din dreapta. Un lan cu trifoi crud, cu frunzele negre, cărnoase, unduindu-se lin, ademenitor ca apa unui lac verde-închis. Dar nu tentaţia de a intra în posesia mult râvnitului fir purtător de noroc îl determinase pe maior să-şi întrerupă la jumătate, drumul spre casă.

*

Fapta rea, chiar şi atunci când ţine de sfera nebuniei, poate fi investigată. Cu o condiţie. Cel care face investigaţiile să ţină numai şi numai drumul logicii, să nu înghită momelile.

Aşa gândea Mitran Bunea, plimbându-se în miez de noapte, pe aleea cu salcâmi şi avea certitudinea că acceptând ipoteza că Paulete Stamatin l-a ucis pe Neagu Blebea, însemna să înghită o momeală. Şi, de fapt, presupunerea aceasta, nici ca ipoteză măcar, nu era valabilă. Simplul fapt că cineva n-are alibi în momentul când se comite o crimă şi că se află cu totul întâmplător în preajma victimei, ne dă dreptul să-l suspectăm? Iată un raţionament, care lui Mitran Bunea, în acel moment, i se păru de fier. Invulnerabil. Dar tot el se întorcea spre sine, iscodindu-se: Ştiu eu cât este şi cât nu este întâmplare în

toată istoria asta încâlcită? Ce este logic şi ce este nelogic în desfăşurarea ei?

De departe, pe şosea, se apropia alunecând lin, ca o suveică şi clipocind somnoros din faza mică, un taximetru. La semnal şoferul frână.

—La gară, îi strigă Bunea, urcându-se.

*

La oficiul bagajelor de mină, nici ţipenie de om. Mitran Bunea trebui să bată mult în geamul lucios al ghişeului până să-şi facă apariţia, mişcându-se mototolit, ca un ghemotoc de hârtie, omul de serviciu.

— Bonul, se adresă el maiorului, ridicând, agale, fără chef, geamul masiv al ghişeului. Bunea, urmărindu-l, îşi aduse aminte de schiţa lui Caragiale. Amuzat, îi întinse celuilalt legitimaţia.

— Poftiţi, să trăiţi, se fâstâci omul de hârtie, nu speriat, ci mai curând surprins. Doriţi...

— Da, m-ar interesa o informaţie.

— La ordin!

— Nu cumva ştiţi, aţi avut sau mai aveţi, şi acum, un geamantan lăsat cu mai multe zile în urmă, de un domn înalt, în vârstă.

— Nu.

— N-aţi avut sau nu ştii dumneata?

— Niciuna nici alta.

— Adică? Nu poţi fi mai clar?

Pe omul de hârtie, agitaţia lui Bunea îl lăsa rece.

— Dar vorbesc pe înţeles. Am avut şi ştiu de poveste. Nu pentru că ar fi fost primul bagaj care să stea zile în şir aici. Nu toţi oamemi sunt civilizaţi, să respecte indicaţiile de pe bon. Dar noi le respectăm. Îi penalizăm cum scrie la carte.

— Şi bagajul ăsta, îl veţi penaliza mult?

— Mi se pare că nu.

— De ce? Doar nu vrei să-mi spui că e în termen. Are patru zile.

— Văd că ştiţi mai bine ca mine care am fost de serviciu. Marţea trecută l-a lăsat. Un domn bătrân, cu păr alb. Venea de la Bucureşti. Zicea că o să trimită urgent după el, dar...

— Ei şi, n-o să-l penalizaţi?

— Nu cred.

— De ce?

— L-am şi penalizat.

— L-a ridicat cumva? Când?

— Nu de mult. Acum o oră, înainte de venirea dumneavoastră.

— A fost personal? întrebă Bunea deşi interesul său pentru geamantan scăzuse. Îşi dădea seama că se întâmplase ceva neprevăzut. Ori judecata pe care o făcuse era greşită (i se părea nefiresc ca profesorul să vină într-un oraş străin fără un bagaj ca lumea şi îşi zise că de vreme ce acest bagaj n-a ajuns încă la Albamont, nu poate fi în altă

parte decât la gară), fie că, din nou, se întâlnise cu neverosimilul.

— Nu, n-a fost dânsul. Altcineva, îi răspunse omul de hârtie. L-am penalizat, dar nici că i-a păsat. Mi-a lăsat douăzeci şi cinci.

— O mai ai?

— Da. Pot să v-o arăt. Lăudăroşenia omului de dincolo de sticlă îi era de folos lui Bunea.

— Hai să facem schimb. Mi-o dai mie pe aia şi eu îţi dau alta şi încă cinci lei. Bine?

— În regulă, cum să nu fie bine?

— Batem palma?

— Batem. Să fie-ntr-un ceas bun.

Bunea luă cu grijă bancnota şi o puse într-unul din buzunarele laterale ale sacoului său demodat.

— Ascultă, i se mai adresă, înainte de a pleca, omului de la ghişeu, cum arăta cel care a venit după valiză?

— Ca tot omul. Ceva mai în vârstă, dar nu chiar aşa bătrân.

— Vreun semn deosebit n-ai observat?

— Era mic de statură.

Halal spirit de observaţie, aprecie Bunea şi se hotărî să nu mai piardă timpul. Se întoarse cu spatele spre ghişeu şi porni spre ieşire.

— Şi-avea un neg pe nas! îl ajunse din urmă vocea omului de hârtie. Tresări, dar îşi continuă drumul. Începuse să simtă oboseala şi avea de gând să tragă un somn bun.

IX

În timpul cât Mitran Bunea se plimbase ca un licean chinuit de insomnii pe aleea cu salcâmi şi se întreţinuse într-un dialog destul de anost cu „omul de hârtie“, de la oficiul bagajelor de mână, la hotelul Albamont s-au înregistrat două incidente pe cât de curioase, pe atât de misterioase.

Primul se leagă de dispariţia lui Paulete Stamatin. Nimeni nu i-ar fi observat absenţa (lumea, câtă mai era în hol, în majoritate reporteri, critici muzicali, mini-vedete, cum şi personalul hotelului, era cuprinsă de febra ultimelor pregătiri pentru primirea cântăreţei Linda Vinder Vinder, oaspetele de onoare al ultimei zile de festival), dacă Olimp Caramfil n-ar fi dat subit în „mania detectivismului“.

— Nu mai merg acasă. Dorm aici. Dacă mă răzgândesc chem un taximetru. Eşti liber, i-a spus şoferului sub pretextul că prezenţa sa era absolut necesară în momentul sosirii vedetei. Motivul a fost, aşa cum a reieşit, altul. Olimp Caramfil socotea (era pentru prima dată când se amesteca în treburile amicului său şi asta deoarece fără voia lui fusese implicat), că Mitran Bunea face o gafă nearestându-l pe Stamatin.

Dacă între timp mai face de petrecanie cuiva? De la un nebun te poţi aştepta la orice. Are ochii injectaţi în permanenţă, iar când vorbeşte învălmăşeşte cuvintele ca un apucat. Nici negul de pe nasul lui, nu-i lucru curat. Semnul satanei. Şi, la urma urmelor, întreaga lui înfăţişare. Calota craniană alungită ca o bombă. Fruntea teşită şi plină de coşuri. La vârsta lui coşuri! Înţeleg la optsprezece, la douăzeci de ani. Cât sângele încă fierbe şi carnea musteşte şi se încinge ca plita. Dar la cincizeci de ani?

A ieşit de la bar şl a traversat aproape în fugă holul. În grabă s-a izbit, faţă-n faţă, cu Dora Melinte. A simţit sânii ei, mari şi fierbinţi ca nişte radiatoare. Şi-a cerut scuze şi a pornit mai departe.

— Ce e? Ce s-a mai întâmplat? s-a speriat Dora. Faţa i s-a aprins ca hârtia de turnesol.

— Atenţie, atenţie! s-a precipitat administratorul. O aşteptăm pe Linda.

N-a avut timp să observe că, de fapt, Linda şi sosise, cum – de asemenea – propriile-i gânduri nu i-au mai dat răgazul să se întrebe ce caută Dora acolo, când, cu numai câteva ore înainte, se lamentase că e obosită şi că vrea să meargă acasă. Alerga. Nu s-a oprit decât în faţa uşii de la camera treisprezece. A apăsat pe sonerie. Nimic. Niciun semn.

— Poate-i obişnuit cu bâzâitul soneriilor, s-a gândit. Şi „poc“, şi „poc“, „poc“ şi „poc“, „poc – „poc“, „poc“ cu pumnul în uşă.

S-a deschis brusc lovindu-se de perete uşa de la camera paisprezece. Au apărut trei capete ciufulite: Minodora, Mitrodora şi Nimfodora. Celebrul trio.

— Ce-i, mă, n-ai somn?!

— Te-au apucat dracii?

— Huo!

Trei cântăreţe, trei triluri. Fiecare pasăre pre limba ei. Concert scurt. Şi-au dat seama că „huliganul“ prea semăna cu administratorul.

— O fi!

— El, tu! Cum mă vezi şi cum te văd.

— Ce făcurăm, sorooo!

Ruşinate, vrăbiuţele s-au retras în cuib. „Pâc“, a sunat uşa de la camera paisprezece în urma lor. „Pâc“, ca un pocnet înfundat de pistol. Numai în spatele uşii camerei treisprezece, linişte de mormânt.

— Sparg uşa! a strigat Olimp.

—Nu-i nevoie, i-a răspuns Dora, apărută ca prin minune în spatele său şi i-a întins cheia.

A răsucit cu grijă cheia în broască şi tot cu mare grijă a deschis uşa. Şi-a vârât mâna în hol şi a aprins becul. Tiptil, cu paşi de pisică, s-a apropiat de cealaltă uşă. A doua. Era aproape deschisă. A împins-o şi pe aceea, tot cu grijă. „Dacă nebunul stă chiar după uşă, cu pumnalul în mână, gata pregătit să lovească?“ l-a străfulgerat pe Olimp gândul rece, ca o lamă de şiş, oriental. În clipa următoare a sărit, ca o panteră, până în mijlocul camerei, acum luminată de becul din hol.

Dora l-a urmat surprinsă, dar calmă. Liniştită. A apăsat pe întrerupător şi lumina celor trei becuri ale lustrei a căzut ca un pumn de bănuţi pe parchet. Olimp, cu nervii încordaţi, gata să explodeze, ca un resort supercomprimat, a cuprins dintr-o ochire fulgerătoare, camera. Dar... stupoare. Paulete Stamatin nu se afla acolo.

În rest, totul normal. Era greu să bănui că exact în aceeaşi încăpere, cu numai câteva ore înainte, fusese găsit un cadavru. Peste tot ordine perfectă.

— Prea multe buchete de liliac, a observat imediat, Dora. A cui a fost ideea? Parcă ne-am afla într-un cavou.

Şi nici Dora Melinte, nici Olimp Caramfil n-au mai rezistat. Cu paşi repezi, unul lângă altul, poate chiar ţinându-se de mână (bine că logodnicul Dorei n-a asistat la scenă!), au coborât în hol.

*

Vestea că Paulete Stamatin „a şters-o“ s-a răspândit printre lucrătorii hotelului în ciuda discreţiei pe care ar fi vrut s-o păstreze cei doi. Olimp, dată fiind situaţia, s-a pornit într-un fel de „anchetă ad-hoc“.

— Nu se poate. Trebuia să iasă pe sub ochii mei, dar nu l-am văzut, a declarat Nelson, preocupat să dea în primire schimbului.

— Pe sub „ochii tăi“! Halal, a şoptit Olimp, dându-şi seama că se află pe punctul de a comite o gafă. Nelson,

ascuţit cum era la minte, ar fi priceput, de bună seamă, aluzia.

— Camera treisprezece?! Dar n-a predat cheia! Nu. Nu se poate. Are şi buletinul aici, a răspuns Zina Evsevie, fata de serviciu la recepţie.

— Buletinul, îi dai într-una cu buletinul! Poate nici nu-l cheamă Paulete Stamatin. Şi Olimp s-a gândit să-l întrebe şi pe Veniamin Pomadă care, în acel moment, ca fugărit din spate, gata să se izbească de uşile masive din sticlă, a intrat în hol. Dar n-a mai fost chip.

Cum l-a zărit pe Olimp, Veniamin Pomadă a ţâşnit spre el, ca un animal hăituit:

— Apă, apă! Daţi-mi un pahar cu apă. De pe fruntea lui picurau broboane de sudoare. Mari cât boabele de struguri şi reci.

— Nu l-ai zărit pe Paulete? a încercat Olimp să intre în subiect. Dar Pomadă, uitând de apă, uitând că genunchii i se muiaseră şi ar fi vrut să se aşeze, a început, sacadat, ca o mitralieră:

— Paulete, Paulete, Paulete! Puţin îmi pasă de Paulete. Satul arde şi baba se piaptănă. Eu am fost atacat în plină stradă, prădat şi dumneata (scântei aruncau ochii lui Veniamin spre Olimp) „nu l-ai zărit pe Paulete?“. Parcă Paulete ăsta, cu negul lui pe nas, ar fi buricul pământului...

— Poftim?! Toţi cei de faţă – Nelson, Zina Evsevie, Olimp, venise şi Agripin Roşunchis, mulţumit că reuşise să ia el primul interviu Lindei Vinder Vinder, au

înmărmurit de groază. Veniamin Pomadă îşi scosese pălăria şi din vârful capului său se înălţa un cucui de toată frumuseţea. Vânăt la bază, roşu spre mijloc şi alb sus. Faţă de creştetul, destul de sărac în podoaba capilară, al fotografului, cucuiul părea unul dintre vârfurile Himalaiei.

— Ieşisem de la redacţie, a început să relateze cu mai mult calm (într-un fel se simţea bine, deoarece – constata – reuşise să impresioneze pe ceilalţi subjugându-le interesul), m-am oprit de am dat o ştire, mă rugase doar. Întâi, m-am gândit să mă îndrept încoace, s-o fotografiez pe Linda. Dar mi-am amintit că mai aveam foarte puţine poziţii şi cum era miezul nopţii, nu mai aveam chef să schimb filmul. Am luat-o încet pe strada Tomatelor. Mergeam în dorul lelii, fără să mă grăbesc. Deodată am auzit nişte paşi în spatele meu. M-am întors, dar strada... Pustie. Nimeni. Sunt obosit, m-am gândit. De vreme ce am halucinaţii! N-am terminat gândul şi... iar. Paşi deşi, în spatele meu. Nu m-aş fi întors dacă n-aş fi avut senzaţia că cineva se furişează. Nu. Nu mergea. Se furişa. M-am întors, iar. Acelaşi rezultat. Nimeni. Măi, să fie! Ca-n poveştile bătrânilor, cu pricolicii, am zis. Poate chiar cu voce tare. Şi iar n-am zis bine că... Paşi de om, care mergea tiptil. Om sau femeie, cine să-l ştie. N-am apucat să-l văd. Nici să mă-ntorc. Am simţit un scurt vâjâit şi... „buf... stele verzi! ca şi când mi-ar fi căzut în cap o ţiglă de pe acoperiş. Am băgat-o pe mânecă! am mai avut timp să

reflectez. Apoi s-a făcut întuneric beznă. Aşa am crezut pentru că leşinasem.

— Şi? Asistenţa era, vădit impresionată. Ochii lui Agripin Roşunchis, vărsau lacrimi. În ele se răsfrângea lumina neonului de sus.

— Bine că nu-i aici Dora! N-ar mai fi închis un ochi până dimineaţă.

— Când m-am trezit, ce să vedeţi! Veniamin Pomadă s-a oprit din povestire şi, ridicând aparatul de fotografiat sus, l-a întins celorlalţi, ăsta era lângă mine, răvăşit, deschis. Mă uit la el şi văd că e gol. Cineva, cu siguranţă cel care mă lovise, îmi umflase filmul.

— Miliţia, trebuie anunţată miliţia! a şoptit de mai multe ori, zguduită de ce-i fusese dat să audă, Zina Evsevie. Olimp Caramfil ar fi vrut să-şi expună punctul de vedere, dar privirea lui a fost atrasă, ca de un magnet, de o siluetă cenuşie, fantomatică, ce se prelingea (aceasta a fost senzaţia lui Olimp), printre uşile, imitând cristalul, de la intrare. Era Paulete Stamatin în costumul său gri. Se întorcea.

X.

— Detest concluziile pripite!

Tonul categoric, folosit de Mitran Bunea, nu părea să influenţeze frenezia care-l stăpânea pe Olimp.

— Pripită? mă faci să râd. Pripită, acum, când există probe evidente?

— Eşti atât de sigur?

— Dacă i-ai fi văzut cucuiul lui Pomadă...

— Bravo! îmi faci o propunere, de-a dreptul uluitoare. Vine miliţia, se uită la un cucui, apărut nu se ştie cum în creştetul unui individ, eventual picură şi două-trei lacrimi de emoţie şi fără niciun alt temei, fuge şi arestează un om. Şi nu doar că-l arestează, dar îl şi acuză de crimă. Nu crezi că-i exagerat?

— Exagerat este procedeul tău. Şi nu te supăra, ştii doar că sunt unul dintre vechii admiratori ai stilului tău, dar mă văd obligat să-ţi spun lucruri mai puţin plăcute. A-i permite unui tip, foarte periculos, ca Paulete Stamatin, să se plimbe în libertate, după ce l-a omorât, în condiţii atât de misterioase pe profesor, mi se pare un abuz. Un abuz de încredere, dacă vrei.

— Bine, bine. Hai dă-ţi drumul ca o moară stricată! Dar nu înainte de a-mi răspunde la următoarea întrebare: ce crezi că l-ar fi putut determina pe Paulete să-l ucidă pe Neagu Blebea?

— Asta el trebuie să ţi-o spună, Paulete, nu eu.

— Crezi, într-adevăr, că pentru a-i pune o asemenea întrebare, e necesar să-l arestez?

— E necesar pentru liniştea noastră. A mea, a personalului hotelului. Pentru că zvonul a început să ia

proporţii. Îţi dai seama că zvonurile m-au interesat, totdeauna, în mică măsură. Chiar dacă se zice că „nu iese fum până nu faci focul“.

— Poate ai dreptate. Dar faptele? Faptele te interesează, tot în „mică măsură”?

— Faptele? Care fapte?!

Olimp se foi pe scaun. Fruntea lui lucioasă, din cauza unei transpiraţii permanente ce trăda o afecţiune la ficat, se brazdă de o cută adâncă, rupându-se în zigzaguri mici, spre locul de împreunare a sprâncenelor. Încăpăţânarea maiorului îl enerva şi, era evident, făcuse o pauză pentru a-şi strânge şi sistematiza cele mai imbatabile argumente.

— Să începem metodic, reveni, şi – după cum respira – era vizibil că starea de frenezie tindea să cedeze loc indignării. În primul rând, lipsa oricărui alibi. Ce-a făcut şi unde-a fost în timpul când s-a comis crima?

— După părerea mea, spuse Bunea, nu cred că Paulete Stamatin este lipsit într-atâta de inteligenţă, încât să nu fie capabil să-şi aranjeze un alibi.

— Tocmai asta e. El ştie că, în general, se judecă aşa.

—?!

— Da! De ce te miri! şi-a zis: „Nimeni nu mă va crede atât de nătărău ca să ucid pe cineva fără să-mi aranjez cât de cât un alibi. Inexistenţa alibiului va fi cel mai bun alibi“.

— Frumoasă speculaţie!

— Da! Într-adevăr speculaţie şi realitatea, în cazul de faţă, poate fi mult mai complexă decât speculaţia mea. Ştiai că Paulete avea o întâlnire?

— Mi-a spus, chiar de la primul interigatoriu.

— Ţi-a spus şi cu cine trebuia să ss vadă?

— N-am insistat.

— Ei, uite, sunt în măsură să-ţi spun eu. Caraghiosul şi aiuritul inginer, atât de retras în lumea calculelor şi a ipotezelor ştiinţifice, are gusturi. O plăcea pe Dora Melinte. Ea mi-a spus că avea întâlnire cu el.

— Toate felicitările se cuvin lui Paulete! Într-adevăr... gusturi subţiri. De specialist în estetică industrială.

— Aşa aş zice şi eu, dacă neîntâmplata întâlnire n-ar constitui şi ea un capăt de acuzare.

— Ce vrei să spui?

— Spun că şi acest „coup de foudre“ nu este, în ultimă instanţă, decât o abilitate a asasinului, care se pune la adăpost, de orice bănuială. Nu putea ucide pentru că era îndrăgostit. Dovada? Avea şi o... întâlnire. Ce romantic!

— Nu fi contabil şi duminica. Era o ironie pe care Bunea o considera absolut necesară şi de mare eficacitate pentru punerea la punct a prietenului său, ori de câte ori avea senzaţia că acesta o lua razna. Întâlnirile îndrăgostiţilor sunt lucruri într-adevăr frumoase.

— Or fi. Dar Paulete nu este şi nu a fost îndrăgostit. I-a dat întâlnire Dorei pentru ora trei, deoarece ştia precis că fata n-o să meargă. Poate aflase că-i logodită sau chiar dacă nu ştia amănuntul, putea foarte bine să-şi dea seama

că o asemenea fiinţă nu poate fi agăţată dintr-o ochire. De nimeni. Darmite de un tip, nu din cale afară de arătos, în vârstă, şi, în plus, cu un neg pe nas. Şi a gândit bine. Dora n-a mers la întâlnire, în schimb el a rămas cu un alibi perfect. Poate cineva să-l contrazică? La ora cincisprezece a fost, cică, la locul fixat.

— Gata, sunt învins! Există o singură contradicţie. Tot ce-ai spus până acum pledează pentru o crimă deliberată, minuţios pregătită.

— Da, şi? Nu văd nicio contradicţie, ripostă Olimp.

— Contradicţia este acolo că nu se întrevede mobilul tipului de crimă pe care l-ai descris.

— Şi dacă individul e nebun?

— Mai ales, surâse maiorul. Paulete Stamatin n-ar putea gândi niciodată aşa cum ai gândit tu.

Înfuriat, Olimp se ridică, îl salută şi porni spre ieşire.

— Ne vedem la hotel peste o oră, îi strigă Bunea din urmă.

*

Controversa dintre Olimp Caramfil şi Mitran Bunea a avut loc în incinta cofetăriei „Lăcrimioara de plastic“.

Duminică dimineaţa la ora nouă localul era pustiu. Maiorul a venit acolo din obişnuinţă. S-a gândit că e un minunat loc de reculegere şi de meditaţie. Dar Bunea n-a avut noroc. Venirea lui Olimp Caramfil, care trecând întâmplător pe stradă îl văzu, i-a dat planurile peste cap.

Abia după plecarea lui, a avut timp să deschidă numărul duminical al „Zorilor noi“.

Întâi s-a uitat pe pagina a treia şi a zâmbit cu satisfacţie. Anunţul privind încetarea din viaţă a inginerului Neagu Blebea se afla acolo, în chenar negru, cules cu aldine, corp 10.

— Încă un ceai. Tot simplu, i-a strigat fetei care-l servise, şi nu pentru că ar fi simţit neapărat nevoia încă a unui ceai, dar voia, dându-i de lucru ospătăriţei, să scape de mustrarea pe care aceasta cu siguranţă i-ar fi făcut-o, surprinzându-l cu ţigara aprinsă. I-ar fi fost imposibil să suporte delicata observaţie:

„Chiar dumneavoastră?!“, care îl făcuse de atâtea ori, în împrejurări similare, să roşească până în vârful urechilor. Apoi şi-a ridicat privirea spre pagina a doua. —Era inserat un reportaj retrospectiv, privind desfăşurarea festivalului „Floarea de chimen“.

—Drace! Şi a rămas ca hipnotizat în faţa unei fotografii. Era un instantaneu. În prim plan, Agripin Roşunchis. Imediat, în spatele lui, spre colţul din dreapta al fotografiei, Achilina Iorest şi inginerul Neagu Blebea. Profesorul zâmbea, şi ochii săi mari, vioi, surprinzător de vioi pentru vârsta lui, o învăluiau într-o privire languroasă pe Achilina.

— Deci, bătrânul profesor nu era chiar atât de singur pe cât mi s-a părut. Cum se încurcă lucrurile! Exact atunci când ţi se par mai limpezi.

Fără să mai aştepte ceaiul, Mitran Bunea ieşi din cofetărie şi cu paşi repezi porni în direcţia hotelului Albamont.

XI

Distanţa din faţa cofetăriei „Lăcrimioara de plastic“, şi până la Albamont se parcurge în câteva minute. Era bine dispus ca orice om care ştie ce are de făcut. Deodată, în faţa lui, nu se ştie de unde ivit, apăru Paulete Stamatin. Maiorul încercă să-şi mascheze surpriza printr-o glumă:

— Cine se scoală devreme, ajunge departe!

— Culcă-te devreme şi scoală-te devreme, e un alt proverb, îi răspunse Paulete. Înţelept ca orice proverb. Medicii susţin că orice-ai face şi oriunde-ai fi, să te culci măcar cu o oră înainte de miezul nopţii. Asta, cică, ar fi baza somnului şi a sănătăţii. Nu erau proşti ei, părinţii părinţilor noştri, că se culcau odată cu găinile şi se trezeau odată cu soarele.

— Înseamnă că te-ai culcat cu cel puţin o oră înainte de douăsprezece şi te-ai sculat înainte de cinci, nu? La cât răsare soarele?

Bunea găsi convenabilă alura de conversaţie liberă şi cu totul nevinovată a discuţiei ce se înfiripase nefiresc între el şi Paulete. „Cu cât mai puţin agresive întrebările adresate

suspectului, cu atât mai eficiente" era dictonul său. Şi se părea că i se ivise cel mai minunat prilej de a-l chestiona pe Stamatin în legătură cu cele ce-i povestise Olimp despre dispariţia misterioasă a inginerului şi în legătură cu sumara, dar atât de precisa descriere pe care omul de la ghişeul bagajelor de mână o făcuse încercând să realizeze portretul tipului care a ridicat geamantanul lui Blebea.

— Întocmai s-ar fi întâmplat, dacă nu eram victima unor bancuri proaste, altfel nici nu le pot numi.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit. Am fost vizitat de Neagu Blebea.

—?

Mitran Bunea simţi un fior rece. Hotărât lucru, omul din faţa lui era nebun. Şi i se părea normal, ca într-un acces de furie sau de euforie, să-l fi suprimat pe profesor.

— Nu, nu sunt nebun! Oricât ar părea de ciudat nu sunt nebun, se apără Paulete bănuind gândurile maiorului. Dacă mai urmează încă o noapte ca aceasta, cu siguranţă înnebunesc. Şi vocea plângăreaţă a lui Paulete Stamatin se porni monotonă, inexpresivă. Doar negul din vârful nasului, alternând nuanţe cromatice neaşteptate, puncta cu semnale bizare, tensiunea emotivă a vorbitorului:

— Sunt obosit, i-am spus lui Olimp. Şi eram. M-am dus sus în cameră şi m-am întins pe pat. Îmbrăcat. Ordinea din încăpere, risipa de flori, îmi sugerau o plăcută stare de linişte. Mă simţeam uşor ca un fulg, aveam chiar senzaţia că trupul mi se dispersează în aer, renunţând la materialitatea sa carnală. Când pleoapele roşii, din cauza

oboselii, mi s-au închis, am avut impresia că de undeva, de sus, două petale de trandafiri au căzut acoperindu-mi pupilele. Am adormit.

— Te pomeneşti c-ai avut un coşmar!

Paulete nu sesiză maliţiozitatea agresivă din tonul lui Bunea.

— Măcar dacă visam! Închipuie-ţi ceva, ca un zgomot nedefinit, pe care l-ar face – dacă bancul ăla idiot s-ar petrece aievea – un schelet mişcându-se tiptil, pe un acoperiş de tablă. Aşa mi s-a părut. Un hârşâit aparte, obsedant, prin insistenţa sa. Îl simţeam cum îmi zgârâie timpanele şi m-am trezit. Am fost, evident, tentat să cred că visasem. Dar nu. Zgomotul era acolo, la uşă. Probabil cineva cu un şperaclu, încerca să împingă cheia, pe care o lăsasem în broască şi apoi, să deschidă. Am văzut sau mi s-a părut că văd, prin lumina semiobscură, cum clanţa se mişcă. Îngrozit, dar nehotărât în atitudinea pe care urma să o adopt, mă gândeam că totuşi visez sau că sunt prada unei stări halucinante. Aerul era încărcat şi inexplicabil de moleşitor. Am făcut un efort. Şi cât ai clipi, din două mişcări, am fost la geam. L-am deschis. Aerul de afară m-a liniştit. Ca prin minune dispăruse şi zgomotul. M-am întors în pat. Nu-mi pot da seama dacă au trecut zece minute. Iar zgomotul. Eram la capătul răbdărilor. Nervii mei şi aşa slăbiţi în urma întâmplărilor neprevăzute de peste zi au cedat. Nu ştiu cum se comportă un animal hăituit, ajuns la capătul puterilor, atunci când simţurile îi spun că sfârşitul e aproape. Probabil instinctul de

conservare suprasolicitat, îl împinge întotdeauna la acel gest disperat: jocul ultimei cărţi. Atacul temerar şi fatal asupra urmăritorului. Ceva în genul ăsta trebuie să fi fost şi reacţia mea, când urlând, am sărit spre uşă. Chiar în clipa aceea cheia din broască căzu. Nu ştiu ce am făcut mai întâi. Am dat cu pumnul în uşă sau am ridicat cheia. Cert este că dincolo de uşă mi s-a părut că aud paşi. Paşi care se depărtau. Am deschis cât am putut mai repede şi am ţâşnit pe coridor. M-am împiedicat de un geamantan care se afla în faţa uşii. Prezenţa lui m-a făcut să-l uit pe individul sau individa care încercase să se introducă în cameră. Fără îndoială, Olimp, gândindu-se că nu mă voi simţi prea bine singur, a hotărât să mai repartizeze pe cineva. Aşa am crezut, dar am constatat că era o prostie. Dacă lucrurile s-ar fi întâmplat astfel, ar fi fost posibil ca cineva de la recepţie să nu-l fi însoţit pe tip? Sau poate un beţiv rătăcit? m-am gândit. De ce tocmai la uşa mea? de ce? mă întrebam ca un prost şi îmi dădeam seama că în starea deplorabilă care mă stăpânea, încercarea de a căuta răspuns la astfel de întrebări, era ca şi când m-aş fi angajat la o dispută de doi bani, asupra raportului dintre necesitate şi întâmplare. M-a salvat geamantanul. Prezenţa lui acolo, la picioarele mele, mi-a sugerat ideea să-l ridic şi să cobor cu el la recepţie. „Ce simplu de dezlegat un mister” gândeam şi ideea mi se părea o mână întinsă de providenţă. De unde aveam să ştiu...

— Doar nu cumva era o bombă cu explozie întârziată? îşi dădu cu părerea Mitran Bunea. Păşea agale, în dreapta

lui Paulete şi, într-un anume fel, era plictisit de povestea celuilalt. O considera o născocire, produs al unei imaginaţii înfierbântate sau, în cel mai bun caz, un mod neinspirat şi lamentabil pe care omul cu neg pe nas îl găsea potrivit pentru a se apăra. Nu se poate să nu realizeze gravitatea acuzaţiei care planează asupra lui. Chiar nebun fiind.

— Mai rău, mult mai rău decât o bombă, a fost răspunsul lui Paulete. Inginerul aproape delira: Nu pot presupune ce simte un tip căzut, pe neaşteptate, victima unui atac. Ce poate gândi, dacă mai are timp să gândească, în momentul când două mâini îi cuprind gâtul cu violenţă. Când este strangulat. Eu ştiu că nu am putut să mai respir. Mărul lui Adam mi se zbătea ritmic, dureros, ca sfâşiat de o gheară. Ceea ce mi-a fost dat să constat, m-a uluit, îngrozindu-mă: Geamantanul era al inginerului Neagu Blebea.

— O presupunere?

— Aiurea, presupunere! L-am văzut, l-am pipăit.

— Nu-i suficient. Sper că n-ai uitat versul: „Urechea ne minte şi ochiul ne-nşeală...“ Pentru a ajunge la concluzia că geamantanul de care vorbeşti aparţinea lui Neagu Blebea, era absolut necesar, ca până în clipa respectivă, să-l mai fi văzut, măcar o dată.

— Văd că sunteţi informat. Nu-l mai văzusem, nici nu ştiam de existenţa lui. Profesorul a avut de grijă să-l ţină, cine ştie din ce motiv, departe de privirile mele. Dar nu mi-a fost greu să-l recunosc. Când l-am atins, s-a deschis.

Şi chiar dată nu se deschidea, avea prinsă o etichetă la mâner, un fel de carte de vizită a posesorului.

— În geamantan exista şi un lucru anume, care te-a făcut să-l identifici cu uşurinţă? Ai putea să numeşti acel lucru?

— Desigur. De fapt...

— Nu, nu acum. Tot vom sta de vorbă mai pe îndelete, ceva mai târziu, spuse Bunea şi se opri în faţa marcajului de lângă stop. Urmau să traverseze strada pentru a intra în hotel. Paulete nervos, o luă înainte, deşi ochiul roşu al semaforului, clipea des ca un avertisment. Bunea pe care dioptriile îl împiedicau să ia seama la culori, păşi după el, la o jumătate de metru în urmă. Atunci se petrecu un lucru îngrozitor. Din josul bulevardului, un TAUNUS, destul de hârbuit, în viteză excesivă, nu mai avu timp să frâneze la doi-trei metri în faţa marcajului pentru pietoni şi...

XII.

— Cred că nici n-a avut intenţia să frâneze, aşa mi s-a părut. Am certitudinea, şi nu ştiu de ce, că-l urmărea pe Paulete. Îl vâna. L-a călcat intenţionat, specifică maiorul ca pentru a se lămuri pe sine, povestindu-i lui Olimp scena.

— Un lucru e clar, căzu de acord contabilul. Dacă ar fi fost un accident banal, tipul ar fi oprit. Aşa! N-ai observat numărul maşinii?

— Aş! îmi supraestimezi dioptriile!

—M-am gândit că aşa, din instinct, poate ţi-ai aruncat privirea spre numărul autoturismului.

— Prea eşti tentat să vezi în individ mai mult funcţia decât omul. Puteam să-mi pierd viaţa, nu? Crezi că într-o astfel de situaţie sunt mai întâi maior şi pe urmă om?

— Norocul este că nici cel vânat nu s-a ales cu mare lucru. Arcada dreaptă spartă cum a căzut pe asfalt. Şi emoţia. E încă în stare de leşin. Am vorbit, acum câteva minute, la telefon cu medicul de gardă, spuse Olimp şi cuvintele lui avură darul să-l liniştească pe maior.

— Foarte bine. Rămâi aici, astăzi, mi-ar place să fii colaboratorul meu.

— Împărtăşesc plăcerea. Mă bucur că accidentul nu te-a făcut să-ţi schimbi hotărârea şi vei proceda cum ai stabilit.

— Fireşte, promisiunile sunt chestiuni de onoare. Zâmbetul maiorului îl molipsi şi pe contabil.

— În regulă. Pot să comand două cafele, nu?

— Cere şi un pachet de ţigări, pentru mine. Se pare că voi avea nevoie, deşi, dintr-un fel de demnitate profesională nu obişnuiesc să fac abuz în faţa clienţilor. Dar aici...

Mitran Bunea se referea la cadrul oarecum, nelegal, în care peste câteva minute aveau să se desfăşoare primele interogatorii. Întâlnirea neprevăzută cu Paulete îl deranja.

Niciodată planul de acasă nu se potriveşte cu cel din târg, se autoconsolă şi, ridicând receptorul, formă numărul medicului legist:

— Alo! Aristotel? Scuză-mă că te deranjez. A mai intervenit o mică „problemă”.

O scurtă relatare a celor întâmplate. În încheiere îl rugă pe Pahonţiu să tragă o fugă la spital şi să se intereseze şi el de cazul lui Paulete Stamatin. După aceea a format numărul de acasă al lui Corciu.

— Să trăiţi! i-a răspuns sergentul.

— Treci pe la sediu, ia-ţi toate ustensilele şi vino la Albamont. E necesar să mai analizăm încă o dată camera.

— La ordin, a strigat celălalt, cu toată forţa, în receptor.

*

„Dacă totul se va sfârşi cu bine, va trebui neapărat să-l propun pentru premiere”, a rostit Mitran Bunea, mulţumit de devotamentul sergentului.

— Aţi spus ceva?

Trimisă de Olimp să aducă ţigările şi cafeaua, Dora Melinte intrase neobservată, aşezându-se timidă, cu tava în mână în faţa biroului. Dar, poate, cu adevărat intimidat era Mitran. Pentru a ieşi din impas, şi într-un fel pentru a se elibera de reala emoţie care-l cuprinse, găsi necesar să-şi impună condiţia:

— Mă bucur că aţi venit dumneavoastră! Mă gândisem să-l rog pe Olimp să vă înştiinţeze că aş vrea să stăm de vorbă.

— Plăcerea e de partea mea să vă servesc.

— Cât despre mine, sunt încântat! recunoscu Bunea, dar nu despre asta e vorba. Ieri după amiază, aici în hotel...

— A murit un om! completă Dora.

— Văd că sunteţi la curent.

— Toată lumea e! Dora făcu un semn spre ziarul „Zori noi“ de pe birou. Se referea, desigur, la ştirea privind moartea lui Neagu Blebea.

— Aaa! Da! presa locală este totdeauna promptă, dar noi, şi zicând noi mă refer la instituţia pe care o reprezint, nu împărtăşim întru totul opinia reporterului.

— Presupuneţi că...

— Suntem convinşi, nu presupunem. La mijloc e vorba de altceva. O crimă.

Mitran Bunea pronunţase cuvântul cu brutalitate. Uşor afectată Dora făcu un pas înainte. Se aşează pe fotoliu. Gestul o făcu să-şi recâştige siguranţa, poate şi pentru că sesizase cum privirea maiorului alunecase spre genunchii ei. În acel moment, semănau cu două mere aurii, răscoapte.

— Îmi permiteţi?

— Chiar voiam să vă rog, spuse Bunea, întinzându-se peste birou şi oferindu-i bricheta ca să-şi aprindă ţigara.

— Merci! sunteţi foarte amabil şi asta mă face să fiu şi mai stânjenită.

— De ce?

— Mă tem că n-o să pot spune lucruri interesante.

— Mă interesează orice. De pildă, discuţiile pe care le-aţi avut cu profesorul. Aţi fost la el sus? nu?

— Da. Mă rugase tovarăşul Caramfil. I-am dus un ceai.

— M-ar mai interesa, de asemenea, continuă maiorul fără să ţină seama de intervenţia Dorei, şi împrejurarea în care aţi ajuns să vă fixaţi o întâlnire cu celălalt locatar. Cu Paulete. Dorei, amănuntul acesta îi provocă un frison.

— Nu vă speriaţi. Logodnicul dumneavoastră nu va afla niciodată, încercă Bunea s-o calmeze. Profesia mă obligă la discreţie.

— Puţin îmi pasă. Îl cunosc. Nu-l cred în stare de o criză de gelozie numai pentru că un boşorog a fost bădăran cu mine. Cât despre relaţiile mele cu domnul inginer Neagu Blebea, ele n-au depăşit cadrul oficial.

— Când l-aţi servit ultima oară?

— Alaltăieri.

— Era şi Paulete în cameră?

— Nu. Pe el l-am întâlnit pe coridor. Tocmai ieşeam. Şi-a mărturisit regretul că plec. A spus că-i sunt suficiente zece minute lângă mine, ca să se simtă mai tânăr cu un deceniu.

— Mă rog, şi din amabilitate, în amabilitate, aţi ajuns la întâlnire. Aşa se întâmplă totdeauna. Foarte mulţi bărbaţi şi cu osebire cei în vârstă, sunt porniţi să considere amabilităţile femeilor frumoase, drept un avans.

Mitran Bunea făcuse afirmaţia nu pentru a-l scuza pe Paulete, dar avea senzaţia că dialogul dintre el şi Dora începea să se subţieze, ca un sirop şi nu-i plăceau siropurile.

— Dacă nu mai aveţi altceva să-mi spuneţi, vă cer scuze pentru deranj, i se adresă Dorei, în încheiere.

— Eventual, dacă îmi puneţi dumneavoastră întrebări.

Dora se ridică. Se ridică şi maiorul:

— Momentan, nu-mi dă mâna s-o fac.

Se deschise uşa. Intră Olimp însoţit de Corciu.

— Nu aici, sus în cameră, îl întâmpină Bunea pe sergent, dar privirea lui o urma pe Dora: „Te legeni ca o dună de nisip / Când prin deşert adie, lin simunul“, recită în gând.

— De acolo venim! răspunse Olimp.

— Şi? Lucruri noi?

— Grozave! Câteva mici zgârieturi, după aspect de dată recentă, ne îndreptăţesc să presupunem, continuă sergentul, că azi noapte cineva a încercat să-l viziteze pe Paulete.

— O fi avut vreun motiv... S-o fi gândit că de vreme ce Paulete a recunoscut singur că în zece minute l-ar reîntineri cu un deceniu, atunci, o noapte cu siguranţă l-ar fi putut trece dincolo de lumea copiilor.

Nici Olimp şi nici Corciu nu putură bănui la ce se referă Bunea.

— Analiza minuţioasă a încăperii este în măsură să înlăture orice urmă de îndoială în legătură cu scopul urmărit de vizitator: suprimarea lui Paulete Stamatin.

— Ce te face să fii atât de sigur? Pe Olimp, intervenţia la obiect a maiorului îl unse la inimă. În sinea lui avea o uşoară antipatie pentru Corciu: „Ia să te văd acum, tovarăşe sergent, pe unde scoţi cămaşa?“ Fireşte, Olimp se înşela. Corciu era o fire deschisă.

— Există o dovadă clasa-ntâia!

—Şi e, cumva, secretă? Ironia nu-l descurajă pe Corciu.

— Secretă? nici vorbă, deoarece e probă materială. Ea ne poate ajuta la a compune, desigur cu aproximaţie, portretul eventualului asasin.

— Ascult.

— Liliacul, răspunse Corciu.

— Nu-nţeleg!

— N-aţi fost în cameră? întrebă sergentul.

— Eu nu.

— În schimb, eu, da, răspunse Olimp.

— Şi nu v-a reţinut nimic atenţia? Ceva ieşit din comun? Spiritul dumneavoastră de observaţie n-a sesizat o exagerare?

— O! cum să nu! Florile, îşi aminti Olimp. Dora a zis: „E ca un cavou“. Dar din ordinul meu au fost puse.

— Ei, da! Cavou. Bine spus. Cineva pregătise totul ca până în zori camera să devină cavou. Florile de liliac au fost pulverizate cu cristale de narcoză. Asta nu aţi mai dat dumneavoastră ordin. Prin evaporare şi umezeală soluţia

trebuia să-l adoarmă şi poate chiar să-l treacă în lumea celor drepţi pe Paulete. Aşa a gândit, iniţial, de cu seară, criminalul. Ulterior s-a temut să nu intervină neprevăzutul şi atunci fie că s-a hotărât să se convingă la faţa locului, dacă totul merge bine, fie că i-a părut că moartea va surveni prea lent şi, fiind, după toate probabilităţile îngrămădit, voia ca Paulete să dispară cât mai repede şi sigur.

— Bravo! de trei ori bravo! deveni Mitran Bunea exuberant şi-şi aprinse o ţigară. Făcu imediat legătura între această supoziţie şi „accidentul“ la care, prin hazard, fusese martor. Judecata lui Corciu i se păru profundă, capabilă să se susţină. Desigur exista în ea şi o mare doză de fantezie.

— Dar vorbeai de posibilitatea unui portret aproximativ al ucigaşului. Mă refer la cel pe care-l ai dumneata în vedere.

— Pardon! Pe care o am. Prompt, sergentul a evidenţiat, printr-o intonaţie aparte cuvintele „pe care o”.

— Susţii că e o femeie?

— Gândiţi-vă şi dumneavoastră, tovarăşe maior. Corciu deveni patetic. Unui bărbat i-ar putea trece prin minte ideea cu narcotizarea florilor? Şi apoi celălalt element. Şi el pledează pentru un tip laş, incapabil să lovească din faţă. Poziţia în care se afla cadavrul ne obligă să bănuim că Blebea a fost lovit pe la spate. Am mai văzut, din nefericire, crime comise de femei. Majoritatea recurg la otravă, la lovituri în timp ce victima doarme, iar altele şi

mai subtile, recurg la mâna amantului. E şi acesta un stil. Ce credeţi?

— Formidabil! Nu mi-ar fi venit în minte să narcotizez florile. Olimp părea scos în afara oricărei putinţe de a reacţiona. De uimire maxilarul inferior i se relaxase, încât, fără să exagerăm, putem spune că administratorul rămase cu gura căscată.

— Nu-i rău deloc! şi afirmaţia lui Bunea era mai mult decât o concesie. Deschise exemplarul „Zorilor noi“ şi se fixă asupra fotografiei, din care Neagu Blebea zâmbea. Privirea lui era captată de Achilina Iorest. Bunea îşi reaminti, instantaneu, mirosul puternic pe care el şi Paulete îl sesizaseră la intrarea în cameră. Se întoarse spre Olimp Caramfil:

— Ascultă, tu, nu vreau să insinuez nimic, prin natura lucrurilor vii mai des în contact cu Dora Melinte, spune n-ai observat, are obiceiul să se parfumeze?

— Nu mai mult decât celelalte femei.

— Dar vreo preferinţă anume?

— N-am observat! Crezând că Mitran Bunea, pentru a sparge monotonia conversaţiei se hotărâse să-l ia în focuri pe tema „Dora Melinte" Olimp recurse la o ironie. Te pot informa dacă vrei să-i faci un cadou, că la drogheria din colţ, pe Tomatelor, a sosit ieri o autocisternă.

*

Amore non andare piu lontano. În hol cineva deschisese portativul si vocea lui Claudio Villa răzbatea până la biroul lui Olimp. Rămas singur, Mitran Bunea se gândi să facă o trecere în revistă a „corpurilor delicte". Scoase biletele pentru festival (bancnota de douăzeci şi cinci o dăduse lui Corciu pentru analiză dactiloscopică, iar mănuşile le ţinea la sediu). Le cercetă cu atenţie şi, în carneţel îşi notă: R 3/9, ceea ce însemna rândul trei, locul nouă. Ridică apoi receptorul aparatului telefonic şi formă un număr:

— Alo! Biroul de organizare? Cu tovarăşul plasator, cel care se ocupă de evidenţa locurilor.

La celălalt capăt al firului se lăsă o scurtă tăcere urmată de o rostogolire înfundată de sunete. Vocea celui căutat.

— Da, îi răspunse Bunea. M-ar interesa câteva date în legătură cu locul R 3/9... Da,... aşa... inginer Blebea Neagu. Reţinute oficial prin, recepţie... Poftiţi?

— Vă pierdeţi timpul. Vă pot spune eu. Din seara zilei de şaptesprezece nu l-am văzut să fi mers la spectacol. Le-a luat degeaba.

Întorcându-se în direcţia din care venise vorba, Mitran Bunea se nedumeri:

— Când ai apărut?

— Numai de câteva secunde. Mi-au dat drumul, răspunse Paulete Stamatin. Micul bandaj care-i traversa în diagonală fruntea acoperindu-i arcada sporea nota ridicolă a înfăţişării sale.

— Spune-mi cum s-a întâmplat? Bunea se referea la accident.

— Mai e cazul? Doar s-a văzut.

— N-am avut timp. A trebuit să mă feresc.

— Reacţie normală! Şi eu ar fi trebuit...

— Şi de ce n-ai făcut-o? curiozitatea lui Bunea era reală.

— Nu spun.

— E secret?

— Nu, dar eticheta de nebun ar deveni pentru totdeauna irevocabilă. Tonul plângăreţ al lui Paulete arăta că tristeţea şi dezamăgirea inginerului erau profunde.

— Nu obişnuiesc să etichetez. Numai gospodinele, toamna, când fac dulceţuri, aplică etichete borcanelor.

— Poate. Dar în cazul meu. Eu însumi am îndoieli. Eram obosit. După o noapte de coşmar!...

— Îmi plac lucrurile spuse direct. De ce să ne scărpinăm pe după ceafă! facem economie de timp.

Mitran Bunea îşi consultă ceasul şi văzu că mai erau doar câteva minute până la sosirea Achilinei Iorest. Îl trimisese pe Olimp după ea.

— Fie, dacă e neapărat necesar... Paulete făcu o pauză, ezită, dar apropiindu-se de masă şi sprijinindu-se cu mâna pe marginea ei, căpătă curaj.

— Mi s-a părut că la volanul maşinii se afla Neagu Blebea. Neagu Blebea de aseară, de azi noapte.

— Imposibil!

— Poate oboseala... Poate n-ar fi rău să dorm câteva ceasuri.

— N-am nimic împotrivă. Chiar m-am gândit la asta. Ce-ai zice de un mandat de arestare preventivă?

Paulete nu sesiză sensul cuvintelor. Nu realiză în baza cărui temei ar fi avut dreptul să-l aresteze.

„Şi, în fond, dacă are chef s-o facă, treaba lui, nu văd de ce mi-ar cere permisiunea? Puţin m-ar interesa dacă cel care-mi va pune cătuşele o face politicos sau brutal. Politeţea nu schimbă esenţa“. Gândurile i se învălmăşeau sub frunte ca valurile reci şi tulburi ale unui râu de munte, învolburat de o aversă.

— Nu am nimic în vedere, decât liniştea dumitale, reveni, cu o lămurire, maiorul. Desigur că e mai bine aşa. Dar o să mai avem o discuţie, mai oficială, peste câteva minute.

— Cum doriţi.

*

Discuţia dintre Bunea şi Paulete fu întreruptă de Olimp. Intrase să-l anunţe că totul e pregătit.

— Cum a reacţionat? se interesă Bunea.

— Cine?

— Achilina Iorest.

— Nicicum. A spus „dacă prezenţa mea este necesară”. O criză a făcut Agripin Roşunchis. Zicea că timpul costă bani. „Nu merg fără aprobarea redactorului şef, să fie clar” mi-a răspuns. S-a domolit doar când i-am spus: Tovarăşul maior a şi obţinut această aprobare.

— Bine că nu vrea şi-o citaţie. Sau că nu-i vine ideea să-şi întrebe şeful. Ei şi, la drept vorbind nu mi-ar fi greu...

Mitran Bunea se baza pe aceea că niciodată, în astfel de situaţii, oamenii nu prea obişnuiesc să-şi pună întrebări: „Cum, de ce?“.

Chiar dacă se răţoiesc, fac crize şi au senzaţia că cineva le lezează orgoliul, contactul neprevăzut cu legea, în atari situaţii, faptul că ei iau, pe neaşteptate, cunoştinţă de ceva grav, monstruos, îi derutează.

— Am chemat-o şi pe Zina Evsevie şi pe bătrân. Pe Nelson, cum îi zici tu. Poate-ţi vor fi de folos.

— Prea bine. Bunea se simţea din cale afară de mulţumit constatând interesul pe care Olimp îl manifesta pentru anchetă. E interesat, doar e în joc prestigiul localului, medită.

— Mai e nevoie de ceva?

— Aproape bine, totul.

— Mi-ar face plăcere, dacă n-ai nimic împotrivă, n-aş vrea să-i stric duminica Rodicăi Vertebră, să mi-o trimiţi şi pe Dora Melinte. Poate mai e nevoie de o cafea sau altceva. Nu uitaţi, s-o anunţaţi şi pe văduva defunctului. O telegramă trimisă de voi, nu e atât de gravă, zise, de parcă putea fi ceva mai grav decât moartea lui Neagu

Blebea. Rugaţi-o să vină cât mai urgent, aici. Poate mâine stau de vorbă cu ea.

Olimp se retrase.

Rămas în aşteptarea Achilinei Iorest, Mitran Bunea se decise să treacă în revistă datele „cheie“, cum obişnuia să le spună, ale situaţiei. Îşi scoase pixul şi pe o bucată de hârtie desenă un patrulater: camera, zise. După amiază, la ora trei, trei şi ceva, Paulete Stamatin pleacă. E grăbit. Un ultim control în faţa oglinzii. Şi când te gândeşti că tipul nu prea are nimic de dandy în el. Cum ne putem înşela! Niciodată nu putem şti de unde sare iepurele.

Neagu Blebea rămâne singur. Se bucură desigur. Găseşte momentul potrivit să-şi stilizeze opera. Ce gânduri l-or fi preocupat înainte de a se întâlni cu asasinul? Nu încape nicio discuţie că trebuie să fi avut fixată o întâlnire. În ce scop? Nu-mi pot da seama. Poate mă ajută geamantanul, dus de Paulete la miliţie. Povestea lui este cam bizară, iar codiţa adăugată s-o creadă el, nu eu.

Dacă cineva, asasinul, a vrut să se convingă de efectul parfumatelor flori şi eventual să mai împlânte un cuţit, asta e altceva, dar faptul că geamantanele ar umbla singure, e cu totul şi cu totul altă poveste.

Mitran Bunea se strâmbă. Dacă i se părea normal să încerce să reconstituie mintal scena, care, după opinia lui se petrecuse în camera treisprezece, era totodată convins că o asemenea operaţie nu poate fi de mare folos.

Întâmplări incredibile, petrecute în cursul nopţii şi despre care luase ştiinţă din relatările lui Olimp şi Paulete, neprevăzutul sau poate prevăzutul accident al cărui victimă fusesa Paulete Stamatin, cât şi unele prezenţe inexplicabile în arena confruntărilor dintre el şi asasin sau asasini, îl obligau să considere mult mai interesante pentru eventuale investigaţii, zonele situate spre periferia câmpului său de observaţie. Nu putea bănui pe nimeni anume. Tot atât de suspectă putea fi şi Dora Melinte, prea se învârtea în iureşul întâmplărilor, cât şi Achilina Iorest, al cărei contact cu Blebea putuse fi şi el o simplă chestiune de hazard. Dar dacă... „unui bărbat i-ar putea trece prin minte ideea cu narcotizarea florilor" reveni în memoria maiorului, ca un semnal de alarmă, întrebarea pe care o pusese, sub forma unei figuri de stil, în cursul micii sale prelegeri, sergentul Corciu.

Uşa biroului se deschise, şi, introdusă de Olimp, intră Zina Evsevie.

— Luaţi loc, o invită Bunea.

— Vă mulţumesc. Tot timpul şed. Avantajul sau dezavantajul meseriei, spuse.

— Ieri după masă, aţi avut mult de lucru?

— Totdeauna avem.

— Totuşi, cel puţin acum – sublinie maiorul – când toate camerele sunt ocupate şi nu mai aveţi clienţi noi, nu e corvoadă. Daţi chei şi primiţi chei. Eventual câte o informaţie.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Desigur. De ce să fie simplu când se poate complica. Parcă Dali spunea: „Urăsc simplitatea în toate formele ei de manifestare” nu?

— Cine? se interesă Zina.

— Dali, repetă Bunea.

— Nu ştiu, nu-l cunosc.

— N-are importanţă. Nu de asta v-am chemat.

Dorim o informaţie referitoare la cheia de la camera treisprezece.

— De aseară nu a mai lăsat-o nimeni la recepţie. Azi noapte, domnul Paulete...

— Ştiu. Ieri după masă pe la ora cinci domnul Paulete a ridicat-o de la dumneavoastră. Vă amintiţi?

— Am memorie bună, se laudă fata.

— Înseamnă că ne puteţi spune şi cine a lăsat-o.

— Cum să nu! locatarul celălalt, domnul mai în vârstă.

— Blebea?

— Da, dânsul. Nu personal. Era în hol, stătea de vorbă cu Achilina Iorest.

— Pe la ce oră? Înainte sau după trei?

— N-as putea preciza.

— Şi?

— A venit băiatul de la lift. Mi-a adus cheia de la camera treisprezece.

— Pe urmă?

— Nimic.

— N-aţi văzut unde şi cu cine a plecat profesorul?

— N-am fost atentă. Bunea îşi aprinse o ţigară. I se părea curioasă mărturia Zinei Evsevie. Neagu Blebea fusese găsit în pijama. Este posibil ca, între timp, să se fi întors, sus, fără să ridice cheia de la recepţie?

— Dacă aşa s-a întâmplat, este clar că în mod deliberat a lăsat uşa deschisă şi s-a folosit de stratagema cu predarea cheii din precauţie. Pentru mascarea unei vizite.

— Nu e exclus să fie vorba de, să zicem, o aventură. Olimp asistase la dialogul lui Bunea cu Zina (maiorul nu-şi mărturisise dorinţa de a rămâne singur) şi, bănuind la ce se gândea amicul său, a încercat să-i ofere o nouă pistă.

— Nu te pot contrazice. Demnă de toată aprecierea, dacă optăm pentru asemenea variantă, este intuiţia lui Corciu. Eu consider că mă şi aflu în posesia indiciului deschizător de drumuri. Am în mână capătul firului.

— Şi atunci?

— Care „atunci”? îl imită Bunea pe Olimp.

— Cum rămâne cu Taunus-ul şi atentatul la viaţa lui Paulete, cum rămâne cu geamantanul, ce facem cu hilarul cucui din creştetul lui Veniamin Pomadă?

— Nu mă interesează. Pot fi simple coincidenţe.

Mitran Bunea ştia din experienţă că nu e nevoie să corelezi neapărat toate elementele care apar la un moment dat. „Dispersează atenţia”, obişnuia să răspundă acelora care sufereau de meteahna asociaţiilor, analogiilor picante. Dacă între un lucru şi altul există vreo legătură, putem fi siguri că aceasta nu ne va rămâne străină, în cursul cercetărilor. Nu trebuie forţată nota. Niciodată.

— Trimite-mi-o te rog pe Achilina Iorest şi lasă-ne singuri.

XIII

Când a intrat Achilina Iorest, Bunea era ocupat cu schimbarea benzii la magnetofon. Îl instalase dinadins pe birou la vedere.

— O! se miră cântăreaţa. Banda magnetică face carieră şi în justiţie?!

— Diferenţa se referă la scop, domnişoară. Rareori înregistrăm melodii.

— Nu mă îndoiesc.

— Deşi, reluă Bunea, am fi preferat să vă fi invitat la o audiţie, recurse la compliment, pentru a-i crea Achilinei senzaţia că ceea ce urma să aibă loc nu era ceva deosebit de grav, pentru a o face să se simtă în largul său.

— O pot face eu, dacă sunteţi dispus. Am înregistrări bune. Sper, diseară, să imprim şi pe Linda.

— Pe cât de mare va fi insistenţa dumneavoastră, cu atât mai profund regretul meu. O mulţime de treburi mă obligă să vă refuz.

— Îmi pare rău, mărturisi cântăreaţa, plăcut surprinsă de politeţea maiorului.

— Apropo, ştiţi de ce v-am chemat?

Bunea se hotărî să abandoneze subiectul cu francheţe. Sconta mult pe „efectul schimbării foii“.

— Sper să aflu.

— Aici, în hotelul Albamont, ieri după masă s-a comis o crimă. Inginerul Neagu Blebea, profesorul, cum era poreclit, a fost asasinat cu cruzime.

— Nu insistaţi, sufăr cu inima.

— Şi profesorul suferea. Se pare că era îndrăgostit.

— Nu-mi dau seama la ce vă referiţi. N-am nicio legătură cu faptele despre care vorbiţi. Nu ştiu. N-am văzut nimic suspect.

— Dar l-aţi cunoscut pe profesor.

— Nu m-au interesat niciodată profesorii, domnule. Sunt prea didactici.

— Nici banii?

— Banii? Nu uitaţi domnule, fac artă. Vreau să cred că n-am fost invitată aici pentru a fi jignită. Ce vreţi să insinuaţi?

— Nimic. E bine să aflaţi, dacă în adevăr nu ştiţi, că Blebea nu era un simplu profesor. Ci inginer. Inginer inventator.

— Tehnica mă lasă rece!

— Tehnica poate, profesorul se pare că v-a interesat.

— Domnule!

— Uite ce e, stimată domnişoară, zău că nu pricep de ce vă încăpăţânaţi să susţineţi că nu l-aţi cunoscut pe inginerul Blebea. Ce-aţi făcut ieri după masă, în jurul orei trei?

Mitran Bunea despături ziarul „Zori noi“ şi-l întinse Achilinei arătându-i cu degetul fotografia:

— Poftiţi!

Cântăreaţa uimită, îl luă şi se aşeză în fotoliu. Abia în momentul respectiv Bunea simţi că în cameră mirosea strident a parfum. „Levănţică“, parfum de „Levănţică” şopti şi privirea lui deveni insistentă, sfredelitoare, spre a nu scăpa reacţia Achilinei. Spre surpriza lui, cântăreaţa luă o mină inocentă.

— O, bătrânelul, simpaticul academician. Nici nu ştiam că-l chema Blebea.

— E o linie pe care nu vă recomand să insistaţi. E în interesul dumneavoastră.

— Doar nu cumva, bănuiţi că aş fi amestecată? Nici nu ştiam că a fost asasinat. Regret. Sincer regret. Era un om bun la suflet.

— Larg de-a dreptul.

— N-o să ajungeţi la niciun rezultat, gândind astfel.

— Nu vă aflaţi în acest birou ca să-mi daţi sfaturi, domnişoară. Când şi unde l-aţi cunoscut pe Neagu Blebea?

— Nu l-am cunoscut.

— Nu cred. N-o să-mi spuneţi că fotografia e trucată, că nu sunteţi dumneavoastră cea surprinsă, de reporter.

— Nici prin gând nu-mi trece. Dar pe Blebea nu l-am cunoscut.

— Cum?

— Depinde ce înţelegeţi prin a cunoaşte, când numiţi astfel relaţia dintre un bărbat şi o femeie.

Achilina Iorest îşi recâştigase verva. Era pentru prima dată când Mitran Bunea se simţea plictisit de spiritele cuiva.

— Treceţi la obiect. Teoriile mă interesează mai puţin. Când, unde, asta v-am întrebat.

— Am stat de vorbă zilele trecute, în hol. O dată am fost şi la cafea. Acolo, probabil, ne-a surprins reporterul. Numai atât. Nu-mi stă-n fire, să-mi plimb de mânuţe, prin parcuri, admiratorii. Sunteţi convins, nu, că în ceea ce-l priveşte pe bătrânel, cam asta s-ar fi putut întâmpla?

— Depinde. Bunea rostise un cuvânt la întâmplare, fără a crede prea mult în ceea ce spunea Achilina. Vă mai rog, continuă, să-mi spuneţi unde aţi fost ieri după-masă în jurul orei trei.

— La film. Răspunsul mecanic, automat, parcă dinainte pregătit al Achilinei, nu era de natură să-l convingă pe Mitran Bunea. Dar fusese obligat să-l accepte.

— Singură?

— Ca şi.

— Ce-nseamnă „ca şi“?

— Înseamnă că am fost cu Agripin Roşunchis. Mai precis voia să vină şi el. Eu i-am propus. Dar a avut treabă la foaia lui. M-am dus singură.

— Poate aveţi şi o dovadă?

— Poate.

— Vă rog, încă o dată, vorbiţi mai clar.

— Poate, am spus, că nu ştiu dacă le mai găsesc.

— Ce să găsiţi?

— Biletele lui Agripin. Erau la mine. Nu le-am mai vândut. Nu umblu cu găinării. Dacă nu am făcut curăţenie, nu prea obişnuiesc (Achilina începuse să scotocească prin poşetă întorcându-şi lucrurile pe dos), să... Da! Le-am găsit.

— Mi le puteţi lăsa mie? Vi le plătesc. Insistă Bunea întinzând mâna după ele.

— Tot le-aş fi aruncat. Şi v-am mai spus: fac artă! Nu sunt interesată financiar. Asta e un joc al spiritului.

Dantura puternică a Achilinei, sânii cu mult mai rotunzi decât ideea de maternitate, întreaga înfăţişare a cântăreţei putea inspira orice, în afară de spirit. Bunea adoptă, însă, poziţia duhovnicului ascet.

— Vă mulţumesc, dar vă rog să mai zăboviţi câteva minute prin apropiere.

*

Următorul care intră fu Paulete Stamatin. Bunea părea edificat asupra rolului pe care soarta, neprevăzutul, îl hărăzise inginerului. Întrebările erau de circumstanţă:

— Domnule Paulete, dumneata pretinzi că ieri după masă, în jurul orei trei, ai părăsit camera.

— Întocmai s-a şi întâmplat.

— Nimeni nu poate garanta.

— Dacă vă spun?

— Nu sunt obligat să pun preţ pe cuvinte.

— N-am de ce să mint.

— În schimb, eu n-am dovezi! Întâlnirea! Cine şi cum poate dovedi că te-ai prezentat, în realitate, la locul întâlnirii? Povestea cu geamantanul. E atât de fantastică încât prefer s-o consider un vis.

— Un geamantan care se află la miliţie, tot vis e? Eu l-am dus acolo.

— Un geamantan care – fac o concesie – ar fi aparţinut lui Neagu Blebea, se află, acum, la miliţie şi că el ar fi fost dus acolo de dumneata, nu rezolvă mare lucru. Cum ai ajuns în posesia geamantanului?

— Am povestit pe larg.

— Şi dacă nu cred? Dacă-mi convine mai mult o altă variantă. De pildă, că azi-noapte, în loc să dormi, ai făcut un drum până la gară.

— N-am avut şi n-o să am niciodată nostalgia gărilor, spuse, ca o scuză, Paulete. Am citit odată nişte versuri proaste ale unuia care dădea într-una cu trenurile şi gările. M-am lecuit de atunci.

—Dar te simţi atras de poezia filosofică, vocaţia infinitului, a neantului, nu?

Îi întinse lui Paulete coala de hârtie pe care se aflau versurile scrise de Blebea.

— De unde o aveţi?

— În niciun caz n-au adus-o americanii de pe Lună.

— Întreb, pentru că Blebea a compus-o ieri dimineaţă. Mi-a cerut părerea. Ştiţi, poate aţi observat... am boala lui

Ovidiu. Tot ce vorbesc, uneori, sau scriu, se face vers. Profesorul a observat şi mi-a cerut părerea.

— L-ai criticat aspru?

— Nu mi-a plăcut. V-am spus doar. Sunt adeptul rimei.

Figura pleoştită a lui Paulete devenise ceva mai vioaie. Negul de pe nas începuse să tresalte. „Sensibilitate, nu glumă" observă, ironic, Bunea. Ceea ce îi spunea însă, Paulete, dacă era adevărat, şi nu prea existau temeiuri de suspiciune, măcar în această, privinţă, îl întrista. Sperase că poezia poate fi utilă, ca un fel de test psihologic, asupra stării victimei înainte de întâlnirea cu asasinul. Abandonă ideea şi se gândi să-l atace frontal pe Paulete. Uzând de un truc, Paulete n-avea de unde să ştie că bancnota de douăzeci şi cinci, luată de la individul de servici la bagaje de mână, fusese deja predată lui Corciu. Scoase o hârtie de douăzeci şi cinci şi o aşează pe birou.

— Ştii ce-i asta?

— Nu-i greu de ghicit.

— Mai ales pentru dumneata.

— Bineînţeles. N-am atât de mulţi bani încât să manevrez numai sute, strecură Paulete o înţepătură.

— N-aş zice. Când cineva îşi permite să dea douăzeci şi cinci de lei unui bătrân!

— Nu-nţeleg insinuarea. Paulete clipi des cu teamă.

— Sunt banii pe care i-ai lăsat azi-noapte în schimbul geamantanului lui Blebea.

Maiorul se hotărî să joace riscant ca la poker.

— N-are rost să te dezvinovăţeşti. Nici n-ai avea cum şi nici n-ar avea rost să-mi suprasolicit nervii, spre a te convinge să recunoşti. O să fii pus faţă-n faţă cu omul.

Negul de pe nasul lui Paulete începu să se irite. Forma şi culoarea lui deveneau agresive. Bunea, pe care detaliul îl amuză, simţi că nu mai suportă situaţia. O inexplicabilă pornire îl îndemna să pună mâna pe o lamă şi „hârş"... Continuă:

— Un lucru îmi este neclar. Ce te-a-ndemnat să iei geamantanul şi-apoi să-l predai la miliţie. Cred c-ai făcut-o numai după ce ai sustras un anume lucru. Dar ce? şi de unde ai luat recipisa?

— Sfinte Sisoe! bâigui Paulete. Înseamnă că sunt bănuit. Protestez!

— Din păcate sau din fericire, cum vrei s-o iei, ştiu mai mult decât se vede!

Ar fi vrut să-i dea lovitura decisivă, dar n-avea cum. Paulete izbucnise în plâns. Umerii i se fleşcăiseră şi, aşa, tremurând în sughiţuri prelungi şi căutându-şi batista să se şteargă la ochi, inginerul semăna cu un ghemotoc de cârpe. Lui Bunea i se făcu silă. Apăsă pe butonul soneriei şi după câteva clipe, în prag, apăru Olimp:

— Oferă-i un pahar de apă domnului şi condu-l.

*

Agripin Roşunchis păşi în biroul lui Olimp, ţanţoş, cu nasul ridicat în sus, ca un tip conştient că de el depind

multe pe lume. Avea totdeauna sentimentul că el este cel care a pus primul coadă la prună.

— Permiteţi, i se adresă lui Bunea şi se aşează în fotoliu, Apoi, ca amintindu-şi de ceva: Doamne, dar ce se întâmplă aici?

— Nici eu nu ştiu. Mai precis nu ştiu totul.

Mitran Bunea nu înţelegea dacă Agripin se referea la aceea că Achilina Iorest ieşise, poate nu foarte bine dispusă în hol, nu era exclus să i se fi plâns pentru faptul că sensibilitatea îi fusese încercată fără menajamente, sau pusese întrebarea numai pentru că îl văzuse pe Paulete în halul acela.

— Vă pot ajuta cu ceva? Mă-ndoiesc.

— Nu v-am chemat să vă-ndoiţi, replică Bunea şi faptul îl surprinse neplăcut pe Agripin.

— Sincer, nu văd cum, încercă el să repare situaţia.

— Răspunzându-mi la două întrebări. Unu: de ce aţi refuzat invitaţia Achilinei la film? Doi: cum l-aţi cunoscut pe Paulete Stamatin şi ce părere aveţi despre el? Atât.

— La film? Da. Achilina îmi propusese să vedem împreună „Fuga“. Un fel de fantezie, care pe mine, cu preocupările-mi cunoscute, nu m-ar fi interesat.

— Invitaţia Achilinei, însă... nu vă putea fi indiferentă.

— Nici n-am vrut să spun asta.

— Atunci?

— „Quando un amore nasce e tennere come un fillo d’erba”: Treburi legate de profesia mea, adăugă Roşunchis, m-au silit să refuz amabila invitaţie. În ce-l

priveşte pe domnul inginer Paulete Stamatin l-am cunoscut în biroul redactorului şef. A adus la noi un studiu. O invenţie în materie de vehicule bazate pe perna de aer. Ceva legat de aplicabilitatea laserului în orientarea şi conducerea lor automata. Un fel de revoluţie tehnică cu efecte practice, considerabile: Reducerea poluării atmosferei, descongestionarea oraşelor, evitarea accidentelor, şi câte şi mai câte. O să apără un rezumat în revistă. Desigur, principii generale. Fără a se intra în detalii. Secrete economice, ce vreţi?

— Paulete, omul, v-a reţinut prin ceva?

— Un tip bizar. Ca orice creator autentic. Agripin Roşunchis avu tendinţa să deraieze.

Mitran Bunea îl simţi şi sistă discuţia.

*

Cu gesturi precipitate, fără să ţină seama de expresia de nedumerire care se întipări pe faţa lui Olimp, Bunea decuplă magnetofonul, îşi vârî lucrurile în servietă şi ieşi. Străbătu în câteva minute holul, iar apoi, urcând scările, la primul etaj, se opri în faţa camerei paisprezece. Apăsă pe sonerie. Dincolo bâzâitul metalic al clopoţelului stârni câteva mişcări nedesluşite. Uşa se deschise şi capul blond al Nimfodorei se arătă, întrebător. În spatele ei, tot atât de surprinse, Minodora şi Mitrodora.

— Maiorul Mitran Bunea.

Cântăreţele priviră cu neîncredere legitimaţia, dar răsuflară uşurate.

— Poftiţi! spuse Nimfodora.

— Vai, să ne scuzaţi, o acompanie, cu glasu-i piţigăiat Mitrodora.

— La noi e puţin deranj, se explică şi Minodora.

— Nu, mulţumesc, nu intru! Precizarea le căzu bine, dealtfel şi lui Bunea. De dincolo răzbătea până în hol aer închis, aromat în tot felul de nuanţe, greu de identificat. Predomina crema „Nivea“.

— Voiam o simplă întrebare. Ieri după masă aţi fost în cameră în jurul orei trei?

— Daaaa, răspunseră cele trei, într-un glas. Bunea se sperie: „Dacă o ţin într-un cor, n-am făcut nicio afacere”. Căută un ton care să sugereze discreţie. Nu cumva, de dincolo, au răzbătut, ştiţi, pereţii nu prea au o izolare fonică deosebită, ceva zgomote, până la dumneavoastră?

Moment de tăcere. Cele trei cântăreţe schimbară priviri încărcate de sensuri.

— Ştiţi, cum să vă spunem, nu ne-a plăcut niciodată să intrăm în poveşti.

— Nu e vorba de bârfă. Alături de dumneavoastră a fost omorât un om. Nu găsesc deplasată ideea de a vă întreba dacă nu cumva aţi auzit ceva, dacă aţi observat lucruri suspecte.

— Azi-noapte, strigă Nimfodora.

— Azi-noapte.

— Azi-noapte, da! Administratorul, ca apucat, bătea cu pumnii în uşă.

— Altceva?

— Ştim noi! spuneţi ce doriţi.

— Ieri, spre exemplu, sau alaltăieri. N-aţi văzut ceva nefiresc, vreo vizită?

— Ca orice bărbat, insinuă Nimfodora.

Pe Mitran Bunea afirmaţia nu-l lăsă indiferent.

— Deci, când omul are arginţi la tâmple şi arginţi în buzunar!

— Mai ales...

— Taci! Ai văzut ceva? las-să spună Minodora. Ea a văzut.

— Ce-aţi văzut, domnişoară, interveni Bunea.

— Nimic, nu vreau să pornească, de la mine. Alaltăieri, Achilina...

— I-a făcut o vizită profesorului? maiorul gândi că e pe punctul de a obţine o informaţie preţioasă. Dacă l-a vizitat pe profesor, şi ţine ascuns faptul, e sigur că are vreun motiv.

— Nu pot băga mâna-n foc! Dacă a fost sau nu înăuntru dacă a stat mult, sau puţin. Nu pot şti, ezită Minodora. Adevărul e că am văzut-o cu profesorul în faţa uşii. Discutau „in-alto“, am deschis şi am rugat-o să modereze sonorul. Noi avem nevoie de linişte.

— Nu vă puteţi plânge. Profesorul era un om tăcut.

— Uneori.

— Nu făcea scandal. Munca ştiinţifică n-are nevoie de vocalize.

— Are sau n-are, nu ne priveşte pe noi. Ieri după masă, însă, domnul profesor se pare că a avut neplăceri cu cineva. Se mai întâmplă. Bătrânii se mai pierd uneori cu firea.

Tendinţa Minodorei de a trage după fiecare afirmaţie o concluzie, i se păru ridicolă lui Bunea. Desigur şi pentru că Minodora începuse să semene cu o vietate absurdă. Ceva între oaie şi capră, şi încercă să-i reteze avânturile meditative.

— Domnişoară, i se adresă, te rog să fii concisă. Nu există niciun motiv ca să vă exprimaţi în parabole. Promit să păstrez, pe cât posibil, tăcere în legătură cu declaraţia dumneavoastră.

— Nu s-a întâmplat nimic grav. Impresia pe care am avut-o ascultând duelul de replici, răzbătea destul de violent prin zid, a fost că e o simplă ceartă.

Bunea împărtăşea şi el părerea Minodorei, pentru că aspectul camerei, aşa cum i se înfăţişase lui şi lui Paulete numai la câteva ore după crimă nu pleda pentru o „scenă tare“.

— Frânturi de fraze n-aţi reţinut?

— Mi s-a părut.

— Ce anume?

— Că la un moment dat profesorul i-a spus celuilalt sau celeilalte.

— Ce i-a spus?

— Te omor sau aşa ceva.
— Ce oră era?
— Trei şi jumătate, patru răspunse Minodora.

*

Când s-a întors, jos, în hol, înainte de a intra în biroul lui Olimp, Mitran Bunea s-a simţit urmărit de privirile întrebătoare ale celor care-l aşteptau.

Achilina Iorest cu ţigara aprinsă gesticula aprins cu Agripin Roşunchis care, aşezat pe o banchetă tapiţată cu piele neagră, părea un om sfârşit. Ceva mai încolo, retrasă, Dora Melinte. Venise şi Nelson. Nedumerit şi foarte supărat că i se dăduseră peste cap planurile, duminica avea obiceiul să meargă la pescuit, cerea explicaţii Zinei Evsevie. Pe fată, întâmplările o depăşeau. Doar Paulete Stamatin găsise un prilej de veselie. Se amuza făcând bancuri pe seama faptului că Linda se afla pusă în indisponibilitatea de a susţine concertul. Îşi rătăcise, nimeni n-avea cum să ştie, pe un aeroport internaţional, valiza cu partiturile. Întâmplarea îl distra pe Paulete. Toţi cei de faţă: Dora, Achilina, Agripin şi chiar Zina Evsevie priveau cu suspiciune comportamentul caraghiosului inginer. Grupul se unise într-unul singur, o unică întrebare: „Cine?“ Şi cum nu se întrevedea un răspuns neliniştea care-i cuprinsese părea a fi fără margini. Existau şi unele momente de uitare, dar era suficient un gest, un cuvânt ca starea de tensiune să revină şi odată cu ea şi

suspiciunea. În particular, fără să şi-o mărturisească, fiecare îl suspecta pe celălalt. Zinei Evsevie, pentru care Dora reprezenta un fel de situaţie privilegiată la Albamont, i se ivise ocazia să-şi manifeste deschis şi fără să poată fi acuzată, repulsia faţă de o asemenea creatură. Olimp pe altă parte, învârtindu-se de colo-colo printre ceilalţi, fierbea împotriva lui Paulete Stamatin.

— Ei?! îl întâmpină el pe maior. Voia să ştie ce surprize au mai apărut, ce fapt grav îl determinase pe Bunea să întrerupă audierea celor prezenţi.

— Vino înăuntru şi cheamă-l şi pe Paulete, îi şopti. După aceea intră şi se aşează la masă. Stătu câteva clipe cu capul sprijinit în palmă. N-avu timp să mediteze prea mult. Olimp şi Paulete intrară şi ei.

— Domnule Paulete, îmi pare rău, îmi pare rău că-mi oferi prilejul să mă îndoiesc de sinceritatea şi bunele dumitale intenţii.

— Dar ce s-a mai petrecut domnule? Paulete îşi simţi picioarele cuprinse de un tremur uşor. Cuvintele maiorului erau pentru el ca o ploaie cu grindină.

— Nu eu trebuie să răspund la o asemenea întrebare. Dumneata, domnule Paulete. De ce-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala? De ce te amesteci în treburi care nu te privesc?! Sau dacă te privesc spune-o deschis şi argumentează-le.

Mitran Bunea deveni agitat. Ca să-şi înfrângă starea începu să se plimbe prin cameră. Se opri în faţa lui Paulete şi-l fixă cu privirea.

— Domnule Paulete, dacă vă mai amintiţi, îmi sunteţi dator cu un răspuns?

— Apropo de ce?

— Apropo de geamantanul lui Neagu Blebea.

— Desigur, da...

— Nu vorbe. Fapte. Aştept aici. Zece minute. Nicio secundă-n plus.

— Vă rog să-nţelegeţi...

— Fapte, am spus. Vorbele, de-acum, nu-şi mai au rostul. Frunze-n vânt! mai spuse urmărindu-l pe Paulete care, vânăt sau verde la faţă, o culoare greu de precizat, se îndrepta spre uşa biroului.

— Nu uitaţi, domnule Paulete, zece minute numai, repetă Bunea şi, după aceea, către Olimp:

— Roag-o pe Dora să-l conducă! Prezenţa ei poate-l mai ajută să-şi alunge gândurile negre.

*

La scurt timp, Olimp se afla, din nou, în birou. Expresia feţei lui trăda uimire.

— Au plecat? rupse maiorul tăcerea.

— Da, sus în cameră!

— Excelent!

— Nu pricep o iotă. Ce i-ai cerut lui Paulete?

— Răbdare, puţină răbdare. Mi-am luat o piatră de pe inimă, declară Bunea şi, răsfoindu-şi carnetul, îl întrebă:

— Unde rulează „Fuga după iepurii verzi”?

— Cum?

— Unde rulează filmul „Fuga după iepurii verzi?“ sau ţi-a slăbit auzul?

— Aaa! nu merg la filme. N-am timp. Mi-ajunge televizorul, se explică omul. Dar Bunea n-avea timp de taclale. Despături ziarul şi se uită peste rubrica „filmele săptămânii“.

— Fă-mi legătura cu responsabilul de la „Arta“.

Olimp se şi afla lângă telefon. Peste o clipă, Bunea îl avu pe responsabil:

— Alo? Maiorul Mitran Bunea la telefon! Spune-mi te rog, cum pot afla, dacă ieri la ora trei o anume persoană a vizionat filmul? Cum?... Cine?... Achilina Iorest. Da, cântăreaţa de muzică uşoară... Nu?!

— N-a fost, deci! trânti Bunea receptorul în furca aparatului.

— Responsabilul nu le poate şti pe toate, se îndoi Olimp.

— Nu totdeauna. Dar ieri s-a nimerit pe la ora trei pe acolo. În preajma intrării. Crezi că o persoană ca Achilina i-ar fi putut scăpa?

— Nu-i regulă.

— Nu-i regulă, atât doar că Achilina Iorest n-a fost ieri după-masă la film. Şi nici nu putea de vreme ce la ora trei Zina Evsevie a văzut-o în hol cu Blebea.

— Dar biletele?

—Tocmai biletele erau importante. O manevră, nu-nţelegi?

— Nu, recunoscu Olimp. Au început să se întâmple lucruri pe care nu le mai înţeleg.

Uşa biroului se deschise şi Paulete Stamatin intră. Sub braţul drept ţinea un dosar. De cum dădu cu ochii de el, Bunea se bucură:

— Aici, lasă-l aici, arătă cu mâna spre birou.

Paulete tremura. Negul de pe nas, roşu, luase proporţii ameninţătoare.

— Tovarăşe maior! Doar nu cumva... Vă rog, ştiţi, situaţia mea... Bâlbâieli de om strâns cu uşa.

— Fără explicaţii. Până acum ai avut tot timpul. Lasă-l pe birou. — O să mai stăm de vorbă.

Mitran Bunea îl invită să aştepte afară, cu ceilalţi. În birou se făcuse zăpuşeală şi Olimp avu senzaţia că e prea puţină lumină. Aprinse veioza.

— Nu-i nevoie, dioptriile mele sunt excepţionale. Văd foarte bine.

— Şi eu aş vrea să văd.

— Ce?

—Ce o să se întâmple. Ce faci cu dosarul ăsta misterios? De unde vine şi ce cuprinde?

— Îţi împărtăşesc curiozitatea. Mitran Bunea îşi scoase batista şi cu meticulozitate, cu dichiseli, instalându-se cât mai comod la masă, aşa cum ar proceda un tip care s-ar pregăti să citească o nuvelă poliţistă, îşi şterse lentilele ochelarilor, apropie dosarul şi-l deschise. Apoi se aplecă peste prima pagină şi... bătu cu pumnul în masă. Bravo! Nemaipomenit! Am făcut o treabă bună. Aprinzându-şi

ţigara se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Zâmbea.

— Eşti derutant! De-a dreptul derutant, întări Olimp. Bunea păru mirat:

— Cum? Chiar nici acum nu pricepi?

— Nu!

— Uită-te la astea. Luă dosarul şi-l întinse contabilului. Erau vreo treizeci de file, bătute la maşină:

— Nu-i nevoie să citeşti tot. Contează şi foaia de titlu.

Olimp răsfoi încordat. Pe prima filă, numele lui Neagu Blebea, sus. Aşa cum se obişnuieşte pe prima foaie a cărţilor. La mijloc, titlul lucrării. Citim: „Laserul în orientarea şi dirijarea vehiculelor bazate pe perna de aer".

— Mare lucru!

— E foarte mare, îl avertiză Bunea. E vorba de o invenţie.

— Nu văd legătura.

— Simplă. Dosarul provine din geamantanul profesorului. De acolo l-a luat şi Paulete Stamatin.

— Poate i l-o fi dat profesorul!

— Nici vorbă. A mărturisit-o chiar Paulete. Dar treaba ştii care e?

— Dacă-mi spui.

— La redacţia revistei „Icarus" se află depus manuscrisul unei alte invenţii. Pe aceeaşi temă. Aparţine lui Paulete Stamatin.

— Aşadar, crimă pentru jaf! Interese economice! Deveni Olimp exuberant.

— Ţi-am spus că nu suport concluziile pripite. Paulete n-avea în ziua de şaptesprezece, când şi-a depus studiul la Icarus, să ştie că Neagu Blebea era preocupat de o invenţie similară. Poate ulterior, prin hazard, sau cine ştie cum, a aflat.

— Extraordinar! Extraordinar, amice. Voi comanda o şampanie. Să vină şampanie. Te admir cu câtă răbdare ai lucrat...

— Nu te grăbi, cu tobele!

— De ce? Doar l-ai prins pe Paulete. Crezi că mai poate nega? O să am deosebita plăcere să te ajut să-i pui cătuşele.

— Am impresia că n-o să i le pun.

— Nu-l arestezi?

— Nu.

— De ce?

— O să vezi. Cât de curând. O să vezi motivul în carne şi oase. Şi cu... miros de levănţică. Cheamă-i pe ceilalţi. Pe toţi. Inclusiv pe Paulete.

*

Destul de spaţios, biroul lui Olimp deveni neîncăpător. Achilina Iorest şi Dora Melinte, aşezate faţă-n-faţă, ocupară fotoliile de lângă masa la care se afla Bunea. Ceilalţi, Agripin. Paulete, Zina Evsevie, Olimp şi Nelson („Generalul” nu voise în ruptul capului să plece cu scopul

de a vedea şi el „ce şi cum” dacă tot fusese deranjat), alcătuiau un semicerc, în vecinătatea imediată a uşii.

Maiorul păstră un moment de tăcere. Timp cât îi trebui să-şi poarte, discret, privirea de la unul la altul. Să-i observe. Olimp crezu că amicul său ezită: „Şi mie mi-ar fi greu, reflectă, trăgând cu coada ochiului spre Paulete. După ce atâtea ore s-a purtat cu el delicat, cu mănuşi, trebuia să-i pună „gabrioletele” de la-nceput. Scăpăm de orele astea de chin!”

Intuind ca prin telepatie, ce se petrece în mintea contabilului, maiorul împinse spre unul din colţurile mesei dosarul cu studiul inginerului Neagu/Blebea. Gestul îl determină pe Paulete să tresară ca un copil, care înainte de a se scufunda într-un somn profund, visează că se prăbuşeşte de pe o scară.

— Dacă tot ai rămas, generale, ia scaunul meu şi aşează-te, îl invită pe majordom.

— Pentru nimic în lume, nu vă deranjaţi!

— Niciun deranj, generale! Nu m-aş simţi bine să te văd în picioare. Port vina că te afli aici. Şi-apoi, la vârsta dumitale...

Şi când Nelson, pe pipăite, din cauza vederii (în momentele de oboseală majordomul simţea lipsa ochiului), îşi luă scaunul şi se retrase spre colţul cu veioza, maiorul se adresă tuturor:

— Dar ca să fiu sincer, vina nu-mi aparţine, în întregime. Nu sunt eu cel pe care Nelson ar trebui să-l tragă la răspundere că i-a fost dată peste cap o duminică.

Numai politeţea m-a obligat să mi-o asum. Vinovatul e altul. Ce zici, domnule Paulete?

— Mda! Aşa-i, ce să zic? Inginerul nu se aşteptase la apostrofă. Luat ca din oală se bâlbâi.

— Zău, chiar n-ai nicio părere? insistă Bunea.

Paulete făcu pe mutul.

— Da! tăcerea e de aur, se hotărî Bunea să-l lase în plata domnului. Apoi îşi mută privirea spre Achilina Iorest: Nu-i aşa? Ce părere aveţi, domnişoară?

Cântăreaţa nu dovedi mai multă iniţiativă decât Paulete. Dar în apărarea ei sări Agripin:

— Tovarăşe maior! Tovarăşe maior! Vă rog să aveţi în vedere că... Procedeul de care uzitaţi este un abuz...

Cuvintele criticului muzical se amestecau confuze ca pleava vânturată de o maşină de treierat, veche. Olimp, deşi nu-l suporta deloc pe Agripin, se solidariză, oarecum, cu atitudinea acestuia, zicându-şi: „Bine-i face! Criminalul printre noi şi maiorului îi arde să se mai joace de-a pisica cu şoarecele!“

Autoritară, vocea lui Bunea puse capăt dezlănţuirii furibunde a lui Roşunchis:

— Domnule Agripin, permiteţi-mi, la rându-mi, să vă atrag atenţia asupra unui lucru elementar, nu sunteţi jurist, ci critic de artă – după câte ştiu. Nu ne aflăm aici la un simpozion despre muzică. De ce ne aflăm? O ştim cu toţii. Sper că şi dumneata, generale, eşti pus la curent, da?

— Întocmai, răspunse Nelson. Am auzit cum, dar nu ştiu cine...

— Nici eu nu pot să spun momentan „cine“. Bunea se angajase în dialog cu Nelson (majordomul fiind singura persoană neimplicată sub nicio formă în chestiune), spre a le da celor prezenţi posibilitatea să respire câteva secunde în voie. În realitate el le vorbea tuturor: Dar putem fi siguri de un lucru. Ucigaşul inginerului Neagu Blebea se află aici. Între noi. Nu vreau să-i rostesc numele, deşi nu mi-ar fi greu s-o fac. Prefer să şi-l spună singur.

Un murmur general, uimire colectivă sau teamă, se făcu simţit în crescendo, dar se stinse repede, ca un val fără putere, unul din acelea care încreţesc luciul de oglindă al apei spre a se destrăma în nisipul fin şi strălucitor de la mal, în zilele când marea e liniştită.

— Da, domnilor! Aşa este, oricât s-ar părea de absurd. Datele pe care le-am strâns, unele probe materiale şi discuţiile avute cu fiecare din dumneavoastră, m-au condus spre această concluzie. Ucigaşul este printre noi. N-a avut timp şi nici n-are cum s-o întindă prea departe de locul crimei. Deşi poate, i-ar conveni s-o facă. Nu mai are când şi cum. Va mai rămâne câteva ore printre noi. Până îl voi obliga să-şi dezvăluie identitatea.

Achilina Iorest se făcu albă ca un cearşaf şi alunecă, moale, din fotoliu.

— Apă, săriţi! Apă, apă, strigă Agripin.

În celălalt fotoliu, Dora Melinte, profund emoţionată, îşi rodea unghiile. Observând-o Mitran Bunea simţi nevoia unei justificări şi îşi încheie micul său discurs;

— Sunt conştient că situaţia în care ne aflăm nu este foarte plăcută, e chiar jenantă. Şi vă spun – n-am de ce să ascund – şi eu m-aş simţi fericit să se termine totul cât mai repede. Dar nu depinde totul de mine. Există unele fapte greu de interpretat, unele mărturii şi intervenţii needificatoare, ca să nu mai pun la socoteală comportarea stângace, lipsită de raţiune a unora dintre dumneavoastră.

Mitran Bunea făcu o pauză şi-l fixă, iarăşi, pe Paulete. Inginerul încă nu-şi revenise. „Actor prost, are trac înainte de a ieşi pe scenă", conchise şi-şi reluă prelegerea:

— Şi cum dintotdeauna, amicul meu şi gazda noastră a tuturor, domnul Olimp Caramfil ştie foarte bine, m-am ferit ca de foc de concluzii pripite, n-am să recurg la ele nici acum. În discuţiile pe care le-am purtat cu unii din cei prezenţi, unele lucruri mi-au fost ascunse sau trecute sub tăcere. N-am insistat. Deşi mi-ar fi fost de un real folos ca să pot strânge cel puţin zece dovezi zdrobitoare şi fără drept de replică din partea asasinului. Dar n-am insistat, deoarece investigaţiilor întreprinse până în clipa de faţă nu le acord mai multă importanţă decât unor consultări preliminare în vederea interogatoriilor oficiale. Pe acestea le voi începe mâine sau poimâine. Repet, însă: Numele asasinului este cunoscut şi comunicându-i faptul consider că procedez cât se poate de loial şi deschis. Îl previn, spre a nu face o criză în momentul când mă voi vedea pus în situaţia să iscălesc mandatul de arestare.

— N-ar fi mai bine să-l arestaţi acum? Dacă tot îl cunoaşteţi? Ne-aţi scuti de emoţii, îl întrerupse pe maior

Achilina, care captată de expunere uitase că se află în stare de leşin.

— Întrebarea dumneavoastră este cât se poate de logică. Regret că anumite secrete profesionale mă împiedică să-i ofer un răspuns tot atât de logic. Raţiuni, a căror natură ar fi greu de expus în câteva fraze, mă constrâng, dacă nu să cedez, despre aşa ceva nu poate fi vorba, să adopt tactica asediului. Poate, pe undeva, şi pentru că violenţa, impunerea adevărului cu forţa, îmi repugnă. Ca om. Prin urmare, mă văd silit să-mi iau permisiunea ca în zilele următoare, pe câţiva, dintre cei de faţă, să-i mai deranjez. Fie cu întrebări, fie altfel. În consecinţă, vă recomand să nu părăsiţi localitatea, să fiţi cât se poate de atenţi la tot ce vi se întâmplă, dar mai ales, vă atrag atenţia, ca atunci când va trebui să stăm de vorbă, s-ar putea şi să nu mai stăm, să vă hotărâţi să fiţi mai sinceri. Numai astfel mă veţi ajuta să-l arestez pe cel vinovat de moartea profesorului. Şi cred că toată lumea doreşte acest lucru.

Un nou murmur umplu încăperea ca foşnetul subţire al frunzelor atinse de vânt. Dacă el însemna aprobare sau dezaprobare era greu de precizat şi Mitran Bunea nu căută să-l înţeleagă. Făcu un semn cu mâna şi Olimp ghici că „şedinţa” luase sfârşit. Nu se înşelase, doarece, Mitran Bunea deosebit de politicos anunţă:

— Şi cu aceasta, mica noastră şedinţă a luat sfârşit. Poftă bună, domnilor!

Încet, ezitând, grupul se puse în mişcare. Nelson era contrariat că prezenţa lui nu fusese luată prea serios în

seamă; Agripin era dezorientat şi grăbit spre a găsi un loc mai potrivit ca s-o calmeze pe Achilina. Pe Dora Melinte maiorul o strigă, tocmai când ajunsese în dreptul uşii:

— Domnişoară Dora, o clipă, vă rog!

Fata nu răspunse, dar se opri. Era surprinsă.

— M-ar interesa ce gânduri aveţi pentru zilele următoare. Veţi fi foarte ocupată? Mă gândesc...

— Ştiţi...

— Ştiu, mi-a spus Olimp (şi arătă spre contabil) că vă pregătiţi de nuntă. De asta v-am şi întrebat.

— Sinceră să fiu, nu-mi dau seama de rostul întrebării, ripostă Dora.

— Voiam să vă rog ca mâine, după masă, bineînţeles dacă nu vă deranjează, să petreceţi două-trei ore în compania văduvei lui Neagu Blebea. Mâine trebuie să vină, da?

— Pe la orele patru după masă, spuse Olimp.

— Deci, să zicem, domnişoară, – se întoarse Bunea spre Dora Melinte – o veţi aştepta la gară şi veţi veni cu ea la hotel. Vă veţi întreţine măcar o jumătate de oră. Trebuie să înţelegeţi. O femeie bătrână, care vine într-un oraş străin... Şi nu vine într-o călătorie de agrement.

— Aş fi preferat...

— Nu, vă rog mult, insistă Bunea Dacă v-am ales pe dumneavoastră, înseamnă că m-am gândit bine. Văduva victimei, cu siguranţă este o femeie cultivată şi dumneavoastră...

— Mă rog, spuse mai mult de formă Dora.

— Atunci e-n ordine! Poftă bună!

*

— Îmi dai voie să te conduc?

— Cu o condiţie: să nu mă bâzâi cu întrebări. Îmi ajunge. Până aici!

Mitran Bunea duse mâna până-n dreptul gâtului, sub bărbie. Ştia că lui Olimp nu-i ardea de o plimbare, ci voia un prilej ca să-l poată trage de limbă. „Trebuie să fie tare dezorientat” îsi mai zise si se gândi, că la urma urmei, n-ar strica să accepte: „Cu siguranţă n-o să mă conducă pe jos”.

Şi, într-adevăr, peste o jumătate de oră Volga Trustului „Albamont” cobora pe bulevardul Dăruirii totale. Nu în viteză, domol. Ca la promenadă. Era o zi frumoasă de primăvară şi de parbriz se izbeau tot felul le musculiţe. De pe marginea trotuarului, din dreapta, crengile mari ale castanilor uriaşi aproape atingeau capota. Pe bancheta din spate, Olimp Caramfil şi Mitran Bunea, tăcuţi, urmăreau cu fascinaţie spectacolul străzii. Se simţeau reconfortaţi.

— Ciudat! făcu Olimp, ca într-o doară.

— Nu văd nimic ciudat. Duminică, lumea se plimbă, e veselă. Pe o vreme ca asta cel mai bun lucru este să te plimbi în voie, liber, fără nicio obligaţie, îi răspunse maiorul.

— Liber este şi asasinul lui Blebea.

— Deocamdată!

— Jocul tău mă depăşeşte. Îl ai în mână şi-l laşi să-şi vadă de treabă. Ce urmăreşti?

— Ce urmăresc? Aminteşte-ţi că tu mi-ai spus povestea cu raţele sălbatice. Nu m-ai sfătuit chiar tu să nu fac „bum“?

— Alta era situaţia.

— Care alta? Poţi tu să spui fără niciun risc, fără să tenşeli, că Paulete Stamatin este criminalul?

— Există dovezi.

— Care dovezi? Sunt oare atât de inatacabile ca să-mi dea, dreptul să mă leg de om? Să-l acuz în mod deschis?

— Nu mi-ai arătat, chiar tu, dosarul?

— Dosarul! Cel mai şubred argument. Pot spune că pledează împotrivă. Până la descoperirea lui începusem să-l suspectez şi eu pe Paulete. Acum însă...

Maşina frână brusc. În faţă un marcaj pentru pietoni. Un grup de elevi, neatenţi sau jucându-se, intrară direct în botul maşinii. Şoferul deschise portiera şi-i înjură. Incidentul îi aduse maiorului aminte de Taunus.

— Foarte multă lume judecă la fel ca tine. Şi e normal. Paulete este, pentru toată lumea, asasinul prezumtiv. Un amănunt care nu se poate să-i fi scăpat adevăratului asasin.

— Te încăpăţânezi să-l consideri pe Paulete nevinovat ca un miel?

— Ca un miel nu. Inginerul nu mai are de mult candoarea mieluşeilor albi, zburdând primăvara pe o câmpie verde. Îşi are şi el păcatele lui. Partea lui de vină.

Îşi va primi porţia fără nicio grijă. Dar s-au petrecut lucruri de care nu poate fi acuzat.

— Ce anume?

— Nu l-a atacat el pe Veniamin Pomadă. Nu-l văd în stare.

— Unul care omoară, este în stare de orice după aia.

— Nu totdeauna.

— Dar când o face cu premeditare, cu sânge rece, da.

— Bine. Presupunem că tot el l-ar fi atacat pe Veniamin. În ce scop? E de la sine înţeles: spre a-1 împiedica să ne predea filmul cu fotografiile de la locul crimei. De acord. Interpretarea lor ne-ar fi scutit de câteva ore de investigaţii ulterioare. I-a luat filmul şi gata. Ţi-o spun, însă, în particular: un asasin de nivelul său, cu inteligenţa sa, n-ar fi riscat să se descopere numai pentru atâta lucru. Nici n-ar fi omorât încă un om. Căci, dacă se întâmpla ca Veniamin să-l surprindă, nu mai exista altă soluţie decât moartea. Nu e Paulete atât de prost. E vorba de altă mână, alt stil. Şi dealtfel era la gară în timpul acesta.

— Degeaba. Nu mă poţi convinge, conchise Olimp.

— Nici eu nu pot fi convins că lui Paulete i-ar fi căşunat să-şi pună singur flori, tratate cu narcotic. Un tip procedând aşa dă dovadă de perversiune. E absurd. Toate datele arată că nu e vorba de o crimă absurdă. A existat un motiv, se prea poate ca profesorul să nu fi venit la Albamont numai din pricina festivalului, nu părea ahtiat după muzică.

— Şi dacă nu Paulete, cine? Emoţia lui Olimp răzbătu până în voce făcând-o să tremure uşor.

— E greu de spus.

— De bună seamă bănui pe cineva.

— Poate.

— Se poate ghici. De vreme ce-ai spus „criminalul se află printre noi“ îşi aminti Olimp. Folosind metoda excluderii, îi pot ghici numele. Doar nu cumva o fi Nelson, majordomul? râse.

— Nu.

— Agripin?

— Nu.

— Dora Melinte?

— Nu.

— Zina?

— Nu.

—Achilina Iorest?

— Nu.

— Paulete?

— Ţi-am spus doar care e opinia mea în legătură cu Paulete. Ce mă tot aia la cap cu Paulete! să răsti Bunea.

— Atunci, e bună, frate! Nu găseşti pe nimeni. Că nu e niciun asasin. Duhul sfânt din ceruri s-a pogorât şi a luat la sine sufletul profesorului. Ca dovadă, doamne, parcă moartea singură n-ar fi fost o dovadă, a lăsat şi-un cuţit. Nu oricum. Ci înfipt în spatele lui Blebea. Bunăă! Hă, hă, hă!

Deodată faţa lui Olimp încremeni. Râsul i se stinse într-un rânjet. Parc-ar fi suferit de un atac instantaneu de tetanos. Cum stătea cu umerii cufundaţi adânc în muşamaua banchetei, cu râsul său prostesc, îngheţat, semăna leit cu un tip atins de risus sardonicus.

— Ţi-e rău? Opreşte! strigă Bunea şoferului.

— Nu, făcu Olimp.

— Hai, domnule, spune ţi-e rău? Ce dracul! Bunea vârî mâna în buzunar şi începu să caute înfrigurat pacheţelul cu antinevralgice.

— Nu-i nevoie, lasă, lasă. Faţa lui Olimp începu să-şi recâştige culoarea iniţială şi contabilul repeta într-una: „Lasă, lasă“.

— O criză? De la ficat?

— Ascultă, frate.

— Ascult.

— Nu crezi că-i prea de tot? gâfâi Olimp.

— Ce să fie?

— Chestia cu „ucigaşul se află printre noi“.

— Sper că nu suferi şi tu de inimă ca Achilina? zâmbi Bunea.

— Nu-i de râs, şuieră Olimp.

— Am zis că-i de râs?

— Nu. Dar am făcut o socoteală. De vreme ce-ai spus că asasinul se află printre noi, pot să-i rostesc numele, iar eu acum ţi-am spus o adevărată listă de nume, înseamnă că l-am omis tocmai pe cel al asasinului.

— Bineînţeles.

— Află că un singur nume a rămas nerostit. Al meu. Eu mă aflam acolo printre voi. Şi eu eram, după judecata ta, asasinul. Iată că am trăit s-o văd şi pe asta. Să ajung criminal.

— Da, aprobă Bunea. Eşti un asasin. Un asasin pentru că mă asasinezi, acum, pe mine cu aiureli şi istericale. Eşti obosit, amice. Ai nevoie de un somn bun. Ca şi mine.

Maşina frână şi se opri. Ajunseră pe strada Iasomiei la numărul zece A. Casa în care locuia Mitran Bunea, aproape de periferie, tip vechi. De dincolo de gardul de scânduri, uşor ofilite de căldura amiezii, se legănau în ronduri reginele nopţii. Vederea lor declanşă în maior o acută stare de toropeală. Toată oboseala strânsă în frâu până atunci, începu să-şi dea arama pe faţă. Bunea sări din maşină şi trânti portiera, strigându-i lui Olimp:

— Şi eu sunt frânt. La revedere. Mâine dacă e ceva sună-mă. Dorei spune-i s-o aştepte, la gară, pe soţia lui Blebea.

În vreme ce Volga manevra pentru întoarcere, Mitran Bunea urmărit de privirile obosite ale lui Olimp, dispăru printre flori, ca îmbrăţişat de lalelele galbene şi reginele nopţii...

Partea a doua:

ZÂMBETUL FEMEILOR ARE CULOAREA RUJULUI

I

Luni dimineaţa. Ora opt şi jumătate. Ceasornicul electric din biroul maiorului drămuie timpul, măcinându-l ca o morişcă. Încăperea are un aer festiv.

Celor patru studenţi atmosfera li se păru total deplasată pentru un loc unde se iau interogatorii, se elaborează capete de acuzare împotriva răufăcătorilor. Paula Amfian, fire conştiincioasă, se străduia să noteze – din exces de zel – cuvânt cu cuvânt. Carnetul ţinut pe genunchi, într-o poziţie destul de incomodă îi aluneca şi în efortul disperat de a-l împiedica să atingă podeaua, Paula îl înghiontea fără voie, de fiecare dată, pe Severin Mavru. Mai puţin interesat, acesta (toată povestea cu Paulete Stamatin şi cu cadavrul din camera treisprezece i se părea duioasă ca un compot de pepene galben şi tot atât de verosimilă ca şi flecărelile despre limbajul articulat al delfinilor), se gândea la o soluţie cât mai agreabilă ca pe viitor să evite măcar orele de dimineaţă. Nici la cursuri nu-i prea plăcea să meargă cu noaptea-n cap. Doar Doru Măduţă şi Renel Schmidt, participau mai activ, clătinând din cap sau făcând ochii mari atunci când Bunea, pentru a le capta atenţia, recurgea la vreun suspense:

— Faptele sunt acestea. Până acum şi în mare, desigur. Mitran Bunea renunţase la orice protocol.

Găsise nimerit să le povestească studenţilor toate întâmplările prin care trecuse în ultimele douăsprezece ore. Vom proceda, rosti el sub formă de încheiere, aşa cum ne-am propus. Aici aveţi dosarul. Cel neoficial, bineînţeles. L-am alcătuit azi-noapte, am bătut la maşină principalele indicii şi aparenţe care v-ar putea interesa. Dar vă atrag încă o dată atenţia, datele nu depăşesc valoarea unei naraţiuni. Deşi le-am transcris cât mai fidel. Am inclus şi opiniile mele şi ale celorlalţi. Pot servi ca jaloane orientative. Numai atât. Mi-am promis ca dosarul acuzării, cel oficial, să-l alcătuim aici, împreună. Avem atât eu cât şi dumneavoastră, fiecare în parte, şanse egale de-a pune mâna pe ucigaş. Să vedem cine-l descoperă. Nu vi se pare interesant?

— Ca la „Drumeţii veseli“ îi şopti Severin Paulei mai mult într-un fel de băşcălie, deşi ideea îl tenta. Mitran Bunea prinse replica:

— De ce nu? Un joc serios, subordonat unui scop nobil este de zece ori preferabil unei munci de rutină, făcută numai cu gândul la chenzină. Funcţionarismul mărunt ucide inteligenţa. Retează aripile păsării numită cutezanţă.

— Există un dezavantaj, tovarăşe maior, sări Măduţă.

— Anume?

— Mă gândesc la primul care va vorbi. O să ne ia toate argumentele şi...

— Nu fi disperat. Tot practică o să facem şi după aceea, îl apostrofă, sceptic, Mavru.

Ceasornicul electric ţăcăni scurt. Ora zece. Mitran Bunea se văzu pus în încurcătură: „Trebuie să găsesc un catalizator. Un stimulent. Ceva care să-i antreneze cu toată fiinţa. Să instituie un fel de premiu. Ceva care să transforme jocul în realitate, în adevăr“, raţionă şi se întoarse preocupat spre studenţi.

— Am avut în vedere şi un aspect care, sunt convins, nu vă va rămâne indiferent. Voi încerca să obţin permisiunea şefului de a lua legătură cu decanatul facultăţii şi împreună să instituim o recompensă: acela dintre dumneavoastră care în urma unor deducţii logice, inatacabile, valorificând înlănţuirea anumitor elemente, analizând indiciile, interpretându-le şi folosind, se-nţelege, şi datele ce vor apare pe parcurs, va reuşi să-l descopere pe asasinul inginerului Neagu Blebea acela, repet, nu va lua numai nota zece la practică, dar va fi scutit de ultimele două săptămâni. Un fel de „cointeresare materială“ cum s-ar spune: Eu îi zic PREMIU.

— Ooo, dar speraţi să-l obţineţi? Ar fi... oftă visătoare Paula Amfian, pentru că în acea clipă, pereţii biroului se volatilizaseră ca o ceaţă lăptoasă prin care se desluşea conturul întins şi pustiu al plajei de la Vama Veche, locul de vacanţă al universitarilor clujeni.

— Sper. Şi mai sper să am şi cui îl... decerna, sublinie, cu ironie, maiorul. Apoi adăugă:

— Indiferent de rezultat, însă, vă asigur „jocul nostru“ va fi cât se poate de loial. V-am relatat absolut tot ce-am crezut că v-ar putea fi de folos în emiterea unor ipoteze

cât mai apropiate de adevăr. N-am ascuns nimic. Nu mi-am păstrat niciun secret, înlăturându-mi orice posibilitate de a mai interveni pe parcurs, spre a vă contrazice, uzitând de probe şi date care v-ar fi rămas străine, necunoscute. Altfel spus, toate cărţile sunt pe masă, la vedere. Să vedem cine are curajul să le aranjeze.

— Şi eu oare ziceam că practica trebuie să fie o plictiseală! se entuziasmă Doru Măduţă sărind în sus de parcă s-ar fi aşezat pe un scaun plin de pioneze.

— Să trecem cât mai grabnic la treabă, deveni nerăbdător şi Severin Mavru cu gândul la „premiul" instituit.

— O clipă, o clipă, temperă Bunea spiritele. Jocul, de orice natură ar fi, trebuie să fie echitabil din toate punctele de vedere. Aşa sunt jocurile, în general, chiar dacă pe copii nu-i interesează niciodată avantajul sau dezavantajul. Pentru ei numai jocul trebuie să fie frumos şi adevărat. O lege pe care n-o putem ignora nici noi.

Şi spre a-şi ilustra afirmaţia, Bunea, urmărit de privirile curioase ale celor patru, luă o coală de hârtie, o împături o dată şi încă o dată. Pe urmă o tăie şi obţinu patru bileţele. Pe fiecare dintre ele scrise un număr. Pe urmă o strigă pe Paula.

— Te rog pe dumneata! Va trebui să tragi un bilet. Cel al cărui nume va ieşi primul, va începe. Va sparge gheaţa, glumi, fără inspiraţie maiorul. Şi tot aşa în ordine. De acord?

— Daaaa!

— Cine-i pentru, cine-i împotrivă, cine se abţine? mai spuse Bunea, fără rost desigur, deoarece Paula Amfian se şi apropiase de masă, dar de data aceasta gluma fu bine primită de studenţi, iar atmosfera deveni familiară.

Paula Amfian ridică un bilet. În birou se lăsase tăcere deplină. Numai câteva clipe. Paula desfăcu hârtia şi, cu intonaţie, ca un prezentator care anunţă o vedetă, citi:

— Severin Mavru!

— V-am spus eu, v-am spus, se îngâmfă Mavru. Îmi surâde destinul...

— Propun, se amestecă Renel, să nu se mai tragă şi celelalte bilete. Ne vom spune părerea, fiecare, după cum se va ivi cazul, după cum vom fi sau nu de acord cu ipoteza vorbitorului.

— E bine gândit, fu de părere Bunea. Scutim timp, apoi...

Uşa biroului se deschise şi intră Rodica Vertebră:

— Tovarăşe Mitran, vă cheamă şeful. Ceva urgent!

— Bine, bine. Imediat, o asigură Bunea, enervat puţin din cauza neprevăzutului. Dumneata mai uită-te încă o dată peste dosar, îi întinse lui Mavru, înainte de a ieşi, colile scrise peste noapte. O adevărată povestire a cazului de la „Albamont“, o schiţă a tuturor întâmplărilor care sub condeiul lui Mitran Bunea, se înlănţuiseră alert, cantr-o naraţiune poliţistă, nu lipsite de unele calităţi literare.

*

Colonelul era un tip în vârstă, dar nu bătrân. Receptiv la nou, bun spirit organizatoric, manifesta dispreţ pentru orice i se părea o abatere de la normele metodologice ale investigaţiei ştiinţifice. Nu era în asta lipsă de imaginaţie sau fantezie. Mai degrabă spiritul de prudenţă al unui om cu picioarele pe pământ. Lui Mitran Bunea îi accepta uneori „ingeniozitatea" nu dintr-o slăbiciune pentru el, ci pentru că metodele lui reuşeau, mai întotdeauna, să ajungă la un rezultat bun. Cu toate acestea, de cum intră îl şi luă în focuri:

— Iar faci pe Maigret, tinere? Bunea se simţi jenat din pricina epitetului. Ştia foarte bine că nu mai este ceea ce se poate numi, în mod curent „tânăr". Reacţionă calm.

— Vă rog să-mi permiteţi...

— Nu-ţi permit nimic. Ce să-ţi mai permit? Nu acum, alaltăieri seara trebuia să-mi ceri permisiunea. Cu ce drept te-ai angajat în cazul de la Albamont?

— Ştiţi, deci?

— Ba bine că nu. Tot oraşul ştie.

— Oraşul ăsta totdeauna ştie, îşi permise Bunea o reflecţie. V-aş spune eu ceva, dar...

— Dar ce? Crezi că nu ştiu ce vrei să-mi spui? Iar bancul ăla prost: Cică faci un pârţ la un capăt al străzii şi se aude în celălalt.

— Chiar aşa, remarcă Bunea.

— Las-o baltă, dădu cu mâna a lehamite. Mai sunt şi din ăia care au vată în urechi şi ochii legaţi.

— Or fi, da...

— Sunt ascultă-mă pe mine, şi sunt destui. Treaba lor. Mă doare numai că şi unii dintre oamenii mei au ochii şi urechile astupate.

— Poftiţi?

— Nu poftesc nimic. Vreau să spun că mă aşteptam să-mi raportezi că l-ai arestat pe individ, sau, te pomeneşti că nu i-ai dat de urmă.

— De urme da, nu şi de asasin.

— Chiar nu ştii cine e?

— Nu, încă.

— Nici nu bănui?

— Bănui, dar n-am dovezi suficiente. Mai bine spus nu sunt edificat asupra lor.

— Nu eşti „edificat”? N-ai „dovezi”! Bravo! Ţi-am spus eu. Mai sunt şi oameni cu ochii legaţi.

— Nu-mi dau seama la ce vă referiţi.

— Uită-te aici şi o să înţelegi! Colonelul îi întinse un dosar. Ai dovezile, spuse.

— Au venit?

— Da, de la medicul legist şi opinia sergenţilor Corciu şi Boacă.

— Înseamnă că... se fâstâci Bunea.

— Înseamnă că e... Aşa presupune toată lumea. Inginerul a decedat la cincisprezece şi treizeci.

Amprentele de pe pumnal aparţin colegului său de cameră, zi-i pe nume.

— Paulete...

—Da, Paulete Stamatin. E şi o hârtie de douăzeci şi cinci la dosar. Tot cu amprentele lui. Mai există şi câteva amprente neidentificate. Dar nu cred să aibă importanţă. Mai vrei ceva?

— Aş dori, dacă se poate, începu Bunea... Colonelul nu păru dispus să-l asculte. Dar nu-l tratã nici cu refuz.

— Bine, te-nţeleg, îi răspunse, Ai încă patruzeci şi opt de ore ca să te „edifici". La revedere.

— Vă mulţumesc, se înclină Bunea şi, luând dosarul, se îndreptă spre uşă, cu capul în pământ, ca un om urmărit de ghinion.

*

— Mai avem încă un rezultat! Două, le aduse Bunea la cunoştinţă studenţilor şi îi întinse lui Severin Mavru şi noul dosar, cel oficial pe care-i-l înmânase şeful. În birou se lăsă iar liniştea, nu se auzeau decât impulsurile ritmice ale ceasornicului şi foşnetele filelor întoarse de Mavru. Mitran Bunea se instală la birou, îngândurat, cu fruntea sprijinită de podurile palmelor. Aştepta cu nerăbdare intervenţia studentului,. Aşa cum numai înotătorul epuizat aşteaptă colacul de salvare. La acea oră Mitran Bunea plutea pe o mare de pesimism. Valuri cenuşii ca de plumb, propriile sale gânduri, îl legănau amenințându-l

neprietenoase, din toate părţile, întunecându-i perspectiva. De aceea când Severin Mavru se ridică, Mitran Bunea se simţi, nu ca în al nouălea cer, dar înviorat. „Indiferent de părerea pe care o va formula, gândi scrutându-şi interlocutorul prin lentilele groase ale ochelarilor, el mă va obliga să ies din amorţeala care m-a cuprins. Fie şi numai pentru a accepta sau respinge o ipoteză“.

— Mă tem, fură primele cuvinte-rostite de student, că sunt pus în situaţia de a nu-mi aduce nicio contribuţie efectivă la elucidarea „cazului de la Albamont“, cum l-am numit eu.

Se opri câteva secunde rotindu-şi privirea peste cei prezenţi, uimit, de nedumerirea pe care o descoperi întipărită pe feţele lor, apoi continuă:

— Doar lucrurile sunt atât de evidente încât nu-mi rămâne decât să rostesc numele asasinului. Un asasin pe care de-acuma, îl ştie toată lumea.

— Sunteţi atât de sigur, stimate coleg! interveni maiorul surâzând cu îngăduinţă.

— Vai! dar nu mai există, cred, niciun dubiu. Ne aflăm în faţa unei crime premeditate, gândită minuţios, astfel încât noi să nu putem formula niciun capăt de acuzare împotriva criminalului. Alibiul său este perfect cu atât mai mult cu cât pare nearanjat, chiar atacabil, într-un anume fel. Spun „într-un anume fel“ – sublinie printr-o intonaţie aparte Severin Mavru – pentru că deşi crima părea să fie perfectă, ceea ce a dat peste cap toate planurile asasinului

a fost şi de data aceasta *întâmplarea, neprevăzutul,* un fapt fără importanţă, dar care verifica încă o dată adevărul zicalei că „buturuga mică răstoarnă carul mare“.

— Ascultă, Mavrule, ce-ar fi să vorbeşti mai pe-nţeles? Nu mai pricep o iotă, se tângui Doru Măduţă şi, într-adevăr, cutele care i se strânseră pe frunte trădau efortul pe care-l depunea pentru a-şi urmări colegul.

— Da, ai dreptate, am cam început să deviez, recunoscu Severin Mavru. Cred că trebuie să pornim de la ora la care a fost comisă crima. Avem vreun motiv să ne îndoim asupra ei?

— Nu ne dă dreptul concluzia medicului legist, precizează maiorul.

— Întocmai, se bucură Mavru. Ei, şi cu toate acestea trebuie să recunoaştem, privirea studentului căuta cu insistenţă ochii lui Mitran Bunea, că trei şi jumătate după amiază este o oră nu tocmai potrivită pentru asasinate. Sunt orele de digestie, orele la care faptele de înalt consum nervos ne sunt nouă, oamenilor, mai peste mână. Am convingerea că o situaţie statistică asupra orelor la care se înfăptuiesc marile crime, ar exclude intervalul de timp, imediat următor mesei de prânz. Ştiţi din ce motiv a ales, totuşi, asasinul lui Neagu Blebea această oră?

— Nu, răspunse maiorul, bănuim, însă, continuă vorbind în numele tuturor, că dumneavoastră sunteţi pe deplin edificat.

— Nu şi-a ales-o...

— Acum ori e laie ori bălaie, ori şi-a ales-o ori nu, deveni şi mai contrariat Doru Măduţă stăpânit de o şi mai puternică stare de derută.

— Vreau să spun că nu şi-a ales-o el, se corectă Severin Mavru, ci a fost obligat să şi-o aleagă. Pentru că se ivise fără să prevadă momentul cel mai potrivit. După cum declara Zina Evsevie, nu văd de ce am pune la îndoială declaraţia ei, la ora trei Neagu Blebea se afla în hol însoţit de o femeie şi, vă rog să mă urmăriţi cu atenţie pentru că mă voi referi la elementul principal de care trebuie să ne servim în descurcarea iţelor, asupra lui se afla CHEIA. Ce a făcut Neagu Blebea cu cheia? Ştim cu toţii, tot din declaraţia Zinei Evsevie. A trimis-o la recepţie prin lift-boy. Asasinul se afla în acel moment în apropiere. A asistat cu alte cuvinte la scenă. Şi când a văzut cum profesorul îi dă lift-boy-ului cheia a avut o tresărire. Inspiraţia de moment. L-a rugat pe băiatul de la lift să-l conducă până sus sub pretextul că a uitat ceva în cameră. Ajuns sus, după ce a deschis uşa, a trimis imediat cheia tot prin băiatul de la lift la recepţie şi astfel cheia a ajuns în câteva minute exact acolo unde o trimisese Neagu Blebea, doar că în acest scurt timp folosindu-se de aceeaşi cheie, asasinul s-a introdus în cameră unde l-a aşteptat pe profesor. Cine putea executa o asemenea manevră fără ca să dea de bănuit, fără ca faptul să depăşească limita obişnuitului? Un singur om şi numele lui este Paulete Stamatin,

Toţi, Paula, Măduţă, Renel Schmidt răsuflară uşuraţi. Argumentele lui Severin Mavru li se părură inatacabile.

II.

— Totul e bine până aici, rosti calm, fără să ridice tonul, Mitran Bunea. Puteţi să-mi spuneţi, e o întrebare pe care am mai pus-o şi altora, ce l-a determinat pe Paulete să ucidă?

— Ce l-a determinat? Mai avem dreptul să ne întrebăm „ce l-a determinat?" când mobilul crimei se află în faţa noastră? Acolo, pe masa dumneavoastră, arătă Mavru dosarul cu studiu semnat de Neagu Blebea.

— Cusut cu aţă albă, se amestecă Paula Amfian pe care expunerea lui Severin Mavru, se vedea clar, nu reuşise s-o convingă întru totul. Nimeni pe lumea asta nu va putea să mă oblige a crede, se explică ea, că Paulete Stamatin l-a ucis pe Neagu Blebea, doar pentru un, studiu pe care şi aşa l-a predat miliţiei.

— Lovitură de teatru, replică Mavru.

— Tot nu pricep...

— Nici nu m-aşteptam, fetiţo! Vreau să-ţi spun numai că vinovăţia lui Paulete Stamatin este clară ca lumina zilei. Puţin mă interesează că tipul, ros de cine ştie ce îndoieli sau chinuit ulterior de coşmaruri, a dus studiul respectiv

şi l-a predat la miliţie. El a mai şi pozat în victimă inventând nişte poveşti incredibile cu fantoma lui Neagu Blebea. De ce? Ca să ne înduioşeze, să ne oblige a-l considera un înger nevinovat. Există însă, dovezi de necontestat şi acestea sunt amprentele de pe unele din corpurile delicte şi în special de pe arma crimei: cuţitul pe care, aşa cum a reieşit în urma analizei dactiloscopice, se văd clar amprentele lui Paulete Stamatin.

Severin Mavru păşi câţiva paşi apropiindu-se de biroul lui Mitran Bunea luă dosarul adus cu intenţia să citească, pentru toţi, cu voce tare, textul analizei dactiloscopice. Fu întrerupt de Renel Schmidt, pe care disputa dintre Paula şi Severin reuşise să-l captiveze, inspirându-l.

— Poate n-ar fi rău să ne explici, spuse, cum trebuie să înţelegem că deşi, după cum spuneai, ne aflăm în faţa unei crime premeditate, asasinul a omis totuşi lucruri atât de elementare? De ce nu şi-a şters amprentele sau de ce a lăsat cuţitul la locul asasinatului? Cum – după ce, exact aşa cum ai remarcat, îşi construise un alibi perfect s-a vârât singur în gura lupului? Adică s-a dus personal după geamantan la gară, deşi se ştie că natura l-a înzestrat cu un semn particular deosebit de evident, mă refer la negul de pe nas, care nu se putea să-i rămână neobservat nici funcţionarului de la ghişeul de bagaje? Cum?

Severin Mavru nu prevăzuse aceste reacţii ale colegilor săi. Întrebările îl dezumflaseră ca pe-o gogoaşă împunsă cu ace de gămălie. Încerca totuşi să le facă faţă onorabil, deşi îşi dădea seama că nu avea argumente:

— V-am mai spus. Povestea cu buturuga mică. Totul a fost prevăzut în afară de ora crimei şi modul concret de înfăptuire. Faptul că asasinul s-a lăsat pradă unei inspiraţii de moment, l-a făcut să se fâstâcească, Pe urmă şi-a pierdut capul, ce mai...

Replicile se întretăiau ca floretele într-o sală de antrenamente la scrimă. Faţă de atmosfera gălăgioasă care se instaurase în biroul său, maiorul se afla în situaţia ucenicului vrăjitor. Era convins că-i va veni destul de greu să tempereze, frenezia care-i cuprinsese pe studenţi. Întâi se mulţumise să rămână pe post de spectator, apoi se retrase în sine. Încerca să-şi reamintească reacţia lui Paulete Stamatin cu două zile-nainte, sâmbătă seara când intraseră, împreună, pentru prima dată în camera de la Albamont. Îşi aduse aminte de mănuşile de plastic pe care le descoperise jos, lângă dulapul din încăpere. La câţiva metri de patul unde se afla cadavrul profesorului. Cum şi de unde ajunseseră ele acolo? Dacă, într-adevăr, Paulete îl asasinase pe Blebea, de ce oare o făcuse folosindu-se tocmai de nişte mănuşi, de femeie? Şi dacă se folosise de mănuşi, prin ce mister, pe mânerul cuţitului se imprimaseră amprentele sale?

Oricât se frământa îi venea greu să răspundă acestor întrebări, cum îi era, de asemenea, greu să-l scoată, cu hotărâre, pe Paulete Stamatin din cauză. „Nu, nu, ar fi împotriva evidenţei, îşi zise. Toate dovezile de până acum, conduc spre el. Şi tocmai de aici trebuie pornit. Adică păstrându-mi convingerea că Paulete n-avea niciun temei

să-l suprime pe profesor, mai mult, că n-ar fi fost capabil de un asemenea gest, să încerc să lămuresc ce se ascunde după această poveste atât de bogat ilustrată în defavoarea lui Stamatin”.

În acel moment atenţia îi fu atrasă de o nouă ipoteză pe care-o propunea Severin Mavru. Înfierbântat, studentul improvizase o expunere psihanalitica, străduindu-se să evidenţieze perversiunea sufletească a asasinului Paulete Stamatin, care - după opinia vorbitorului - spre a se disculpa ar fi recurs şi la tertipul cu „narcotizarea florilor de liliac“. „Ca să insinueze existenţa – unei alt asasin“! sublinie studentul.

Şi pentru că un asemenea surplus de fantezie i se păru cu totul deplasat se decise să intervină:

— Se poate explica în acest mod şi incidentul cu Taunus-ul? îl întrerupse el pe Mavru.

— Simplă întâmplare! O întâmplare fericită pentru asasin.

— Altă problemă: de unde ştia Paulete că Neagu Blebea se preocupa de o invenţie similară?

— Au discutat împreună. Mai mult ca sigur.

— Nu e exclus.

— Ei vedeţi?! Severin Mavru privi triumfător spre masa maiorului şi se pregăti sa se aşeze, convins că-l făcuse mat.

— Mai rămâne încă o enigmă, nu lipsită de importanţă, dacă ne gândim bine. Bunea se întrerupse şi tuşi sec, ca să atragă atenţia tuturor. De ce inginerul Neagu Blebea a venit în M., care a fost adevăratul scop al deplasării sale?

Festivalul, după cum a reieşit ulterior, a fost un simplu pretext. Tot o întâmplare? Prea multe întâmplări şi coincidenţe care rămân fără răspuns. Noi nu putem, n-avem dreptul să acuzăm un om fără a lămuri întregul complex de împrejurări, numai bazându-ne pe existenţa unor amprente. Oricât de inatacabilă ar părea o astfel de probă, oricâte indicii ar pleda pentru vinovăţia lui Paulete, omul nu recunoaşte. Cum îl obligăm se recunoască?

— Dar a recunoscut, îşi aminti Mavru.

— O declaraţie care nu poate fi luată în seamă. Sub impulsul momentului. Tipul e o fire emotivă, prin excelenţă. Îşi pierde cumpătul. A spus-o, numai gândindu-se că cineva l-ar învinovăţi...

Uşa grea a biroului se deschise şi în prag apăru Rodica Vertebră. Dactilografa schiţă un gest inutil, îşi trecu mâna dreaptă prin păr ca şi când şi-ar fi aranjat ţinuta, ceea ce îl determina pe maior să presupună că intervensise ceva neobişnuit.

— Te-am rugat să nu ne deranjezi, o întâmpină.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar...

— Bine, bine... Ce mai e?

— Un tip, se bâlbâii Rodica Vertebră.

— Un tip?!

— Un tip cu neg pe nas, zice că...

— Vorbim de lup şi lupul la uşă, li se adresă Mitran Bunea studenţilor şi ieşi, după dactilografă, în anticameră.

*

Paulete Stamatin se aşezase între timp pe canapeaua din faţa biroului dactilografei. La apariţia maiorului se ridică, schiţând un zâmbet stângaci.

— Vin de la spital, zise arătând cu mâna spre arcada, pansată acum cu un simplu plasture, şi m-am gândit să urc pe la dumneavoastră. Sper să nu vă-ncurc treburile...

— Mai mult decât le-ai încurcat până acum, în niciun caz, îi făcu Bunea semn să se aşeze şi îşi trase şi el un scaun în faţa banchetei ca să-l poată privi direct în faţă pe inginer.

— Ascultă, i se adresă, nu mai insist asupra poveştii cu geamantanul. Îmi vine destul de greu să înţeleg ce anume te-a determinat să alergi în miez de noapte la gară şi să ridici geamantanul profesorului spre a-l preda la miliţie.

— Ştiu cum să vă explic... Ar trebui să... Negul de pe nasul lui Paulete începu să vibreze.

— Lasă, lasă. Nu te osteni. Sunt lucruri mai importante de explicat.

— Ascult.

— E în interesul dumitale să-mi spui cu toată sinceritatea ce-ai făcut când, întorcându-te sus în cameră, ai dat peste cadavrul profesorului?

— V-am spus.

— Chiar nu te-ai apropiat de cadavru?!

— Nu!

— Şi cum ţi-ai dat seama că profesorul e mort?

—Credeţi că era atât de greu?! Cuţitul ăla monstruos din spatele său, sângele...

— Nu era un lac de sânge, puse maiorul capăt exagerărilor lui Paulete. Şi nici cuţitul nu era chiar atât de fioros. Probabil cu un cuţit asemănător ţi-ai tăiat şi dumneata cârnatul mâncat la prânz, în aceeaşi zi.

— Nu suport cârnatul.... Mă balonează şi-mi produce acizi, se strâmbă Paulete.

— Mă rog...

— Am mâncat friptură la tavă.

— Foarte bine. Asta nu te-a-mpiedicat ca în momentul în care ai descoperit cadavrul lui Blebea, să încerci, lucru de altfel normal, să-i smulgi cuţitul. Tentaţia primului ajutor, deşi trebuia să-ţi dai seama că...

— Dar, pentru dumnezeu, credeţi-mă, n-am...

— Şi-atunci cum îţi explici amprentele imprimate pe mânerul cuţitului.

— Nu ştiu. Nu mă interesează.

— Nu te interesează nici că analiza dactiloscopică a reuşit să le identifice. Ei află că amprentele îţi aparţin şi nu mi-ar fi greu să te acuz de uciderea inginerului Neagu Blebea. Ce-ai spune atunci? Cum ai explica amprentele?...

Paulete Stamatin se făcu mic. Lui Mitran Bunea îi fu teamă chiar că inginerul se va scufunda cu totul în tapiţeria înflorată a banchetei, dispărând pentru totdeauna printre arcurile şi iarba de mare dinăuntru...

— Nu ştiu, tocmai asta-i vedeţi, nu ştiu, nu pot...

Începuse să rostească vorbe fără noimă. Negul de pe nas i se aprinse, strălucea ca un licurici bizar, părul începuse a i se mişca electrizat, iar mâinile îi tremurau. Le întinse spre maior, căci se aştepta ca acesta să-i pună cătuşele.

— Eşti un papă-lapte! îi strigă Mitran Bunea îngreţoşat. Dar nu asta mă indispune, domnule Paulete, mă supără, domnule Paulete, faptul că eşti un mincinos.

Bunea îi întorsese spatele şi înainte de a intra în birou îi făcu dactilografei semn să-l invite pe tip să părăsească încăperea.

*

— Nu-i ăsta adevărul cum nu-s eu popă, medită Bunea cu voce tare, la modul neoficial, spre a le sugera studenţilor că avea de gând să pună capăt discuţiilor. Planurile sale se loviră de împotrivirea Paulei Amfian.

— Înţeleg! Cum de nu ne-am dat seama? Ştiu totul, ştiu cine-i asasinul, daţi-mi voie, izbucni împiedicându-l să-şi continue gândurile. La rândul său, Bunea se gândi că n-ar fi „pedagogic” să o respingă:

— Poftiţi, aveţi cuvântul, o încuraja, luându-şi locul la birou.

III.

Cu vocea gâtuită de emoţie, nu timidă, ci speriată pentru că fusese luată atât de repede în serios, Paula Amfian, îşi zise că n-are rost să ţină ascunse gândurile care începuseră s-o frământe:

— Ar trebui să începem prin a analiza cu minuţiozitate raporturile care s-au instituit între victimă şi toate persoanele care s-au învârtit în jurul ei înainte de comiterea crimei. Mă gândesc la un Olimp Caramfil, la un Agripin Roşunchis, sau la cele două femei Dora Melinte şi Achilina Iorest şi fireşte şi la Paulete. Să înţelegem raporturile simpatiei pe care fiecare în parte a manifestat-o faţă de profesor. Să vedem dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreun motiv să-l suprime, în cele din urmă, pe Neagu Blebea.

— Nu-i nevoie să faceţi portretul fiecăruia! îşi consultă Bunea ceasul, speriat de o asemenea perspectivă.

— Râdeţi de mine, se resemna Paula şi ochii i se umeziră bine. N-aveţi decât. Paulete Stamatin nu este asasinul. Nu poate fi. Un om ca el...

— Sper că nu sunteţi adepta teoriei asasinului înnăscut? maiorul o trata pe Paula cu interes. Poate şi de aceea pentru că, în sfârşit, se ivise cineva care nu-l suspecta pe Paulete.

— Nici n-am intenţia. Dar din ce ne-aţi povestit dumneavoastră, Paula se lăsă cuprinsă de o nouă stare frenetică, am reuşit să schiţez un portret aproximativ al omului Paulete. E un tip simpatic. Blând. Acestea nu sunt argumente, îmi veţi răspunde. Faptele contează. Ei bine, faptele şi probele nu trebuiesc, după opinia mea, luate ca atare. Ci interpretate după credinţa şi convingerea anchetatorului al cărui fler este mai presus de influenţe. Mi-am notat câteva indicii: situaţia descoperită a lui Paulete, lipsa lui de orice alibi, frica lui cu totul anormală, imixtiunea nelegală şi fără vreo aprobare prealabilă în anchetă, mă refer la ridicarea geamantanului de la oficiul de bagaje şi sustragerea lucrării, cât şi, desigur, mult neîndoielnica probă: amprentele. Dumneavoastră nu vedeţi cât sunt de inexpresive? Unul singur rezistă. Ceea ce mă face să cred că celelalte au fost aranjate, măsluite, ca să se potrivească omului nepractic, vietăţii vulnerabile care e Paulete.

— Şi care e indiciu mai demn de încredere? aţi spus că există unul singur.

Paula se simţi flatată de atenţia maiorului:

— Da există. L-a expus mai pe larg şi colegul meu Mavru. Nu-l mai dezvolt. Dar e greu de explicat ce resorturi au stat la baza unui gest atât de stupid.

— La ce vă referiţi?

— De ce s-o fi dus Paulete în gară, după geamantanul victimei? De ce i-a trebuit să inventeze povestea cu fantoma şi ce l-a determinat să sustragă lucrarea lui

Neagu Blebea? Nu pot răspunde. Dar am convingerea că nu Paulete, ci altcineva este asasinul.

— Dar cine, domnişoară?

— Nu ştiu.

Neputincioasă, braţele fetei alunecară în jos ca două aripi obosite:

— Nu-i ştiu numele, se scuză încă o dată. Dar mirosul şi urma asasinului se prelungesc peste tot. Paula clipi melancolică şi înainte de a-şi ocupa locul în fotoliu, murmură:

„Allongeant son ombre immense
Sur le monde et sur Paris
Quel est ce spectre aux yeux gris,
Qui surgit dans le silence“.

— Bun poet Desnos! se entuziasmă, emoţionat, maiorul. Pe urmă se hotărî să pună punct discuţiilor. Cel puţin pentru ziua aceea. Îşi dădu seama că pierduse destul timp în meditaţii inutile.

*

După plecarea studenţilor Mitran Bunea a chemat-o pe Rodica Vertebră:

— Fă-mi legătura cu Anton Negrea de la circulaţie.

— Cu locotenentul Negrea? Prezenţa studenţilor şi cochetăriile maiorului cu „tinerii aceia care numai

aptitudini juridice nu păreau să aibă“ – după cum remarcase ea – o derutase pe Rodica Vertebră.

— Unul e Negrea, la circulaţie, o puse Bunea la punct şi sper să nu-l fi făcut de alaltăieri până azi direct maior, deşi ar merita-o.

Îl aprecia mult pe locotenentul Anton Negrea şi toată lumea ştia că după un Avramescu sau Cerneag, şeful serviciului de evidenţă, de la circulaţie, ocupa locul al treilea la etaj, în inima lui Mitran Bunea. Nu mai trebuia insistat, deci, asupra bucuriei pe care a avut-o Bunea, şi în acea zi, auzind vocea de bas a lui Negrea, gata să spargă receptorul. Rodica Vertebră care se mai afla în birou a fost singura care a înregistrat intensitatea sentimentului trăit de maior şi s-a simţit şi ea mai bine împărtăşind fericirea şefului. Bunea îi povesti lui Anton Negrea întâmplarea petrecută cu o zi înainte, dimineaţa, în faţa hotelului Albamont, ciocnirea dintre Paulete şi un Taunus.

— Nu, mai mult n-am observat. N-am avut când. Dar era un tip vechi, culoare albă, cam hârbuit, încercă Bunea să schiţeze cât de cât, imaginea maşinii.

— L-aţi putea recunoaşte, se auzi, uşor ştearsă din cauza filtrării prin granulele de carbon, vocea lui Negrea.

— Dintr-o mie.

— Nu dintr-o mie, fu replica de la celălalt capăt al firului. În oraş există doar trei de tipul ăsta. Peste o clipă veţi avea numerele lor şi numele proprietarilor. Aşteptaţi la aparat.

Lui Bunea răgazul îi prinse bine. Ridică pistoletul brichetei şi „pac“ dădu foc ţigării pe care o morfolea cam de mult în colţul buzelor. Urmărind rotocoalele albastre ale firişoareior de fum, procurorul începu să „reevalueze” opiniile studenţilor. Ipoteza lui Mavru şi a Paulei. „Fata – îşi zise – nu-i lipsită de talent. Are o intuiţie grozavă. Păcat că-i prea visătoare şi incapabilă să sistematizeze informaţiile. Am spus eu că femeile sunt superioare bărbaţilor din punctul de vedere al intuiţiei. Poate datorită instinctului matern sau numai pentru că, oricâtă filosofie am face, femeia e mai aproape de animal decât bărbatul”. Şi de la această reflecţie, fără să vrea, gândurile îi zburară spre Achilina Iorest. Îi vedea ca în vis dantura puternică, albă, dezvelindu-se inocent şi fără prejudecăţi, aşa cum o văzuse şi aievea, numai cu două zile înainte, când prin luminator contemplase panorama holului, în timp ce Boacă şi Corciu îşi făceau datoria în camera treisprezece. Dar Achilina care apăruse acum în mintea maiorului era mai frumoasă şi mai tentantă decât cea din realitate. Zâmbea. Silueta ei graţioasă părea cuprinsă de un tremur fragil, apropiindu-se şi depărtându-se ca răsfrântă de apa unui lac, spre toamnă, lovită de o boare răcoroasă.

— Eşti frumoasă, îi şopti Bunea.

— Sunt, recunoscu femeia din apă.

— Ai sânii rotunzi, puternici...

— Unul mai prost decât tine a zis că seamănă cu merele ionathan.

— Poate...

— Altul a zis că seamănă cu ouăle de privighetoare. Nu l-am contrazis. N-am văzut niciodată ouă de privighetoare. Tot el zicea că sunt albastre. E drept?

— Nu, nu cred că seamănă cu ouăle de privighetoare. Tipul se înşelase din cauza cărnii tale care cântă mai frumos decât toate privighetorile pământului.

— Da, ai dreptate sunt frumoasă. Şi-mi place muzica, se destăinui femeia din apă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu ştiu ce m-ai întrebat!

— De ce-ai ucis? De ce i-ai luat viaţa profesorului? Nu era desigur un bărbat bun la pat. E scuzabil la vârsta lui, oricum, nu merita să-i iei viaţa. De ce? De ce?

— Cine ţi-a spus că l-am ucis?

— Am dovezi!

— Nu fii prost, maiorule, pierzi!

— Nu mai am ce pierde.

— Da, fu de acord femeia din apă, nu mai ai ce pierde. Riscul ţi l-ai asumat din clipa în care te-ai hotărât să-l scapi pe Paulete. Bietul Paulete! hi, hi, hi.

— De ce râzi?

— Nu râd.

— Dar mai înainte?

— O sărăcuţul de tine. Eşti un inocent! N-ai învăţat nici atât că zâmbetul femeilor e de ruj. Nu-l băga în seamă, dar recunoaşte că nici n-am motiv să plâng. Că-mi arunci în cârcă o acuzaţie idioată? Ce dovezi ai?

— Îţi place parfumul de levănţică?

— E cel mai frumos parfum.

— Ce-ai căutat alaltăieri la ora trei, cu profesorul în hol, de ce te-ai întâlnit cu el?

— El a vrut. Sperase să se culce cu mine. Măgarul! Parcă un tip ar putea duce în pat tot câmpul ăsta de levănţică. Cam porc pentru vârsta lui, academicianul dumitale.

— Recunoaşte că te-ai dus cu profesorul sus! Recunoaşte! De ce l-ai ucis, de ce? Te-a auzit Nimfodora, te-a auzit şi Mitrodora şi Minodora. Cine a spus „te omor“? Ce voiai de la bietul profesor? O, şi eşti, într-adevăr foarte frumoasă. De ce-ai ucis, de ce?

— Eşti prost de-a binelea, îţi lipseşte o doagă, tovarăşe maior!

— Tovarăşe Bunea, vorbiţi, n-auziţi?

Sări ca stropit cu apă rece.

— Alo, da ascult, da notez... Apoi către dactilografă:

— Notează.

Rodica Vertebră luă o coală de hârtie şi un pix.

— Maiorul: Alo, da, aud: Unul, M., şase, şase, zero, patru, da. Notează!

Dactilografa: 1-M-6604.

Maiorul: Sandu Catinceu... Da!... strada Victoriei Epocale, zece... Da. Ai notat?

Dactilografa: Sandu Catinceu, strada Victoriei Epocale numărul zece.

Maiorul: Foarte bine! (Apoi la telefon). Alo, da... Mai departe, notez... Cum, cu dublu V... am înţeles, Willi

Biertan, strada Teilor înfloriţi, douăzeci şi doi A. Notez. Notează!

Dactilografa: Willi, cu dublu V şi doi de l, Biertan, strada Teilor Înfloriţi, douăzeci şi doi A.

Maiorul: Unu, M, 2, zero, trei, trei. Notează!

Dactilografa: Notez: 1-M-2033.

Maiorul: Minunat, minunat.

Negrea: Vedeţi ce-nseamnă organizare ştiinţifică?

Maiorul: Jos pălăria! Al treilea?

Negrea: Se exclude.

Maiorul: Poftim?!

Negrea: Se exclude, îmi e amic.

Maiorul: Şi?!

Negrea: Nu se exclude pentru că îmi e prieten, dar e plecat în străinătate. Cu maşina. Ştiu eu. Nu putea fi duminică dimineaţa, în faţa Albamontului.

Maiorul: Sigur... Îţi mulţumesc. Voi merge chiar acum...

Negrea: Nu vă deranjaţi.

Maiorul: De ce?

Negrea: Trimit un om să vi-i aducă. Îi dau maşina, în cel târziu o jumătate de oră îi aveţi.

*

Interogarea lui Willi Biertan n-a durat mai mult de cinci minute. Mitran Bunea l-a luat de-a dreptul. Nu i-a lăsat timp să cugete, să-şi manifeste nedumerirea:

— Aveţi un Taunus?

— Am.

— Tip vechi?

— Tip vechi.

— De câţi ani?

— De vreo cinci ani.

— De unde?

— L-am cumpărat de la un turist. O prostie. De vamă tot n-am scăpat şi nici maşină ca lumea n-am. Nu-şi merită banii.

— Afacerile sunt afaceri. Cu riscuri.

— Nu-s afacerist, a ripostat Biertan crezând că fusese chemat în urma vreunei reclamaţii pentru maşină.

— De fapt nu mă interesează biografia maşinii, ci maşina, precizează Bunea.

— Vreţi s-o cumpăraţi? o vând ieftin. Mă înscriu la Dacia.

— Nu mă tentează.

— Nu e chiar proastă, mai ţine câţiva ani. Uitaţi-vă la ea. Am parcat-o peste drum...

Mitran Bunea s-a apropiat de fereastră. Privirea lui s-a oprit asupra maşinii parcată pe cealaltă parte a străzii. În faţa „Lăcrimioarei de plastic". Un Taunus, tip vechi, culoare albă,

— Aveţi dreptate. Bine întreţinut. Ca nou.

— Ce v-am spus?

— E clar, sunteţi liber.

Biertan a făcut ochii mari.

— Vă mulţumesc, sunteţi liber, a repetat Bunea. Şi când, în sfârşit, a ieşit pe uşă, maiorul i-a spus Rodicăi Vertebră: Ciudat! Omul ăsta nu va şti niciodată ce acuzaţie gravă a planat asupra lui timp de câteva secunde. Cheamă-l pe celălalt.

*

— Numele şi prenumele:

— Catinceu Sandu.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Maistru, şef de secţie la „Nicovala”.

— Domiciliul?

— Strada Victoriei, zece.

— Aveţi un Taunus?

— Dacă se mai poate, numi „Taunus“. Mâ îndoiesc. E praf, a suspinat Catinceu.

— Duminică dimineaţa unde-aţi fost?

— Duminica stau acasă. Din principiu, spuse Catinceu.

— Aveţi vreo dovadă?

— Ce dovadă?

— Martori că aţi fost acasă!

— Sigur: soţia, copii, soacra...

— Deci n-aţi fost plecat nicăieri cu Taunus-ul?

— N-aş fi putut.

— De ce?

— E la reparat. De-o săptămână. În atelier la unu, pe butuci.

Lui Bunea nu-i veni să creadă:

— Nu se poate.

— Pe lumina ochilor!

— Îmi puteţi da adresa maistrului?

— De ce nu: Dobrotă Lalu, strada Ocolişului, unsprezece. În Lazaret, dacă ştiţi.

— Cunosc. E foarte bine, s-a precipitat Bunea, vă mulţumesc.

— Aş putea să ştiu? a îndrăznit Catinceu să-şi manifeste curiozitatea.

— Nu-i nevoie. Nu se referă la dumneavoastră, în tot cazul vă rog să fiţi discret.

Bunea l-a însoţit pe Catinceu până pe coridor apoi s-a întors în fugă.

— Pentru azi, gata. E de ajuns, i-a spus dactilografei, ştergându-şi lentilele ochelarilor. În stradă s-a îndreptat spre staţia de taximetru. S-a urcat în primul pe care l-a zărit.

— Pe Ocolişului, la numărul unsprezece.

Atelierul lui Dobrotă Lalu era o şură veche, dărăpănată. Se vedea clar că omul improvizase treaba, din dorinţa de a mai umfla ceva pe sub mână.

— Ai clientelă? îl acostă Bunea pe Lalu.

— Nu mă prea omor, sunt la pensie.

— De bătrâneţe sau de boală?

— Şi una şi alta, mă omoară reumatismul. Umezeală mare la noi, se plânse Lalu.

— Am o maşină de pus la punct şi mi-a dat cineva adresa dumitale, spuse maiorul.

— Unde e?

— N-am adus-o, vin mâine. Cere multă muncă. Va trebui să rămână aici.

— Niciun bai. O băgăm în garaj, Lalu făcu semn spre şură.

— Nu plouă acolo?

— Poate să vină potopul! Poftiţi să vedeţi.

Bunea îl urmă şi când Lalu deschise uşa magherniţei, se opri locului. Parcă cineva l-ar fi prins zdravăn de umeri. În mijlocul şurii, lângă o Scodiţă mică, Taunus-ul lui Catinceu. Tip vechi, culoare albă, hârbuit. „Asta e“, îl recunoscu Bunea.

— Bune maşinile astea, se minună.

— Bune, dar ăla nu mai face două parale.

— Stricată rău?

— Acum nu, l-am reparat, de vreo două zile, încă n-a venit după el.

Mitran Bunea făcu câţiva paşi în atelier. Se opri lângă banc. Acolo, rezemată de o menghină, o fotografie. A unui tânăr. Robust, cu faţa expresivă şi perciuni. Blond.

— Cine e?

— Fiu-miu, răspunse Lalu.

— Ai băiat mare! Ajutor, ce mai!

— Pe dracu, nu băiat, lui Lalu cătrănit cum era îi veni greu să se abţină. N-are serviciu. Se tot mută dintr-un loc

în altul. Acolo că-i aşa, dincolo că-i altfel. Motive. Să nu lucre. Acu cică se face cântăreţ.

— Câţi ani are?

— Ani destui, dar minte puţină: douăzeci şi trei.

— Şi unde-ţi e odrasla acum?

— Scaraoţchi să-l pieptene! Prin cafenele. Umblă cu una. Tot cântăreaţă. Zice că o să se-nsoare cu ea. Da lumea-mi spune că aia trăieşte cu altul.

Asta e, deci! îşi aminti Bunea. În clipa când dăduse cu ochii de fotografie avusese senzaţia că tipul îi e cunoscut. Nu-şi putuse aminti de unde. L-a ajutat Lalu. Revedea scena în minte. Două zile înainte, sâmbătă după masă, o surprinsese pe Achilina Iorest discutând cu un tânăr blond. Tânărul era, în clipa aceea nu mai avea îndoieli, băiatul din fotografie.

— Cum îl cheamă?

— Florin, răspunse Lalu, iar când văzu că omul se pregăteşte de plecare, îl trase de mână.

— Cum rămâne cu maşina? O aduceţi?

— Mâine, vin mâine după masă.

De la atelierul lui Lalu Dobrotă, Mitran Bunea s-a grăbit să ajungă cât mai repede la Albamont. Se făcuse târziu. Ardea de nerăbdare să se întâlnească cu văduva lui Neagu Blebea. Intră preocupat, fără să răspundă reverenţioasei plecăciuni pe care Nelson o făcea totdeauna. Se duse aţă în biroul lui Olimp. Contabilul îl aştepta şi el, tot nerăbdător.

— Salve!

— Salut! îngăimă Olimp morocănos.

— La ce cameră e? Mitran Bunea era foarte grăbit, parcă presimţea ceva.

— Cine? făcu Olimp.

— Văduva defunctului.

— Nu mai e...

— Cum nu mai e? Dialogul destul de stupid, înfiripându-se anevoios între el şi celălalt, deveni pentru Bunea o sursă de nervi.

— Nu mai e, s-a cărat. A zis că nu mai suportă.

— Cum, s-a reîntors la Bucureşti?

— Dacă-ţi spun, pe cuvânt, se jură Olimp.

— Atât de repede? Formidabil!

— A ajuns la patru şi jumătate şi la şapte a avut tren înapoi. A lăsat bani şi dispoziţii. S-o fi văzut cum arăta... Consumată, plânsă. O femeie nu tocmai tânără, ce vrei?

— Bine, dar am rugat-o pe Dora... Ce-a păzit Dora? N-a putut s-o reţină? O credeam mai plină de tact.

— Nu s-a întâlnit cu femeia!

— De ce?

— A telefonat şi şi-a cerut scuze. Era tare necăjită, Olimp se întristase.

— Dar tu? Ai stat de vorbă cu ea?

— Doar nu-s mut.

— Şi? Ai reuşit s-o descoşi? De ce-a venit Blebea la festival, când s-a văzut că nu-l interesează prea mult?

— Obişnuia din tinereţe, aşa mi-a spus femeia.

— Ce obişnuia?

— S-o şteargă, uneori, de acasă. „Avea în el puţin sânge de vagabond“, spunea. Fără vreun motiv o întindea. In câte un oraş necunoscut. De data asta se pare, că şi-a fixat o întâlnire cu cineva. Femeia bănuia, de fapt era sigură, că ar fi primit o scrisoare. Pleca de obicei în urma câte unei scrisori.

— Bizar. Între scrisoare şi crimă există vreo legătură? Cine ar fi putut să i-o trimită? Şi de ce locul de întâlnire fusese fixat la Albamont, în zilele festivalului? Poate-n urma unui studiu amănunţit, unde putea găsi asasinul un loc mai bun pentru a i se pierde urma?

— Dacă e aşa, atunci chestiunea e mai complicată, gândi şi Olimp. Poate chiar un străin. Mai ştii? Invenţia lui Blebea era atrăgătoare. Intervenţia Taunus-ului pledează...

— Te-nşeli şi n-ai nicio bază, îi tăie orice avânt maiorul.

—Dar maşina?!

— Am identificat-o.

— Nu ştiam. Dacă nu mă ţii la curent! formulă contabilul ca un reproş. Şi?

— Niciun rezultat. E complicat.

Mitran Bunea dezamăgit de vizita atât de scurtă a văduvei lui Neagu Blebea, se pregăti de plecare. Dar îi veni o idee.

— N-ai văzut-o astăzi, pe Achilina Iorest? îl întrebă pe Olimp.

— Acum câteva minute, în hol. S-o chem?

— Nu, am miros.

*

La ora aceea holul nu mai avea nimic din animaţia care, timp de o săptămână cât ţinuse festivalul îl transformase într-un fel de furnicar.

Lui Mitran Bunea i-a fost destul de simplu s-o găsească pe Achilina. Cântăreaţa ieşea de la bar.

— Vă pot deranja?

—Nici un deranj mai plăcut ca o discuţie cu dumneavoastră, se dovedi Achilina peste măsură de bine dispusă. „Se preface”, gândi Bunea.

— Mă interesează o relaţie.

— Iar?

— Asta e meseria.

— Dacă pot v-o ofer cu toată bunăvoinţa, surâse cântăreaţa şi zâmbetul ei îl intimidă pe Bunea.

— Îl cunoaşteţi pe Florin Dobrotă?

Achilina se schimbă brusc la faţă. Tenul ei roz-măsliniu deveni ca ghipsul. O mască de ghips, asta îi era faţa. Singur zâmbetul îşi mai păstra vioiciunea. „Avantajul rujului”. Răspunse evaziv:

— Nu prea.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce vă determină?

— Tot oraşul, inclusiv tatăl băiatului, dacă un tip de douăzeci şi ceva de ani mai este băiat, ştie că aveţi în vedere un mariaj. Cel puţin aşa susţine Florin.

— E un imbecil!

— Deci îl cunoaşteţi!

— V-am spus, domnule, opinia mea despre cum poate cunoaşte o femeie un bărbat.

Bunea simţi cum i se întorc măruntaiele. I se făcu greaţă gândindu-se că o femeie ca Achilina, cu pretenţii, nu găseşte altă armă de apărare decât vulgaritatea. O opri.

— Destul, domnişoară, destul cu circul. V-am avertizat că prefer sinceritatea. Nu vreţi să fiţi sinceră, vă priveşte. Poate vom mai sta de vorbă.

*

Ar fi vrut să urce la Paulete, care refuza să coboare şi lua mesele cu neregularitate. Se gândi, în cele din urmă că n-are rost. Peste puţin timp, poate chiar mâine, se va termina tot bâlciul. „Îşi va găsi cu siguranţă liniştea şi-şi va vedea de studiul lui“.

Se-ntoarse din drum, şi ieşi. În stradă văzu un telefon public şi-şi aduse aminte că mai are ceva de făcut. Intră în cabină şi formă numărul lui Anton Negrea.

— Alo, dumneata eşti?

— După cum auziţi, i se răspunse.

— Am încă o rugăminte.

— Vă ascult.

— Trimite pe cineva, chiar în seara asta, la Dobrotă Lalu pe strada Ocolişului numărul unsprezece. E un tip care repară maşini. Mâine dimineaţă vreau să-l am la mine pe fiu-său, pe Florin Lalu. Dacă face nazuri, îl poţi aresta.

— Cum doriţi, răspunse Anton Negrea.

IV

În biroul lui Mitran Bunea studenţii îşi împărtăşeau prima emoţie adevărată. Maiorul le oferea posibilitatea să asiste la primul interogatoriu.

Cel căruia i se puneau întrebări era Florin Dobrotă. Sta drept, în faţa maiorului, mişcându-se de pe un picior pe altul.

— Unde lucrezi?

— N-am slujbă.

— Din ce trăieşti?

— Îl mai ajut pe tata.

— Şi te simţi bine?

— Nu mă plâng. Vreau să devin cântăreţ. Sunt pe cale de a înfiinţa o formaţie.

— Treabă serioasă! sublinie Bunea cu răutate. Şi-ţi ia mult timp?

— Sunt destul de ocupat.

— Duminică dimineaţa ai fost tot ocupat?

— Duminica stau.

— Te odihneşti ca să poţi lenevi în celelalte zile?

— Domnule, vă rog! Florin Dobrotă se simţi ofensat.

— De ce nu vrei să recunoşti c-ai făcut o plimbare la şosea? Taunus-ul e o maşină reconfortantă şi când e hârbuită, ca aceea a lui Catinceu, aflată în garajul tatălui dumitale. Nu-i aşa? Te-ai urcat la volan, ai făcut o tură prin centru, prin faţa Albamontului, de pildă şi pe urmă, la şosea... Ce zici?

— Nu m-am plimbat cu nicio maşină. Pe cuvânt!

— Unde-ai fost? Vreau să spun unde ai „stat“?

— La un prieten. Am ascultat muzică.

— Un prieten sau o prietenă? Mai cunosc pe cineva care are mania audiţiilor intime.

—La un prieten. Vă pot da adresa şi numele. La ora opt am fost la el. La zece am plecat împreună la Teatrul de păpuşi. Nu mai sunt copil, e drept, dar îmi place teatrul de păpuşi. Pot dovedi cu secretarul literar, îmi e prieten.

— Şi prietenul la nevoie se cunoaşte, nu-i aşa, domnule Florin?

— Prietenul adevărat, întări Florin.

— Bine. Poţi pleca, lasă-le adresele celor doi la secretară. Eşti liber.

Mitran Bunea aşteptă până ce tipul dispăru în spatele uşii apoi ceru părerea studenţilor:

— Oare minte?

— Ne crede fraieri. Tot ce-a spus e subţire. Prin fiecare frază se vede ca prin foiţa de ţigară.

Părerea era a lui Doru Măduţă. Se ridică şi deschizându-şi caietul, plin de însemnări făcute pe parcursul interogatorului, ceru aprobarea:

— Îmi daţi voie?

— Poftim, Bunea se instala mai comod la birou şi se pregăti să asculte.

— Cred, îşi exprimă Măduţă opinia, că lucrurile par a se clarifica. Îmi fac datoria de a-i aduce un elogiu colegei mele Paula Amfian, pentru intervenţia sa remarcabilă. Fără a fi reuşit să-şi precizeze bănuielile, Paula ne-a atras atenţia asupra drumului spre adevăr. Nu Paulete este asasinul lui Neagu Blebea, ci Achilina Iorest.

Rostirea atât de sigură a numelui cântăreţei, provocă lui Mitran Bunea o senzaţie neplăcută în timpane. Îl deranja pripeala vorbitorului. Dar nu i se manifesta ostil, ci, mai mult, se simţi obligat să-l ajute cu un sfat:

— Un demaraj prea brusc, îl apostrofă, ori aceasta e o pistă pe care se demarează uşor.

— Mi-am verificat bine maşina! Totul e pus la punct, se prinse la jocul de cuvinte Doru Măduţă.

— Şi dovezile sunt bine verificate?

— Sper.

— Şi noi sperăm să vă puteţi argumenta afirmaţia, mai spuse Bunea.

— Trei indicii de bază am în vedere, reluă Doru Măduţă. UNU: parfumul de levănţică. Faptul că în cameră la numai câteva ore de la înfăptuirea crimei mirosea a levănţică, şi că din cercul posibililor făptuitori: Olimp, Dora Melinte, Paulete, sau să zicem Agripin Roşunchis, deşi nu văd ce motiv ar fi avut, deci faptul că dintre toţi aceştia doar Achilina Iorest, foloseşte levănţică ne

îndreptăţeşte să presupunem că în acea după masă ea îl vizitase pe profesor. Să ne amintim declaraţiile fetelor: Minodora, Nimfodora şi Mitrodora. DOI: Înainte de asasinat a fost văzută cu victima în holul hotelului. E drept că Zina Evsevie în declaraţia dânsei nu a identificat-o, dar noi legând lucrurile, putem afirma cu certitudine că ea a fost. TREI: Însăşi chestiunea cu biletele la „Fuga după iepurii verzi“. Şi-a luat bilete, dar nu s-a dus la film. De ce? Clar ca bună ziua, pentru a avea un alibi. Credeţi că mă-nşel?

— Să zicem că ai dreptate, răspunse Bunea, cum explici atunci că pe arma crimei s-au găsit amprentele lui Paulete Stamatin?

— Amprentele? Da e o problemă serioasă! Şi dificilă. Presupun că Achilina Iorest, anume s-a folosit de un cuţit pe care se aflau deja imprimate amprentele inginerului. Putem presupune că e chiar cuţitul folosit de Paulete în aceeaşi zi la masa de prânz. Cumva, utilizând nişte mănuşi, după toate probabilităţile, Achilina Iorest a făcut rost de acest cuţit. Nu i-ar fi fost deosebit de greu, ar fi trebuit doar să-l urmărească pe Paulete la orele prânzului.

— Curajoasă presupunere, notă maiorul şi era sincer pentru că se simţea el însuşi pus în situaţia de a găsi o explicaţie plauzibilă mănuşilor pe care le „sechestrase“ din camera treisprezece. Totuşi nu voi să-i ofere satisfacţie vorbitorului şi adăugă:

— Curajoasă, fireşte, numai că nu prea suntem îndreptăţiţi să acţionăm numai pe bază de îndrăzneală.

Achilina Iorest ar fi avut după părerea dumneavoastră şi vreun motiv să-l ucidă pe Blebea?

— Bănuiesc.

— Cum credeţi că s-a ajuns la crimă?

— Presupun, şi am certitudinea faptului, că între cei doi, Neagu Blebea şi Achilina Iorest, a existat o legătură de durată în timp. O legătură de dragoste, probabil.

— Susţineţi, deci, că Blebea n-ar fi venit întâmplător la festival? fu de-a dreptul uimit maiorul.

— Mai mult ca sigur. Fusese chemat şi putem bănui, de către cine. Venea aşadar la întâlnire cu...

— Cu Moartea, auziţi ce frumos sună „Venea la întâlnire cu Moartea“ declamă Paula Amfian, cuprinsă de un patos neînţeles.

— O, balubă, balubă, înclină capul Severin Mavru – cu prefăcută încântare – şi ce moarte, mamă! continuă el, pe un ton zeflemitor, de aia care preferă parfumul de levănţică.

— Şi totuşi n-aţi enunţat motivul crimei, se strădui Mitran Bunea să aducă lucrurile pe făgaşul normal.

— Motivul nu este altul decât gelozia. A cui gelozie? Este lesne de presupus, dacă ne gândim, că Achilina se învârtea în jurul lui Agripin Roşunchis şi făcea audiţii cu Florin Dobrotă. Profesorul trebuie să fi făcut o criză de gelozie, fetele de la camera paisprezece l-au auzit chiar strigând: „Te omor!“, discuţia s-a precipitat, posibil ca în schimbul de replici să se fi strecurat şi câteva cifre băneşti şi Achilina sensibilă şi uşor nevrozată cum e, să...

— Cade!...

—Poftiţi!... Mitran Bunea întorsese capul spre locul de unde se auzise cuvântul.

— Cade, am spus, repetă Renel Schmidt.

— Nu-nţeleg.

— Vreau să spun, deveni mai clar studentul, că ipoteza construită de colegul meu, Doru Măduţă, este foarte vulnerabilă. Inconsecventă. Elementele predominante ale argumentaţiei se contrazic. Dacă Achilina Iorest şi-a luat bilete la film, dar nu s-a dus, pentru că nici nu dorea să meargă, voia numai un alibi. La fel dacă l-a urmărit pe Paulete să ia cuţitul de care s-a servit acesta la masă înseamnă că putem spune, fără să ne înşelăm, că e vorba de o crimă premeditată. Or, tot colegul meu Doru Măduţă, ne spunea că în timpul discuţiei dintre cei doi amanţi, victima şi cântăreaţa, aceasta din urmă a ucis în urma unei crize nervoase... vedeţi câtă fantezie? Pentru că nimic nu este verificabil din toate acestea şi tocmai din acest motiv ipoteza construită este şubredă şi atacabilă. Şi mai are un defect intervenţia colegului nostru. Doru Măduţă nu a ţinut cont de unele date foarte importante, aduse în lumină şi subliniate de antevorbitori. Mă refer la Severin Mavru şi Paula Amfian. Or este absolut necesar să valorificăm şi contribuţiile dânşilor.

— Sunteţi hotărât să vă asumaţi sarcina?! se interesă Mitran Bunea. Intervenţia lui Renel Schmidt i se păru foarte pertinentă.

— Dacă-mi permiteţi?

— Mai încape vorbă...

— Mi-aş îngădui să pornesc, se scuză, oarecum, Renel Schmidt, de la unul din momentele cele mai noi, din întregul noian de fapte şi întâmplări: apariţia personajului Florin Dobrotă. Ce ne spune, ce ne sugerează prezenţa lui? Chiar dacă a refuzat să recunoască că l-a urmărit pe Paulete, noi putem deduce că tipul este implicat. Lui, pe parcursul misterioaselor întâmplări de la Albamont, i-a revenit misiunea de a juca rolurile tari: a luat filmul din aparatul fotoreporterului, a încercat să-l bage-n spaimă pe Paulete şi eventual a vrut să-l suprime tot aşa cum mai mult ca sigur, l-a suprimat pe profesor. Asta pentru că, presupunând că asasinatul a fost conceput de mintea unei femei, şi avem multe motive să presupunem, trebuie să cădem de acord că execuţia crimei a aparţinut unui bărbat. În sprijinul ipotezei avem mărturiile fetelor din camera de alături: Minodora, Nimfodora şi Mitrodora.

— Nişte pipiţe, după câte mi-am dat seama! Severin Mavru schiţă un gest de dezgust.

— Pipiţe, oiţe, cum vrei, dar nu surde. Ele, Renel Schmidt caută noi argumente spre a-l pune la punct pe Mavru, au auzit strigându-se: „Te omor“. Am fi naivi să credem că profesorul ar fi putut pronunţa asemenea cuvinte. Paulete este exclus, deoarece nu se afla acolo. Cine-ar fi putut striga, dacă nu Florin Dobrotă. El a fost introdus în cameră de cineva. Poate, nu-i exclus, de către Achilina Iorest care i-a trimis cheia prin lift-boy. Numai

după aceea cheia a ajuns la recepţie în păstrarea Zinei Evsevie.

— E posibil, dar – Bunea se întristă la gândul că observaţia lui era de natură să taie avântul studentului – se iveşte o întrebare: Dacă circuitul cheii a fost cel pe care l-aţi presupus, spuneţi-mi cum interpretaţi faptul că asasinul a încuiat uşa la ieşirea din camera crimei. Paulete a spus clar: am luat cheia, am urcat, am deschis.

— Aveţi dreptate. O fi cerut ajutorul cuiva, o fi folosit vreun şperaclu. Dar mai curând cred că faptele au următoarea înlănţuire: după ce l-a condus sus pe profesor, Achilina a coborât, voia să se liniştească. Nu se poate ca în acele momente să nu fi avut emoţii. I-a făcut un semn Zinei Evsevie. După douăzeci sau treizeci de minute Zina a urcat şi a închis uşa în urma lui Florin Dobrotă.

— Observ că cercul se lărgeşte. Mă mir că nu vă legaţi şi de Olimp!

— Olimp Caramfil nu are niciun amestec. Singura persoană pe care o mai suspectez, Renel Schmidt făcu o pauză, pentru a sorbi o înghiţitură de apă, este Dora Melinte.

— Chiar pe toţi îi suspectează! E prea de oaie! strâmbă din nas, Măduţă.

— Dora Melinte se pare că a avut rolul de a-l ademeni pe Paulete şi a-l îndepărta de locul crimei.

— În acest caz nu credeţi c-ar fi fost mai normal să se întâlnească cu Paulete şi nu să-i dea doar o simplă întâlnire? observă maiorul.

— Ar fi fost o greşeala de tact. I s-ar fi dat peste cap tot planul. S-ar fi pus la dispoziţia lui Paulete un alibi. Pe când, cum a sesizat şi Paula Amfian, aşa totul a fost calculat la milimetru, pentru a întoarce lucrurile împotriva inginerului. El trebuia să devină vinovatul. Cum s-a şi întâmplat.

— Ne-aţi putea sugera şi motivul unei aversiuni colective de asemenea proporţie faţă de profesor? se încumetă Bunea să suprasolicite fantezia vorbitorului.

— Este vorba de o crimă profesională, crimă plătită. Niciunul din cei pe care i-am enumerat: Achilina Iorest, Florin Dobrotă, Dora Melinte, Zina Evsevie sau băiatul de la lift n-aveau niciun motiv personal, ca să fie interesaţi de dispariţia profesorului. Interesul era doar financiar. Cineva, şi acest cineva nu poate fi decât din străinătate, a avut motiv să-l suprime pe inventatorul şi savantul constructor, Neagu Blebea, sau poate urmărea compromiterea unei staţiuni turistice şi a unui festival. N-a fost o crimă, ci un act de sabotaj înfăptuit de un om cu o inteligenţă diabolică, care a profitat de slăbiciunile unor indivizi care merită tot dispreţul nostru...

V

Tăcerea care se lăsă în birou deveni insuportabilă. Dacă n-ar fi fost impulsurile ritmice ale ceasornicului electric, studenţii, poate, ar fi putut auzi gândurile maiorului:

Mitran Bunea avea în acele clipe imaginea reală a cazului dezbătut. Ideea privind interesul cuiva de a compromite turistic Albamontul şi festivalul i se păru cam sărită peste cal, dar posibilă. N-o auzea pentru prima dată. Făcuse aluzie la aşa ceva şi Olimp Caramfil în timpul primei discuţii, când contabilul, şeful oficiului de recepţie, îşi exprimase teama în legătură cu urmările pe care le-ar fi avut ancheta asupra festivalului. „Iată că n-a avut nicio urmare nefastă, conchise Bunea şi se gândi că dimpotrivă, totul se desfăşurase normal". Apoi se întoarse spre cei patru studenţi care aşteptau cu sufletul la gură:

— În ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră (se opri pentru a-şi confecţiona un zâmbet de efect), am plăcerea de a vă înştiinţa că aţi procedat ca nişte anchetatori adevăraţi. Fiecare dintre dumneavoastră şi-a întemeiat supoziţia pe argumente demne de consideraţie. Au fost semnalate şi fixate toate indiciile care pot conduce spre asasinul real al lui Neagu Blebea. Permiteţi-mi să mă opresc la câteva dintre ele:

În primul rând cheia de la cameră. Element principal pentru scoaterea din cauză a unuia dintre acuzaţii prezumtivi. Aceasta a reţinut atenţia lui Severin Mavru şi Renel Schmidt, fiecare interpretând într-un fel sau altul faptul că cheia a lipsit câteva minute de la recepţie, în

timp ce Blebea se mai afla încă în hol ca apoi, în mod inexplicabil, cheia să revină şi să rămână la recepţie până la venirea lui Paulete Stamatin, deşi ne este clar că între timp criminalul s-a introdus în cameră. Care este adevărul? În momentul când asasinul se pregătea să rămână singur cu Neagu Blebea, alaltăieri după amiază, în jurul orei trei, ca să înlăture orice bănuială ulterioară, deşi este clar – după cum s-a văzut – că avea de gând să meargă cu profesorul sus în cameră, l-a sfătuit pe profesor să trimită cheia prin lift-boy la recepţie. Şi a lăsat-o acolo. Nimănui nu-i putea trece prin cap că deşi cheia e la recepţie, profesorul se afla, totuşi, în cameră. Cum?! Asasinul avea o copie a cheii sau o cheie care se potrivea. În momentul în care profesorul l-a întrebat: „Mergem sus?“ el a răspuns: Da, mergem, scuzaţi-mă câteva minute, mă duc să iau cheia de la recepţie. Dar n-a luat nicio cheie. S-a folosit de cea pe care o avea asupră-i. Atât la intrare, cât şi la ieşire. Căci aceasta a fost greşeala pe care a comis-o. A încuiat uşa şi la ieşire, după ce i-a făcut seama profesorului. Putea să-şi amintească că adevărata cheie se afla la recepţie, sau poate era emoţionat. Asasinii au şi ei dreptul la emoţii. Chiar dacă nu sunt oameni, surâse maiorul. Cert este că în acel moment ucigaşul a comis greşeala. Este şi aceasta una dintre detaliile care ne ajută să o absolvim de orice vină pe Achilina Iorest, deşi împotriva cântăreţei, s-au formulat bănuieli bine întemeiate, pornindu-se de la parfumul de levănţică.

Achilina Iorest nu putea să aibă cheia de la cameră. Nu avea cum să şi-o procure.

— Înseamnă că ipoteza mea privind grupul de complici a cam dat pe lângă bară, se amărî Renel Schmidt.

— Nu aceasta a fost cea mai mare deficienţă a ipotezei. Atât dumneavoastră, cât şi colegii dumneavoastră, aţi emis nişte teorii îngheţate, reci. Nu aţi încercat să treceţi dincolo de fapte şi date, să ajungeţi la descoperirea martorului. Un martor care să poată fi pus faţă-n faţă cu asasinul şi să-i spună: „Sunt sigur c-ai ucis pentru că...“ Oricâte probe materiale ar exista, atunci când asasinul nu-şi recunoaşte fapta, este necesar martorul. Probele materiale sunt nişte martori morţi, fără puterea de a influenţa psihicul ucigaşului. Pentru că abia când este aşezat faţă-n faţă cu martorul, criminalul ezită. Se-ncurcă. Nu ştie precis unde şi cum a fost văzut, ce cunoaşte celălalt. Se realizează un lucru formidabil. Se confruntă două conştiinţe. Cei mai răi asasini, cei mai insensibili, cedează de obicei în asemenea şedinţe. Dar să revenim la ce ne interesează.

Al doilea element de care vă vorbesc, a doua greşeală a asasinului. Ea se referă la faptul că asasinul a întreţinut relaţii foarte strânse cu Neagu Blebea încă înainte de crimă. Dovadă, biletele reţinute în mod oficial de profesor. Neagu Blebea n-a fost decât la un singur spectacol. În schimb în două seri la rând a fost asasinul.

Greşeala asasinului, reluă maiorul, este că sub aspectul ăsta s-a dovedit inconsecvent. Înainte de crimă s-a afişat –

căci mergând la festival şi ocupând locul lui Neagu Blebea s-a afişat – ca un om al casei, poate chiar mândru de relaţiile sale cu profesorul, ca apoi să-şi nege această legătură...

Făcu o pauză, cât îi trebui să-şi umezească buzele cu o înghiţitură de apă. În acest timp trase cu coada ochiului şi spre cadranul ceasului electric. Era târziu şi se grăbi să încheie:

— Pornind de la faptul acesta îmi permit să încerc un capăt de acuzare împotriva unei persoane la care v-aţi referit şi câţiva dintre dumneavoastră, dar pornind de la date prea fanteziste. Eu voi avea în vedere mai mult observaţii logice, pentru că oricât de perfectă ar fi crima, cu oricâtă abilitate ar risipi criminalul bănuielile îndreptate asupra sa, nu se poate să nu aibă unele scăpări. Amănunte care la prima vedere n-au nicio importanţă părându-ni-se incapabile de a decide soarta investigaţiilor. Dovadă şi cele trei elemente pe care le-am subliniat şi aş putea, dacă timpul nu ne-ar presa, să vă mai spun câteva. Prefer să-i las ucigaşului plăcerea de a se destăinui. Pentru astăzi mi se pare de ajuns.

Studenţii se grăbiră spre uşă, păşind în vârful picioarelor, temându-se să nu tulbure liniştea maiorului. Însă abia ieşiră şi Mitran Bunea se duse la Rodica Vertebră. Îi arătă o pereche de mănuşi de plastic, mănuşile pe care le găsise la Albamont, lângă cadavrul lui Neagu Blebea, spunându-i: Fă un colet şi expediază-l cu

menţiunea „fulger”. Oricum să ajungă astăzi la adresa asta. E foarte important. E un dar de...

*

Când a ajuns în stradă, intenţia lui Mitran Bunea era să meargă să bea un suc de roşii la cofetăria „Lăcrimioara de plastic”. Făcu câţiva paşi, dar se simţi urmărit. Obişnuia, în asemenea împrejurări, să nu se întoarcă, pentru a nu-l obliga pe urmăritor să schimbe intenţia. Dar o presimţire aparte îl făcu să se abată de la acest principiu. Întoarse capul. Nu se înşelase. La o jumătate de metru în urmă, descoperi silueta bălaie a lui Florin Dobrotă. Se opri. Celălalt ezită şi el.

Se convinse că la mijloc nu era decât nehotărârea tânărului. Pe acesta, interogatoriul de dimineaţă, probabil, îl întorsese pe dos şi judecase că ar fi bine să încerce să stea de vorbă ca de la om la om. Caracterul oficial al cadrului de dimineaţă îl inhibase. Văzându-l pe maior că se opreşte, Florin Dobrotă avu o nouă criză de timiditate.

— Îndrăzneşte, îl strigă Bunea. Nu-i luă în seamă pe ceilalţi trecători care se opriseră să asiste la scenă.

Încurajat, tânărul se opri:

— Scuzaţi-mă, azi dimineaţă...

— Ştiu, ai uitat să-mi spui ceva. Foarte mulţi uită anumite lucruri. De obicei pe cele mai importante.

Mergeau unul lângă altul ca două cunoştinţe vechi.

— Nu vrei să intrăm? îl invită Bunea când ajunseră în faţa cofetăriei. Nu mă refuza. Pentru mine nu e o zi obişnuită. Totdeauna când termin o treabă şi o termin bine, am impresia că e sărbătoare. Parcă mi-aş aniversa ziua de naştere. Şi în fond e vorba tot de o îmbătrânire. Oricum am suci-o şi oricum am întoarce-o, fiecare nouă experienţă înseamnă o îmbătrânire. Astăzi, de pildă, sunt mai bătrân cu un asasin. Lumea în schimb poate e mai tânără fără un asasin.

Florin Dobrotă uimit de buna dispoziţie a maiorului nu ştia ce să creadă.

—Nu te mira, încercă să-i liniştească Bunea, aşa este cum îţi spun.

Se aşezară la o masă, mai spre uşă. Maiorul comandă un suc de roşii iar pentru Florin Dobrotă o îngheţată.

— Nu bei cafea? îl descusu.

— Îmi face rău.

— Zău? Credeam că cine umblă prin cafenele...

—Cine v-a spus că umblu prin cafenele, tata?

— Dânsul.

— Nu umblu tot timpul prin cofetării. El îşi închipuie. Dar n-are importanţă.

— Nici pentru mine, confirmă Bunea. Important ar fi să-mi spui cum ai procedat duminică dimineaţa. Pe unde te-ai plimbat cu maşina?

— V-am spus doar.

— Placa asta e veche şi uzată. Am martori, se gândi Bunea să-şi sperie interlocutorul, care te-au văzut cum ai scos maşina din garaj. Nu mai are rost să faci pe inocentul.

Florin Dobrotă îşi simţi obrajii aprinşi: „Oare ştie într-adevăr sau e o cursă? Trebuie totuşi să-i mărturisesc. E cel mai bun lucru. Altfel dau de vreo belea“.

— N-aş vrea să ajungă la urechile bătrânului, destul îl necăjesc.

— Tot o să ajungă.

— Ştiu. Dar m-a mai prins o dată. A făcut o criză. Credeam că se curăţă. Şi într-un fel are dreptate. Îşi pierde clientela. Mi-am dat seama şi-am pus capăt micilor escapade cu maşinile pe care le repara tata, dar duminică am fost constrâns.

— Constrâns?

— M-a rugat un prieten. Avea nevoie de maşină. Mama lui locuieşte într-o comună, în apropiere şi voia s-o aducă la el. Zicea că-i bolnavă.

— Poţi să-mi spui numele prietenului?

— Emil Scarlat.

— Are şi-o adresă?

— Strada Apusului numărul unsprezece.

— Şi a reuşit să-şi transporte mama?

— Cred. La câteva ore a adus maşina şi am vârât-o în garaj. Tata nici n-a observat.

— Şi dacă observa! Merită să-ţi ajuţi un prieten la ananghie, mi-ai spus chiar dumneata, îi aminti Bunea şi

apoi se scuză că trebuie să plece. Lăsă pe masă o hârtie de zece lei:

— Achită, te rog, nu te supăra, ai fost invitatul meu.

VI

De la cofetăria „Lăcrimioara de plastic” se îndreptă spre Albamont. Parcurse acelaşi drum pe care-l făcuse şi duminică dimineaţa. Ajuns la locul întâlnirii cu Paulete se opri o clipă de parcă s-ar fi aşteptat ca întâmplările de duminică dimineaţa să se repete aidoma. Nu era o pretenţie deplasată de vreme ce toate faptele legate de „crima din camera treisprezece” i se rulau în memorie ca un film invers. Operase prin verificarea falselor indicii. Lăsase dinadins deoparte acea pistă care îi apăruse în momentul când, discutând la telefon cu responsabilul organizatoric al festivalului şi interesându-se de persoana care a ocupat locul reţinut de Neagu Blebea, primise o informaţie de-a dreptul uluitoare. A avut tentaţia să o considere, chiar, doar un straniu joc al întâmplărilor, un zar pe care hazardul i-l aruncase în faţă. A încercat să facă abstracţie de răspunsul primit şi – acum – se felicita pentru inspiraţia avută. Dădu cu ochii de Olimp:

— Ce faci?

— Ce se poate face la ora asta? merg spre casă.

— Nu te grăbi. Am impresia că vei întârzia astăzi mai mult.

Olimp Caramfil, deşi contrariat, nu se putu gândi la lucruri grave, îl împiedica bucuria întipărită pe faţa maiorului.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceea ce era necesar.

—?!

— Am limpezit povestea cu Neagu Blebea.

— Serios?! Formidabil! Acum nu mai poţi protesta, meriţi o şampanie.

— Am băut un suc de roşii. Mitran Bunea nu înţelegea sensul exploziei de entuziasm a lui Olimp.

— Hai nu glumi! Pe faţa contabilului trecu o umbră de tristeţe. Vorbeşti serios? Spune eşti convins c-ai pus mâna pe asasin?

— E ca şi cum l-aş avea în faţă.

— Cine e tipul?

— Tipul?! O să vezi, în câteva minute. Hai în biroul tău. Invit-o te rog şi pe Zina Evsevie.

Toţi trei intrară în încăperea ce fusese locul unor interogatorii fără vreun sens imediat. Cel puţin aceasta fuşese impresia multora. Bunea se aşezase la masă, la fel cum făcuse şi cu trei zile în urmă. Simţi privirile curioase ale celor doi şi încet, enervant de încet, vârî mâna dreaptă în buzunarul interior al sacoului şi scoase două formulare, de mărimea unei jumătăţi de coală, tipărite.

— Sunt mandate de arestare.

— Ce să-i faci, se mohorî Olimp.

Zina Evsevie aşezată pe unul din fotolii tremura ca varga. Era speriată.

— Da, acolo unde, şedeţi dumneavoastră a stat Achilina Iorest. Dincolo, şi Bunea arătă cu mâna spre celălalt fotoliu, a stat Dora Melinte. V-aş ruga, stimată domnişoară, să vă reamintiţi o scenă. Aceea petrecută în hol sâmbătă după masă, la trei. Când Neagu Blebea a trimis cheia prin băiatul de la lift. Aţi reuşit să o realcătuiţi în memorie?

— Da, spuse tremurat, Zina.

— Ei bine, vă rog să faceţi un efort de memorie şi să vă amintiţi cine era femeia. Una singură putea fi din două: ori Dora Melinte, ori Achilina Iorest.

— Poate. Nu-mi pot da seama. V-am spus. De la recepţie până acolo erau câţiva metri. Holul era foarte aglomerat.

— Aveţi dreptate. Festivalurile sunt tentante. Sunt tot felul de oameni, insinuă maiorul.

— Zău, nu-mi aduc aminte, se tângui Zina Evsevie.

— O să vă spun eu, imediat. Întâi am un telefon urgent. Ridică receptorul şi formă numărul secţiei de anchete judiciare a miliţiei:

— Alo, tu eşti Corciu?... Pe tine te căutam. Da... Mitran Bunea. Ai o coală de hârtie la îndemână? Da... Aştept.

Privirea lui Mitran Bunea se întoarse spre Olimp. Contabilul făcu câţiva paşi şi se aşează în fotoliul din faţa Zinei.

— Alo, alo, în receptor răsună, nerăbdător, glasul sergentului.

—Notezi? întrebă Bunea. E vorba de un nume. Da... Emil Scarlat... Scar-lat. Da, cu S de la sobă. Strada Apusului numărul unsprezece, un-spre-ze-ce... Ai notat?... bine! Ştii ce ai de făcut? Îţi spun eu: te duci, urgent, şi-l arestezi pe tip. Acum scriu mandatul.

Închise telefonul. Îi privi pe cei doi. Întâi pe Zina Evsevie, apoi pe Olimp şi le înţelese neliniştea.

— Da, domnişoară, o făcut atentă pe Zina. Pot să vă spun eu cu precizie cine a fost femeia. Se numeşte... Dora Melinte. Nu-i de mirare. Avea legături strânse cu Blebea. La unele spectacole a ocupat locul R 3/9. Reţinut de profesor prin Olimp. Nu-i aşa, amice?

— Aa!

— Ştiu, nu-ţi vine să crezi. O să afli imediat. Dora e aici?

— Nu...

—Trimite pe cineva după ea sau mergi tu mai bine. Intră şi la miliţie şi ia de la dactilografă un pacheţel. Nu-l mai trimit prin poştă. Îl duc personal. Spune-i dactilografei să mi-l dea şi să-l aduci. O anunţ prin telefon să te-aştepte.

Mitran Bunea îşi consultă ceasul să vadă dacă dactilografa mai poate fi găsită acolo. După plecarea lui Olimp, o rugă pe Zina Evsevie să-i aducă de la recepţie sau de sus cheia de la camera treisprezece.

În câteva secunde Zina se execută. Cheia se afla jos, Paulete fiind plecat la masă.

Maiorul luă cheia, o privi cu interes şi după un moment de contemplaţie îi desfăcu triunghiul verde din plastic pe care scria: „Hotel Albamont camera treisprezece". O aşează pe birou. Alături de ea puse şi cele două bilete pentru festival. Când totul fu aranjat, rămase în aşteptare. Gândurile i se concentrau spre un singur punct: cum să facă, ce joc să adopte pentru a o determina pe Dora Melinte să recunoască.

„Nu va fi prea greu, gândi. Toate astea, întinse mâna spre obiectele de pe birou, dacă e aşa cum gândesc eu, înseamnă ceva. Plus existenţa unui martor, Zina Evsevie care acum, desigur, nici nu mai concepe că Neagu Blebea, atunci, în hol, ar fi fost însoţit de altă femeie. Şi apoi, punctul de rezistenţă. El. Îl avea în vedere pe Emil Scarlat a cărui prezenţă îi sugerase ideea că tipul ar putea fi logodnicul Dorei Melinte... Şi dacă totuşi... Ar fi trebuit să-l întreb pe Florin Dobrotă câte ceva despre profesia prietenului. Deşi nici aceasta n-ar fi fost o soluţie. Nu există în tot oraşul numai un singur tehnician la abator".

Toate îndoielile şi temerile se risipiră în clipa când uşa biroului se deschise şi însoţită de Olimp Caramfil, intră Dora Melinte. Mitran Bunea făcu semn lui Olimp să aprindă veioza, biroul contabilului era destul de întunecos după masă, iar pe Dora o pofti să ia loc.

— Ştiţi de ce v-am deranjat la ora asta? E aproape trei acum, dacă nu mai mult. Ca şi în ziua aceea, gândi fără să vrea, Bunea.

— Dacă-mi spuneţi?

— Vă amintiţi de prima noastră discuţie avută tot aici? Eu mă aflam în locul unde mă aflu şi acum, iar dumnevoastră, acolo. Tocmai vă aşezaţi pe fotoliu.

— Da, şi?!

Maiorul începu să i se facă silă de degajarea femeii, a zâmbetului ei pur, cuceritor. „N-o să-ţi mai dau răgaz să te hlizeşti!”

— Atunci v-am pus câteva întrebări. Dar răspunsurile pe care mi le-aţi oferit au fost în mare parte neadevărate, – nu luă în seamă protestul Dorei – dar n-am făcut inimă albastră numai din pricina asta, cum nu mă sinchisesc nici acum. În asemenea situaţii faci şi lucruri mai grave ca să te aperi.

— Nu-nţeleg! protestă Dora din nou.

— V-am întrebat, printre altele, cum aţi ajuns să vă fixaţi o întâlnire cu celălalt colocatar, cu Paulete. Nu mi-aţi răspuns. V-aţi schimbat la faţă, numai. Am crezut că vă gândiţi la logodnicul dumneavoastră, şi v-am liniştit: „Nu vă speriaţi, nu va afla niciodată... Profesia mă obligă la discreţie”. Vreţi să-mi spuneţi acum, cărui motiv se datora paloarea feţei atunci?

— Aţi spus-o chiar dumneavoastră. Aveţi o intuiţie formidabilă. De procuror... Dora Melinte zâmbi iar degajat, fără reţineri. Dar Bunea nu mai avea răbdare să-i

admire surâsul! Ştia că zâmbetul femeii era de venin. Dacă părea totuşi vioi, numai din cauza rujului.

— Nu. Îţi spun eu. (Dorei i se păru că n-aude bine, nu pricepu care poate fi motivul pentru care Bunea îşi permitea să-i zică „tu“.) Ai avut o tresărire de teama. Ţi-era frică să nu fi aflat cumva adevărul, pentru că l-ai provocat pe Paulete cu scopul de a înlătura un eventual martor. Ca să te poţi apoi întâlni nestingherită, cu Neagu Blebea şi să... spune-mi ce te-a-ndemnat să-l omori?!

— Vă daţi seama ce spuneţi?

— Dar tu îţi dai seama că nu mai are rost să minţi?

— Nu mint.

— Te credeam mai inteligentă, zău, nu mă obliga să-mi schimb în întregime părerea pe care mi-am formulat-o despre tine. Pentru firile inteligente am o adevărată slăbiciune, dovadă că ţi-am pregătit şi un cadou.

— Nu-l primesc! Pentru ce?

— O, pentru nimic. Cadou dezinteresat. Dar de nuntă, precizăşi-i întinse pachetul cu mănuşile. Dora îl desfăcu anevoie. Mâinile începuseră să-i tremure iar când dădu cu ochii de conţinut, faţa i se ofili ca o câmpie atinsă de brumă. Dar nu cedă:

— Nu permit nimănui să-şi bată joc de mine! Ce dacă sunt încadrată pe post de chelneriţă! Nu mă sfiesc. Dar nici nu accept insinuări grosolane. Aruncă mănuşile pe masă.

— Nu e atât de grosolană insinuarea. E adevărată, reluă Bunea. Ştii unde-am găsit mănuşile astea?

— Nu mă interesează!

— Cred totuşi, că te interesează! Lângă cadavrul lui Neagu Blebea.

— Nu mă interesează.

— Ei, atunci te interesează asta. Bunea ridicase cheia şi o ţinea între degete, sus deasupra biroului. Ştii ce e, nu?!

— O cheie.

— Numai atât dar... „cheia nu e o cheie, ci o minune, cu care se deschide un mister”. Maiorul îşi recăpătase buna dispoziţie. Poate ne ajuţi tu Olimp?

— Cu ce!

— În seara de sâmbătă spre duminică, când ai mers în camera lui Paulete şi era să spargi uşa, cineva te-a scos din impas?

— Dora, răspunse Olimp.

— Chiar Dora, recunoscu maiorul. Dar ştii cum?

— Avea la ea cheia de la recepţie.

— Ei nu, aici te-nşeli. Cheia nu se afla la recepţie, se afla la Paulete. Aminteşte-ţi ce-a declarat Zina Evsevie când ţi-ai exprimat opinia că Paulete ar fi şters-o. „Nu se poate. N-a predat cheia. Are şi buletinul aici” ţi-a răspuns fata. Dar tu, se întoarse Bunea spre Dora Melinte, n-aveai de unde să ştii amănuntul ăsta. A fost o scăpare a ta, cum tot o scăpare a fost şi prostia să încui uşa după ce l-ai omorât pe Neagu Blebea.

— Nu l-am...

— Taci. Aceasta – Bunea ţinea încă deasupra biroului cheia – este o cheie care se potriveşte de minune la camera

treisprezece. Dar nu e cea de la recepţie. E cheia pe care ţi-ai făcut-o...

Dora Melinte deveni galbenă, ca de ceară. Părea un manechin frumos încă, dar lipsit de suflet. Doar zâmbetul ei mai arunca în biroul lui Olimp o licărire trandafirie. O lumină falsă, de duzină, ca şi culoarea rujului pe care Dora-l folosea din abundenţă. Acum, însă, nu-i mai ajuta la nimic. Simţea asta şi ea şi împotrivirea ei era moale ca a unui tip ce înainte de înec, mai încearcă şansa firului de pai:

— N-am făcut nicio copie.

— Ţi-am spus să nu mai minţi? E inutil, logodnicul tău a fost ceva mai limbut. Scuză-l. Li se întâmplă şi bărbaţilor, nu numai femeile trăncănesc. El mi-a spus că aveai o copie după cheie şi tot el m-a ajutat să intru în posesia ei.

— Îl cunoaşteţi pe Emil Scarlat?! Dorei nu-i venea să creadă. Dar Bunea se simţea pe bună dreptate fericit. O fericire care-l ocolise în ultimele zile.

— Mai mult, domnişoară, l-am arestat. Poţi să-i dai un telefon la... Miliţie. Să te convingi...

— Nu, nu, nu... Dora Melinte îşi pierduse punctul de sprijin alunecând în mlaştina neagră a îndoielilor şi remuşcărilor... Îşi simţi măduva din oase muindu-se şi avu senzaţia că înseşi oasele i se metamorfozează într-o masă gelatinoasă şi trupul i se face rece ca de moluscă... leşină...

VII

Când, mai târziu, în urma compreselor şi „mângâierilor“ – nu lipsite de oarecare tandreţe ale lui Olimp – îşi reveni, Dora Melinte părea străină de toate întâmplările, stăpânită chiar – după cum avu posibilitatea să remarce Mitran Bunea – de o stranie dispoziţie. Maiorul îl chemase, între timp, prin telefon pe Corciu, îi spusese să vină cu dubiţa şi, acum, sergentul aştepta la câţiva paşi de uşă, în poziţie de drepţi, gata să execute ordinul. Dar Bunea amâna cu bună ştiinţă inevitabilul moment. Răbdarea sa ajunsese la limită şi voia să obţină cât mai repede, acolo, răspunsul la întrebarea care-l chinuia:

— De ce?

— N-am vrut, răspunse Dora, liniştită. Era ultima întâlnire pe care mi-o fixasem cu el.

— Te-ai mai întâlnit cu Neagu Blebea?

— Da. De foarte multe ori.

— Vă iubeaţi?

— El da, mă iubea. Eu îl uram. Nu merita să fie iubit. Din punctul meu de vedere, mi-a distrus, într-un fel, viaţa.

— Cum ar fi putut? Mitran Bunea punea totul pe tendinţa de exagerare a Dorei Melinte.

— Foarte bine. Nerecunoscându-mă. O viaţă-ntreagă, fără să mă recunoască.

—?!

— Îi era ruşine de mine? Nu pricep, dacă a greşit atunci, nu putea să-şi repare greşeala? Eram eu atât de decăzută să pătez prin amorurile mele diploma reputatului profesor? Nu. Putea să mă recunoască. Dar i-a plăcut minciuna asta. Şi uneori îl înţelegeam. Nu pe mine nu voia el să mă recunoască, ci propria lui greşeală. Întâi a omis să-şi mai aducă aminte de mine şi a pus un arsenal de pile în acţiune ca să câştige procesul. El era student şi mama o, aşa-zisă, declasată. L-am înţeles. Dar când mama a murit, de ce m-a lăsat tot singură? Ştia că sunt a lui. Era convins...

—Cum?! Maiorul şi Olimp puseseră simultan aceeaşi întrebare.

— Da, sunt fiica lui Neagu Blebea. Nerecunoscută oficial, fireşte. Tatăl meu îşi apăra titlurile. Ce s-ar fi spus la institut despre domnia-sa Neagu Blebea, tovarăşul ireproşabil din toate punctele de vedere şi de o conduită etică exemplară, chipurile, cu o strălucită activitate profesională. Ce s-ar fi spus aflându-se că are o fiică, fostă hoaţă de buzunare şi amestecată într-un proces public de prostituţie, vedeţi, am şi antecedente, ce s-ar fi spus? Cum i s-ar fi apreciat faptul că o viaţă întreagă a negat existenţa acestei fiice.

— Nu-i proastă deloc, îşi zise Bunea.

— Nu. Nu sunt nici proastă, nici fătarnică! îi ghici Dora Melinte gândurile. Eu îi bănuiam frământările şi-mi bateam joc de el. Merita. Ori de câte ori îi scriam vreo scrisoare, în orice oraş mă aflam şi oricând, venea la mine. Şi poate nu totdeauna din dragoste. Din teamă mai mult.

— Acesta era spiritul de vagabond din sângele savantului! îşi aminti Olimp discuţia purtată cu văduva.

— Teamă? De ce teamă? întrebă Bunea.

— Păi nu vă spusei? Să nu-i pătez demnitatea. Venea întotdeauna. Am un teanc de scrisori, întreaga noastră corespondenţă.

— Şi ultima scrisoare?

— Şi.

— Inclusiv copia celei pe care i-ai trimis-o, sau nu obişnuiai să te foloseşti de ciornă pentru şantaj?

— Nu, n-o am. Şi nici el nu cred c-o mai păstra. Le rupea totdeauna, tot din frică. Dar vă pot spune ce i-am scris.

— Ce?

— Îi ceream o sută de mii pentru nuntă şi maşină, îi povestisem lui Emil de „babac“ şi m-a învăţat să...

— Şi ţi-a adus banii?

— Nu.

— Va să zică de aici neînţelegerea!

— Nu! Neînţelegerea era în altă parte în atitudinea bătrânului faţă de mine. Toată viaţa s-a purtat ca un porc. Nu mă mustră deloc conştiinţa.

— Va să zică ai acţionat cu sânge rece?

— Nu. O criză de nervi. Nu loveam eu numai pentru bani. Dar când am văzut că mă duce sus, cică să-mi dea banii, şi acolo în loc de bani începe să mă „educe“ şi să mă ameninţe, mi-am pierdut firea. Când mi-a strigat „te omor“, am simţit că se deschide pământul şi se surpă cerul peste mine...

— Ascultă-mă, îi făcu maiorul semn să se potolească, de ce mai umbli cu fofârlica?

— Nu-nţeleg?

— Nu-nţelegi!... Mai faci şi pe proasta. Vrei să-ncerci să mă convingi că te-ai dus sus cu cele mai bune intenţii, că aveai de gând să-i dai chiar un pupic bătrânului şi că numai purtarea lui te-a obligat...

— Jur!

— Ţi-ai şi găsit omul să te creadă...

— Pe lumina ochilor! ascultaţi-mă!

Începuse să plângă. Şirurile de lacrimi săpau adevărate albii minuscule în straturile de farduri şi vopsele care-i acopereau obrajii. Avu impresia că peretele unei faţade, zugrăvite prost şi fără gust de un meşter nedibaci se descojea în ploaie, lăsând să se vadă, sub pojghiţa subţire a tencuielii, un perete vechi, din cărămizi surprinzător de bine păstrate:

— Ne-am întâlnit, aşa cum stabilisem, în hol. La trei, de fapt după trei. Dora Melinte lega cuvintele cu greu printre sughiţuri.

— Şi ce tertip ai folosit ca să-l atragi în cameră?

— Nu eu, el a fost cu ideea. Zicea că prea sunt mulţi ochi care ne văd.

— Iar minţi!

— Pe cuvânt.

— Cum putea să te invite sus, când el însuşi trimisese cheia prin lift-boy la recepţie. Este clar că avea intenţia să nu urce imediat.

— Dacă judecaţi aşa, nu mai scot o vorbă.

—?

— Ori vreţi să aflaţi adevărul, ori nu. De ce-l credeţi cinstit numai pe el. De ce nu-mi acordaţi nicio şansă?

— Poftim!

— Nu aşa, din obligaţie, din tact profesional, sunt sătulă de prefăcătorii.

— Ce mai vrei? Bunea simţi că-şi iese din pepeni.

— Vreau să fiu crezută, să se ştie că sunt cinstită.

— Nu mi-ai prea oferit ocazia.

— Credeţi-mă.

— Bine, uite, te cred.

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt! Numai explică-mi o dată ce s-a întâmplat cu cheia. Şi eu sunt sătul de vorbe goale.

— Ideea a fost a lui, reluă Dora, mai calmă. Adică să predea cheia prin băiatul de la lift pentru a masca printr-un martor întâlnirea noastră. N-avea nevoie de cheie. I-o dădusem pe-a mea, „copia” cum i-aţi spus dumneavoastră.

— Profesorul ştia că ai dublul cheii?

— Da.

— Şi?

— Şi s-a urcat. Trebuia să merg imediat după el, dar am fost obligată să mai întârzii douăzeci de minute la bucătărie.

— De-acolo ai luat cuţitul?

— L-am găsit sus. Pe masă. El sau celălalt, Paulete, probabil, servise masa în cameră. Când am intrat am simţit chiar miros de friptură. Bătrânul dormea deja. L-am trezit şi a urmat discuţia...

— Dacă discuţie se poate numi când iei cuţitul şi te repezi asupra unui bătrân fără apărare, gândi cu amărăciune Mitran Bunea.

— N-a fost aşa. Mi-a zis ceea ce mi-a zis, şi eu, la rându-mi, l-am făcut bătrân împuţit şi i-am spus că-i tai limba. „Uite, i-am strigat, ca să nu mă infectez atingându-te, îmi trag mănuşile", aveam la mine mănuşile de la bucătărie. Le uitasem în buzunar. El a început să înjure şi cum stăteam rezemată de masă, a vrut să se ridice şi să mă pleznească. N-a mai apucat. Am văzut cuţitul şi...

— Taci.

— Când mi-am dat seama ce făcusem, începu din nou să plângă, era prea târziu.

— Şi de ce n-ai anunţat miliţia?

— L-am anunţat pe Emil, iar el...

— Te-a sfătuit să-ncurci lucrurile! Halal logodnic! Bună zicala, „spune-mi cu cine te aduni ca să-ţi spun cine eşti!"

— A zis că să las totul pe el. Întâi s-a dus şi a cumpărat câteva sticle de parfum.

— De levănţică?!

— De ăsta a găsit la drogheria din colţ, de pe Tomatelor. M-a trimis sus în cameră să stropesc bine, totul. Să dispară mirosul corpului meu, zicea el, că specialiştii m-ar putea depista după asta.

— Doamne, câtă prostie! exclamă şi Olimp, care tot timpul discuţiei dintre Dora Melinte şi maior tăcuse ca o stană de piatră.

— Pe urmă? se interesă Bunea.

— A făcut tot ceea ce ştiţi. A luat filmele din aparatul reporterului, mi-a dat un fel de praf de morfină sau aşa ceva să presar peste florile de liliac pe care le-am dus în cameră nu din iniţiativa mea, ci din dispoziţia tovarăşului Olimp.

— De ce-ai făcut asta?

— Zicea Emil că poate lumea-l va acuza pe Paulete. „Dacă tipul dispare, mi-a spus, nimeni nu va mai crede altfel. A ucis şi-a şters-o. De ce? Cum? Cine să afle dacă el nu va mai fi de faţă să se justifice, să se apere“. Aşa m-a-nvăţat şi eu ca o tâmpită l-am ascultat. L-am iubit. L-am iubit ca o smintită, i-am ascultat toate delirurile şi visurile lui de căpătuială pe nemuncite. L-am făcut să se simtă bărbat şi iată răsplata. A dat înapoi ca un laş. M-a „turnat“...

— Emil Scarlat n-a spus un cuvânt!

— Cuuum? se holbă femeia.

— Abia de o oră l-am arestat nu-i aşa Corciule? îl întrebă Mitran Bunea pe sergent. Încă n-a avut timp să ciripească.

— Mincinosule, mincinosule, mincinosule... Dora Melinte îşi pierdu firea din nou şi era ca o pisică sălbatică, întărâtată, gata să zgârie, dar maiorul nu mai avea chef să asiste la încă o scenă de isterie, îi făcu semn sergentului:

*

— Ia-o!

— Şi când te gândeşti că acum vreo oră şi ceva îmi zâmbea încă mai dulce şi mai misterios decât Gioconda, reflectă Olimp speriat de ultimul acces de furie al Dorei Melinte.

— Niciodată să nu pui preţ pe zâmbetul femeii când rujul e de trei degete pe buzele ei, îl sfătui Bunea.

— Ai bănuit-o de mult? se mai interesă Olimp.

— Drept să-ţi spun, nu! Dar excluzându-i pe ceilalţi mai rămăsese ea şi mi-am încercat norocul.

— Nu cred c-ai mers chiar orbeşte!

— Asta nu, în niciun caz.

— Ce te-a făcut s-o suspectezi?

— Nesinceritatea ei. Faptul că îşi ascundea cu atâta înverşunare legătura ei mai strânsă cu profesorul. Ori eu ştiam că profesorul îi dăruise încă din prima zi biletele sale pentru festival.

— Nu era, totuşi, un indiciu.

— Nici n-am abuzat, dar corelând şi acest element cu alte date, de pildă faptul că ea poseda o cheie ce se potrivea la camera treisprezece şi că purtarea ei ulterioară, inclusiv refuzul de a da ochi cu văduva victimei, era deosebit de bizară, am devenit suspicios. E drept că în cristalizarea ipotezei mi-au fost de mare ajutor câţiva studenţi veniţi ieri, în practică, la mine. Le-am prezentat cazul şi ei au dezbătut toate variantele posibile şi imposibile. Eu am tras concluziile.

— Frumos! Zece seamănă şi unul culege, îşi mustră Olimp amicul.

— Nu zece, patru.

— Oricum, te felicit.

— Şi eu te salut, sunt obosit, mai spuse Mitran Bunea şi plecă.

*

Străbătu holul şi ieşi pe uşa mare din sticlă, imitând cristalul, urmărit de o plecăciune adâncă şi respectuoasă a lui Nelson. În faţa hotelului, pe dalele de marmură îl zări pe Paulete. Se opri lângă el. Stătură câteva clipe tăcuţi, urmărind zborul graţios al unui stol de porumbei albi care survolau piaţa Iluziei Pierdute, exact pe deasupra Turnului Fericirii.

— Spune-mi, rupse Bunea tăcerea, cum dracu ţi-a venit ideea să mergi la gară după geamantanul profesorului?

— Din teamă, pur şi simplu din teamă. Am descoperit recipisa pe masă, printre hârtiile cu poezia şi am vârât-o în buzunar.

— Credeai că are proprietăţi magice şi te lecuieşte de frică?

— Nu, dar profesorul îmi vorbise de studiul său. M-a surprins câtă asemănare era între acela şi propria mea invenţie.

— Te deranja?

— Cât era profesorul în viaţă, nu. Dar acum, în situaţia asta... Pe oricine l-ar duce ideea să presupună că l-am omorât pe Neagu Blebea ca să-mi înlătur un concurent. Nu e vorba de o invenţie oareşicare, ci...

— Milioane, completă Bunea.

— Mă rog, la urma urmei şi aşa poate fi pusă problema. Eu n-am nicio dovadă că nu-i aşa. Nu mă pot apăra.

— Sperai să te aperi distrugând studiul profesorului?

— Aşa am judecat. Mi-am dat seama, imediat, că era o prostie. Cert este că acum mă aflu într-o situaţie disperată. Nu mă pot disculpa în niciun fel. Am făcut şi neghiobia ca la intrarea în cameră, atunci când am descoperit cadavrul lui Blebea, şă mă reped şi să încerc să smulg cuţitul. N-am reuşit, în schimb am reuşit să-mi las amprentele pe el. A fost un moment de groază. Mă mir că nu mi-am pierdut minţile, sau că nu... doamne fereşte, sufăr cu inima, v-am mai spus, nu? Dar degeaba mai îndrug verzi şi uscate, dumneavoastră mă suspectaţi şi gata. Toţi mă suspectează.

— Nu te vor mai suspecta.

— Poftiţi?

—L-am descoperit pe asasin. Uite-l! Şi Bunea îi arătă dubiţa miliţiei care tocmai trecea pe lângă ei. Asta nu mă împiedică, mai zise, să-ţi dau un sfat, domnule inginer!

— Care?

— Când mâncaţi friptură la tavă, să nu mai luaţi masa de prânz în cameră, sau dacă o faceţi, să vă îngrijiţi ca tacâmurile să fie duse imediat jos. Şi încă ceva: la hotel să refuzaţi totdeauna camera treisprezece. Vă poartă ghinion!

Strânse mâna inginerului şi porni spre casă. Pe jos, ca să poată gândi în linişte. Avea intenţia să evite audierea Dorei Melinte în faţa studenţilor. Cazul i se părea peste măsură de trist.

Dar în urma lui, Paulete Stamatin era vesel. Două lacrimi galbene, în care se răsfrângea lumina uleioasă a după-amiezii de aprilie, începuseră să se prelingă călduţe, eliberatoare, pe faţa încă încordata a inginerului. Negul de pe nas i se făcu roz. Roz-bombon.